

Издателска къща „Хермес“

WARCRAFT

#2

ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА КЛАНОВЕТЕ

КРИСТИ ГОЛДЪН

КРИСТИ ГОЛДЪН ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА КЛАНОВЕТЕ

Превод: Светослав Иванов Ковачев

chitanka.info

В забуленото от мъгли минало светът Азерот гъмжал от всякакви удивителни създания. Загадъчни елфи и жилави джуджета съжителствали с човешките племена в мир и разбирателство — докато появата на демоничния Пламтящ легион не разрушила благополучието им завинаги. Орки, гоблини и тролове започнали съперничество за надмощие над света на WARCRAFT.

Роб. Гладиатор. Шаман. Вожд. Загадъчният орк, известен под името Трал, е бил всяко едно от тези неща. Намерен от хората като бебе и отгледан сред тях, той е заставен да рискува живота си ежедневно, за да бъде пълна кесията на жестокия му господар. Но сега зовът на кръвта тласка Трал към една нова съдба — да разкъса оковите си и да преоткрие древните традиции на своя народ.

ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА КЛАНОВЕТЕ

Един разказ за чест, омраза и надежда, базиран върху едноименната компютърна игра.

Посвещавам тази книга на „светата троица“:

*Люсиен Дайвър,
Джесика Макгивни
и
Крис Метцен*

с благодарности за тяхната ентузиазизирана подкрепа и непоколебимо доверие в моите възможности.

ПРОЛОГ

Те пристигнаха, когато Гул'дан ги призова — всички онези, които доброволно и с желание бяха продали душите си на мрака. Някога те, също като Гул'дан, бяха същества, предано отдадени на вярата на своя народ. Някога те бяха изучавали заобикалящия ги свят и мястото на орките в него, бяха се учили от зверовете в горите и полята, от птиците в небесата, от рибите в реките и океаните. И бяха част от този кръговрат — нищо повече и нищо по-малко.

Вече не беше така.

Тези бивши шамани, понастоящем станали магьосници, вече бяха вкусили властта и бяха усетили сладостта ѝ така, както се усеща и най-малката капчица мед върху езика. И сега имаха желание да се сдобиват с все повече и повече от нея.

Самият Гул'дан се беше обучавал при своя наставник Нер'зул, обаче накрая ученикът бе надминал учителя си. Нер'зул беше превърнал Ордата в могъщата и неудържима разрушителна вълна, каквато беше тя сега, но не бе притежавал куража да продължи по-нататък. Той беше изпитвал уважение към присъщото благородство на своя народ. За разлика от него, Гул'дан не бе подвластен на подобни слабости.

Ордата беше изклала всичко на този свят, в което течеше кръв. Орките вече нямаха върху кого да излеят своята кръвожадност и се бяха обърнали един срещу друг. Клановете бяха започнали да се нападат взаимно, в отчаян опит да утолят бруталната жажда, която пламтеше в сърцата им. Но сега Гул'дан беше открил нова цел за изгарящата им нужда от кръвопролитие. Скоро щяха да нахлуят в един нов свят, пълен със свежа, лесна и наивна плячка, която не подозираше нищо. Свирепата ярост щеше да превъзбуди дивата Орда и се налагаше да има Съвет, който да ги направлява. Гул'дан възнамеряваше да оглави този Съвет.

Той кимаше на новодошлите, а малките му, забулени от пламъци очи не изпускаха нищо. Един по един, магьосниците пристигаха,

призовани като раболепни зверове от своя господар. От него!

Всички насядаха около масата — най-страховитите, най-почитаните и най-мразените сред клановете на орките. Някои от тях изглеждаха ужасяващо, тъй като бяха платили за тъмните си познания с нещо повече от своите души. Други все още изглеждаха красиви, телата им бяха здрави и силни под гладката, зелена кожа, изпъната върху потръпващите мускули — така бяха пожелали, ключвайки тъмната сделка. Всички те бяха безмилостни, лукави и не биха се спрели пред нищо, за да получат още власт.

Но никой не бе по-безмилостен от Гул'дан.

— Ние, малцината събрани тук — започна Гул'дан със стържещия си глас, — сме най-могъщите сред своите кланове. Ние познаваме властта. Знаем как да я придобием, как да я използваме и как да я задържим. Но напоследък някои започнаха да говорят срещу нас. Казват, че искали да се завърнат към своите корени. Други пък били уморени да избиват беззащитни бебета — дебелите му зелени устни се свиха в ехидна гримаса. — Така става, когато орките омекнат.

— Но, Велики — каза един от магьосниците, — ние избихме всички Драенеи. Какво друго остана за убиване на този свят?

Гул'дан се усмихна, оголвайки големите си, остри зъби.

— Тук нищо — отвърна той. — Но има и други светове.

Той им разкри плана си, наслаждавайки се на жаждата за власт, която започна да се разгаря в червените им очи. Да, очакваха ги славни дни и велики подвизи! Щяха да създадат най-могъщия оркски строй, съществувал някога, а на върха му щеше да застане не някой друг, а самият Гул'дан.

— И ние ще бъдем Съветът, който ще кара Ордата да танцува по неговата свирка — заяви той накрая. — Всеки един от нас е могъщ глас. Въпреки това, оркската гордост и завист са големи и затова никой не трябва да знае кой е истинският господар. Нека всеки си мисли, че размахва бойната си брадва по свое желание, а не защото ние му заповядваме това. Ние ще останем скрити. Ще стоим в сенките — власт, която ще е още по-могъща, защото е невидима. Ние ще сме Съветът в сянка и никой няма да подозира за нашата сила.

Но съвсем скоро някои щяха да се досетят.

ЕДНО

Дори на зверовете им е студено в такава нощ, помисли си Дуротан. Протегна разсеяно ръка към своя вълк и почеса Шарптут^[1] зад щръкналото бяло ухо. Животното изсумтя доволно и се сгуши поблизо. Дватамата стояха заслонени от скалите, надвиснали над входа на пещерата, и наблюдаваха сипеция се тихо бял сняг.

Някога Дуротан, вожд на клана Фростулф^[2], беше усещал целувката на слънцето в земи с по-мек климат. Беше размахвал секирата, присвивайки малките си очи заради отблясъците върху метала и пръските червена кръв. Някога той беше близък с целия си народ, а не само с орките от своя клан. Бяха стояли рамо до рамо — зелена вълна от смърт, която се бе изсипвала от хълмовете и бе проливала реки от човешка кръв. Бяха пирували заедно и дълбокият им, гърлен смях беше отеквал край огньовете. Бяха си разказвали истории за кръвопролития и завоевания, а децата им бяха клечали край угасващата жар, попивайки жадно описваните от възрастните сцени на кланета.

Но сега шепата орки от клана Фростулф трепереха самотни в своето заточение из мразовитите алтеракски планини на този чуждоземен свят. Единствените им приятели тук бяха огромните бели вълци. Те бяха толкова различни от гигантските черни зверове, които народът на Дуротан някога бе яздил. Но вълкът си беше вълк и цветът на козината не беше от значение, а упоритата търпеливост на орките, в комбинация със силите на шамана Дрек'Тар, бяха спечелили зверовете на тяхна страна. Сега орките и вълците ловуваха заедно и се топлеха взаимно през безкрайните снежни нощи.

Тих носов звук от дъното на пещерата накара Дуротан да се обърне. Грубото му лице с изсечени черти, застинали в обтегната маска от годините на тревоги и гняв, омекна при този звук. Малкият му син, който щеше да получи своето име в Деня за назоваване през този цикъл, беше изплакал, докато се хранеше.

Дуротан се изправи и се заклатушка тромаво към вътрешната кухня на пещерата, оставяйки Шарптут да гледа падащите снежинки.

Драка беше оголила гърдата си, за да кърми детето. Току-що го беше откъснала от себе си и затова бебето беше изплакало. Дуротан видя как тя изпъна показалец и забодде черния си, наточен като бръснач, нокът дълбоко в зърното. Отново долепи главата на детето до гърдата. Нито сянка на болка не премина по красивото ѝ лице. Сега малкият орк щеше да суче от питателното мляко на майка си, примесено с нейната кръв. Такава беше най-подходящата храна за сина на Дуротан — подрастващ млад воин и бъдещ вожд на клана Фростулф.

В сърцето на главатаря се надигна любов към неговата самка — воин, която не му отстъпваше по кураж и лукавост — и към красивия, идеален син, който двамата бяха създали.

В този момент той отново си припомни трудната задача, която го очакваше, и сякаш камък легна на неговите плещи. Приседна и въздъхна дълбоко.

Драка впери в него предания поглед на кафявите си очи. Тя го познаваше прекрасно и усещаше, че го измъчват тежки мисли. Не му се искаше да споделя с нея своето решение, макар да бе твърдо уверен, че то е правилно. Все пак той беше длъжен да проведе този разговор.

— Вече имаме дете — започна Дуротан, а дълбокият му глас излизаше гръмовито от широкия му гръден кош.

— Да — отвърна Драка с гордост в гласа. — Красив и силен син, който ще поведе клана Фростулф, след като баща му гордо срещне смъртта си в битка... След много, много години — добави тя.

— Длъжен съм да се погрижа за неговото бъдеще — продължи Дуротан.

Сега беше привлякъл цялото ѝ внимание. Отново се възхити на необикновената ѝ красота и се опита да запечата лика ѝ в своето съзнание. Пламъците на огъня играеха върху зелената ѝ кожа, откроявайки релефа на силните ѝ мускули, и караха бивните ѝ да искрят. Тя не каза нищо, очаквайки го да продължи.

— Ако не бях говорил срещу Гул'дан, нашият син щеше да има повече приятели, сред които да израсте — продължи Дуротан. — Ако не бях говорил срещу плановете на Гул'дан, ние все още щяхме да бъдем членове на Ордата.

Драка изсъска, разтвори масивните си челюсти и оголи неodobрително зъби към своя sameц.

— Тогава нямаше да бъдеш мъжкарят, с когото се събрах — прогърмя гласът ѝ. Стреснато, детето отдели глава от гърдата и погледна към лицето на майка си. Бяло мляко и червена кръв се стичаха по изпъкналата му брадичка. — Дуротан от клана Фростулф не би стоял спокойно и не би повел народа си на заклание, както правят хората с овцете си. След това, което научи, ти беше длъжен да говориш, съпруже мой. Ако не бе постъпил така, ти нямаше да си вождът, когото племето ти уважава.

Дуротан кимна, съгласен с думите ѝ.

— Да, Гул'дан никога не е обичал нашия клан. За него прогонването ни беше начин да увеличи собствената си власт...

Той замълча, припомняйки си шока и ужаса, и гнева, които го бяха обзели, когато научи за съществуването на Съвета в сянка и за двуличието на Гул'дан. Беше длъжен да разкаже на останалите за надвисналата заплаха и да ги убеди да се противопоставят. Бяха ги използвали като пионки, за да унищожат цялата раса на Драенеите. А след това ги бяха изсипали през Тъмния портал върху този непознат за тях свят... и отново решението не беше взето от главатарите на клановете, а от Съвета в сянка. И всичко това заради Гул'дан и жаждата му за власт. Колко ли бяха орките, загинали заради неговото нелепо себелюбие?

Той потърси думите, с които да съобщи решението си на своята самка.

— Аз проговорих и бяхме изпратени в заточение. Всички, които ме подкрепиха, също бяха заточени. Това е голямо безчестие.

— Безчестие, но само за Гул'дан — отвърна тихо Драка. Детето тъкмо се беше успокоило и отново бе захапало гърдата. — Орките от твоя клан са живи и свободни, Дуротан. Наистина, мястото е сурово, но ние открихме ледените вълци и те станаха наши другари. Имаме прясно месо в изобилие, дори сред най-лютата зима. Запазихме старите си обичаи, доколкото можахме, а историите около огньовете са част от наследството, което ще предадем на децата си.

— Те заслужават много повече — каза Дуротан, после посочи със заострения си нокът към своя сучещ син. — Той заслужава по-

добър живот. Нашите братя заслужават по-добра съдба. И аз ще ги поведем към нея!

Той се изправи и внушителната му фигура хвърли огромна сянка върху неговата самка и детето му. Унилото изражение на Драка издаваше, че тя бе очаквала тези думи. Изричането им на висок глас придаваше тежест и достоверност на словата... превръщаше ги в клетва, която не можеше да бъде нарушена.

— Имаше неколцина, които също изпитваха съмнения. Тогава те се вслушаха в моите думи. Ще се завърна и ще откроя тези вождове. Ще ги убедя в моята истина и те ще съберат воините си. Повече няма да бъдем роби на Гул'дан, нито послушници, които мрат в безсмислени битки за неговата слава. В това се заклевам аз, Дуротан, вожд на клана Фростулф!

Грамадният орк отметна глава назад, отвори широко пълната си с остри зъби уста, вдигна очи нагоре и издаде дълбок, гневен рев. Бебето се разрева, а Драка потръпна, защото беше чула Клетвения вик. Тя бе сигурна, че звукът се беше плъзнал над натрупалия сняг, бе прокълтял над смълчания лагер и всички от клана го бяха чули в тихата вечер. Съвсем скоро щяха да се струпат пред тяхната пещера, надавайки гърлени резове, и щяха да чакат Дуротан да им каже своето окончателно решение.

— Ти няма да тръгнеш сам, съпруге мой — заяви Драка с тих глас. — Аз ще дойда с теб.

— Забранявам ти!

Драка внезапно скочи на крака и стресна огромния воин. Хленчещото бебе се изтърколи от скута ѝ, когато тя стисна юмруци и ги вдигна във въздуха, тресейки ги яростно. Миг по-късно Дуротан примигна, пронизан от силна болка в лявата си буза — тя го бе ударила с все сила, порязвайки плътта му с нокът. Кръв започна да се стича от дълбоката бразда на неговото лице.

— Аз съм Драка, дъщеря на Келгар и никой не може да ми забрани да последвам своя съпруг! Идвам с теб, ще стоя до теб и ако трябва, ще умра до теб! Пфу! — заплю го тя.

Докато триеше от лицето си слюнката и кръвта, сърцето му се изпълни с любов към неговата самка. С право я беше избрал за своя съпруга и майка на децата си. Едва ли в цялата история на орките бе имало по-щастлив мъжкар от него!

* * *

Ако Гул'дан научеше за тяхното тайно посещение, Оргрим Дуумхамър^[3] и неговият клан също щяха да бъдат заточени, но въпреки това великият боен вожд^[4] прие Дуротан и семейството му с добре дошли в своя стан. Все пак той погледна белия вълк с нескрито подозрение. Звярът, от своя страна, му отвърна по същия начин.

От грубата шатра, която служеше за подслон на Дуумхамър, бързо бяха разгонени по-низшите орки, преди Дуротан, Драка и безименният им син да бъдат въведени вътре.

Нощта бе хладна според бойния вожд на Ордата и той гледаше с почуда как почетните му гости свалят своите връхни дрехи, мърморейки нещо за жегата. „Ледени вълци — помисли си той, — сигурно са свикнали да живеят сред снегове и виелици“.

Личната му охрана беше на поста си отвън. Отметнатото покривало на входа на шатрата позволяваше на Дуумхамър да види как пазачите се бяха сгушили около огъня, протегнали огромните си зелени ръце към танцуващите пламъци. Мракът беше пълен, накъсван единствено от бледите светлини на звездите. Дуротан беше избрал подходяща нощ за тайното си посещение. В тази тъмнина никой не би могъл да разпознае новодошлия орк, придружаван единствено от своята самка и тяхното дете.

— Съжалявам, че излагам теб и клана ти на опасност — бяха първите думи на Дуротан.

Дуумхамър отхвърли извинението с едно махване на ръката:

— Ако смъртта реши да дойде за нас, ние сме готови да я посрещнем с чест — той покани гостите си да седнат и със собствените си ръце поднесе на стария си приятел бут от току-що убита плячка, от който капеше прясна кръв. Месото беше съвсем топло. Дуротан кимна одобрително, впи зъби в сочната плът и отхапа огромен къс. Драка последва примера му, после протегна окървавените си пръсти към бебето. Детето охотно засмука сладката течност.

— Красиво и силно момче — каза Дуумхамър.

Дуротан кимна.

— Да, един ден той ще стане добър водач на моя клан. Но сега трябва да обсъдим нещо друго. Все пак не сме изминали целия този

път, само за да се възхитиш на сина ми!

— Слушам те, вожде на клана Фростулф.

— Искам да поговорим за Гул'дан и неговото предателство спрямо нашия народ!

— Преди години ти изрече доста неясни думи — припомни Дуумхамър.

— Трябваше да защитя своя клан, пък и не бях сигурен дали подозренията ми са верни, докато Гул'дан не ни изпрати в заточение — отвърна Дуротан. — Неговото бързо и сурово наказание доказа, че това, което бях чул, е истина. Изслушай ме, стари приятелю, а после ще отсъдиш сам за себе си.

С приглушен глас, за да не го чува охраната, Дуротан започна да говори. Той разказа на Дуумхамър всичко, което знаеше — за сделката с повелителя на Пламтящия легион, за гнусния произход на силите на Гул'дан, за предателството на Съвета в сянка спрямо клановете, за безчестния край, очакващ всички орки, които щяха да бъдат използвани като стръв от демоничните сили. Дуумхамър слушаше и се опитваше лицето му да не издава завладялата го ярост. Но в широкия му гръден кош сърцето удряше ребрата като прословутия му чук върху човешка плът.

Възможно ли бе това? Звучеше като измишльотина, родена в ума на побъркан от многото битки ветеран. Демони, тъмни сделки... Но все пак думите излизаха от устата на самия Дуротан — един от най-мъдрите, свирепи и горди вождове. Ако ги беше чул от някой друг, щеше да ги нарече лъжи или глупости. Но Дуротан беше заточен заради тези свои изказвания и това придаваше достоверност на разказа му. Освен това Дуумхамър неведнъж беше доверявал живота си на този велик оркски главатар.

Имаше само един извод — словата на Дуротан бяха верни. Когато старият му приятел свърши да говори, Дуумхамър посегна към месото, откъсна нова хапка и я задъвка бавно, докато съзнанието му работеше трескаво, опитвайки се да осмисли всичко, което беше чул току-що. Накрая бойният вожд преглътна и заговори тихо:

— Вярвам ти, стари приятелю. Искам да те уверя, че няма да се примиря с плановете на Гул'дан за нашия народ. Ще се изправя срещу мрака заедно с теб.

Видимо развълнуван, Дуротан протегна своята десница. Дуумхамър я стисна здраво.

— За мен би било чест да те приютя, но и ти самият знаеш, че би било опасно да останеш в този стан — каза Дуумхамър, докато се изправяше. — Ще пратя с вас един доверен воин от личната ми охрана, който да ви заведе на сигурно място. Там тече бистър поток, а по това време на годината горите са пълни с дивеч и няма да останете гладни. Ще направя точно това, което поиска, и щом настъпи моментът, двамата с теб ще бъдем рамо до рамо, когато убиваме предателя Гул’дан.

* * *

Придружаващият ги воин не промълви нито дума, докато ги водеше от лагера към околните гори. Сечицето, на което спряха, беше уединено и потънало в зеленина. Дуротан чуваше веселото бълбукане на близък ручей.

Той се обърна към Драка:

— Знаех си, че мога да имам доверие на стария си приятел. Не след дълго ще...

Думите замръзнаха на устата му. Беше дочул друг звук, отчасти заглушен от ромона на близкото поточе. Съчка беше изпукала под нечий крак...

Нададе бойния си вик и посегна към секирата. Но още преди да хване дръжката, убийците се нахвърлиха върху него. Някъде встрани Дуротан чу острия, гневен рев на Драка, но нямаше възможност да ѝ се притече на помощ. Успя да зърне как Шарптут скочи върху един от нападателите и го повали на земята.

Враговете се бяха промъкнали крадешком, без да спазват изискванията на честта и законите на лова, които бяха задължителни за орките. Това бяха наемни убийци — най-долните и най-презрените, гнусни като червеи в пръстта. Те го бяха наобиколили отвсякъде и макар че мълчаха, оръжията им говореха красноречиво.

Една брадва се заби дълбоко в лявото бедро на Дуротан и той залитна на една страна. Топла кръв се стече по крака му, но той се извъртя и посегна да удуши своя нападател с голи ръце. Взря се в

лицето му — нямаше и следа от добрия, честен оркски гняв. Всъщност липсваха всякакви емоции. Противникът му надигна отново брадвата. С последни сили Дуротан склучи ръце около гърлото на орка. Онзи изтърва брадвата и се опита да откопчи дебелиите, здрави пръсти на вождя, които стискаха предателския му врат.

Разнесе се кратък, изпълнен с болка вой, последван от тишина. Шарптут бе паднал сразен. Не беше нужно Дуротан да поглежда към него, за да разбере, че старият му спътник е мъртъв. Някъде встрани Драка сипеше обиди върху орка, който се опитваше да я съсече. А след това се чу нов звук, който накара могъщия воин да потръпне от страх — това бе ужасеният писък на неговия син.

„Няма да позволя да убият сина ми!“.

Тази мисъл и дивият гняв вляха нови сили в тялото на Дуротан. Той скочи и успя да затисне омразния си враг под своето силно тяло. Наемният убиец започна да се гърчи от ужас. Вождът стисна още по-здраво с две ръце и с удовлетворение усети пропукването на счупения врат под дланите си.

— Не! — Гласът на продажния воин, орка, който ги беше завел до тази клопка, звучеше пискливо, почти като на човек, при това обзет от страх. — Не! Аз съм един от вас! Поръчаха ви да убиете само тях...

Дуротан погледна навреме, за да види как един огромен орк замахна със своя дълъг меч, голям почти колкото него, описвайки прецизна дъга. Воинът от личната охрана на Дуумхамър нямаше никакъв шанс да се спаси. Оръжието разсече плавно неговия врат и отрязаната му глава прелетя край Дуротан. По лицето на мъртвия предател се четеше изненада.

Вождът се хвърли да помогне на своята самка, но откри, че вече бе закъснял.

Изрева от гняв и първична тъга, когато видя своята Драка — съсечена на парчета, разхвърляни сред локви кръв върху горската шума. Убиецът й стърчеше край нейните останки и веднага насочи вниманието си към Дуротан, когато видя как той се препъва немощно към него.

В честна битка вождът би могъл да се справи с всеки от тримата си противници поотделно, а може би дори и заедно. Но със сегашните си тежки рани и без да разполага с друго оръжие, освен с голите си

ръце, той знаеше, че го очаква неминуема гибел. Дори не направи опит да се защити.

Вместо това, някакъв дълбоко вкоренен инстинкт го накара да посегна към малкия вързоп, в който беше синът му.

Внезапно от дясното му рамо шурна фонтан от кръв. Замаян от шока, той зяпна невярващо към своята ръка, паднала на земята. Рефлексите му бяха забавени от загубата на кръв и преди още да реагира, лявата му ръка бе отсечена също тъй брутално и сега двата крайника потръпваха долу почти един до друг. Гнусните червеи дори нямаше да му позволят да подържи сина си за последен път...

Раненият крак престана да го държи. Дуротан се срути напред. Лицето му беше на сантиметри от неговия син. Сърцето на могъщия воин изтръпна, когато видя изражението на учудване и ужас върху бебешкото личице.

— Вземи... детето — прошепна дрезгаво той, удивен, че все още може да говори.

Наемният убиец се наведе, за да може да го види Дуротан, и се изплю в очите му. Дуротан изпита страх, че врагът ще прободне детето пред собствените му очи.

— Ще оставя твоето изчадие на горските зверове — изръмжа убиецът. — Може пък и да поживееш достатъчно дълго, за да видиш как го разкъсват и лапат на парчета.

Единственият оцелял враг изчезна също толкова мълчаливо, както се беше появил. Дуротан примигна зашеметен и объркан, а последната кръв изтичаше на ручей от неговото тяло. Опита се да се раздвижи и отново не успя. Гледаше с размътен поглед към сина си. Бебето размахваше във въздуха своите дребни, свити юмручета, а гърдите му се повдигаха и спускаха в такт с отчаяните му писъци.

„Драка... любима моя... Мой невръстни сине... Толкова съжалявам...“

Погледът му помътня. Образът на детето започна да избледнява. Дуротан, вождът на клана Фростулф, умираше благодарен на съдбата, която поне му бе спестила ужасната гледка на хищните горски зверове, изяждащи сина му жив.

* * *

— В името на Светлината, какъв е този шум! — младият Тамис Фокстън^[5] сбърчи чело от звука, който отекваше из цялата гора. — Спокойно можем да обръщаме назад, лейтенант. Това пищене сигурно е изплашило всеки дивеч, който би си струвало да преследваме.

Лейтенант Еделас Блакмуър^[6] хвърли мързелив поглед към личния си прислужник.

— Нищо ли не си запомнил от това, на което се опитвам да те науча, Тамис? — провлечено каза той. — Целта е не толкова да осигурим вечеря, колкото да изчезнем за малко от проклетата крепост. Нека това нещо си вряка, колкото си иска — той посегна към дисагите зад себе си. Бутилката беше студена и сякаш прилепна в ръката му.

— Ловната ви чаша, сър? — Тамис, въпреки забележките на Блакмуър, беше отличен слуга. Той протегна малката чаша с формата на драконова глава, която висеше закачена на седлото му. Ловните чаши бяха създадени специално за използване в полеви условия и бяха без плоска основа. Блакмуър се поколеба, но не я пое:

— Ненужно усложняваме нещата — той издърпа тапата със зъби, хвана я с ръка и впи устни в гърлото.

Ах, това си го биваше. Алкохолът си проправи гореща пътека към стомаха. Блакмуър изтри устни, запуши бутилката и я върна в дисагите. Не обърна никакво внимание на загрижения поглед на Тамис. Какво му влизаше в работата на един слуга колко пие неговият господар?

Еделас Блакмуър се беше издигнал в обществото благодарение на невероятните си умения да разсича редиците орки на бойното поле, сякаш просто косеше сено. Началниците му смятаха, че това се дължи на неговата сръчност и големия му кураж. Блакмуър би могъл да им каже, че смелостта му донякъде беше от течно естество, но пък каква бе ползата да си признава.

Славата му на оркоубиец и неговият ослепителен външен вид го правеха любимец на жените. Висок и красив, с черна коса, дълга до раменете, със стоманеносини очи и къса, грижливо оформена козя брадичка, той беше от типа войник герой. Компаньонките му винаги напускаха неговото легло леко натъжени и доста помъдрели, а често и разкрасени с някоя и друга синина. Позволяваше си всякакви волности — за него винаги имаше жени в изобилие.

Острото пищене вече беше започнало да го дразни:

— Не си отива — изръмжа Блакмуър.

— Може да е някое ранено същество, сър, и да не може да се движи — предположи Тамис.

— Тогава да го намерим и да го избавим от неговите мъки — отвърна Блакмуър. Той срита по-силно Найтсонг^[7], своя скопен кон със загладен косъм, черен като името си, и пое в галоп към източника на неприятното цвърчене.

Найтсонг спря внезапно и Блакмуър, въпреки че беше отличен ездач, едва не прелетя над главата на животното. Мъжът изруга ядно и удари коня си по врата, но внезапно млъкна, когато видя какво бе накарало добичето да спре толкова бързо.

— Благословена да е Светлината! — прошепна уплашено Тамис, който яздеше зад господаря си на малко сиво пони. — Какво клане...

Четирима орки и един огромен бял вълк лежах на насечени по земята. Блакмуър разбра, че са били убити скоро — още не се усещаше вонята на разложено, но кръвта вече се беше съсирила. Телата бяха на трима мъжкари и една женска. Проклети орки — какви животни бяха само! Ако тези зверове се избиваха един друг по-често, щяха да спестят доста неприятности на войниците като него.

Нещо се размърда в тревата и Блакмуър най-сетне разбра откъде се разнасяха жалостивите писъци. Това беше най-грозното същество, което някога бе виждал... оркско бебе, повито в нещо, което сигурно минаваше за пелени при тези същества. Той слезе от коня и се приближи.

— Внимавайте, сър! — извика Тамис. — Може да ви ухапе!

— Не бях виждал малко оркско животинче досега — каза Блакмуър и го подритна с носа на ботуша си. Бебето се изгърколи от пелените, изкриви още повече гнусното си зелено личице и продължи да вие.

Блакмуър вече беше пресушил една пълна бутилка медовина и бе преполовил втората, но мозъкът му продължаваше да действа с обичайната си острота. Една идея започна да се оформя в главата му. Без да обръща внимание на вайкането на Тамис, Блакмуър се наведе, вдигна малкото чудовище и го уви отново плътно в пелените. Бебето орк веднага спря да плаче и го погледна със своите ясни, синьо-сиви очи.

— Интересно — учуди се Блакмуър. — Докато са малки, децата им имат сини очи, също като хората.

Обаче съвсем скоро те щяха да се превърнат в червени свински очички и щяха да гледат към всички хора с убийствена омраза.

Освен ако...

От години Блакмуър се трудеше два пъти по-упорито от всичките си останали другари, но получаваше едва половината от уважението, което заслужаваха равните нему по рождение и ранг. Спъван на всяка крачка от клеймото на бащиното си предателство, той беше направил всичко възможно, за да си спечели чин и власт. Мнозина все още се отнасяха скептично към него. „Отрок на предател“, мърмореха често, когато смятаха, че той не може да ги чуе. Но може би щеше да дойде денят, когато няма да му се налага да слуша тези хапливи забележки повече...

— Тамис — каза той замислено, продължавайки да се взира в нелепо сините очи на оркското бебе, — знаеш ли, че имаш честта да служиш на един изключително умен човек?

— Разбира се, че зная, сър — отвърна Тамис, точно както се очакваше от него. — Все пак разрешавате ли да попитам защо това е особено вярно точно сега?

Блакмуър вдигна поглед към своя слуга, който все още стърчеше нелепо, яхнал ниското си пони, и се усмихна.

— Защото лейтенант Еделас Блакмуър държи в ръцете си нещо, което ще му донесе слава, богатство и власт!

[1] Шарпгут — sharp (англ.) — остър; tooth (англ.) — зъб. — Б.пр. ↑

[2] Фростулф — frost (англ.) — студ, мраз; wolf (англ.) — вълк. — Б.пр. ↑

[3] Дуумхамър — doom (англ.) — съдба, гибел; hammer (англ.) — чук. — Б.пр. ↑

[4] Боен вожд — Warchief. — Б.р. ↑

[5] Фокстън — от fox (англ.) — лисица. — Б.пр. ↑

[6] Блакмуър — black (англ.) — черен; moog (англ.) — пустош, тресавище. — Б.пр. ↑

[7] Найтсонг — night (англ.) — нощ; song (англ.) — песен. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Тамис Фокстън се чувстваше неспокоен, защото неговият господар беше постоянно недоволен и ядосан. Преди няколко дни, когато бяха довели малкото оркче у дома, Блакмуър бе изглеждал така, както неговият ординарец бе свикнал да го вижда на бойното поле — нащрек, съсредоточен и заинтересован. Причината за неговия ентузиазъм беше проста.

Сега, когато орките ставаха все по-малко и бяха значително по-предпазливи, хората, свикнали на ежедневни схватки, бяха започнали да се отегчават. Затова гладиаторските битки изведнъж бяха станали изключително популярни. Те позволяваха на мъжете да изразходват насъбраната енергия, а съпътстващите ги залагания даваха възможност известни суми да сменят своите притежатели.

Еделас Блакмуър предвиждаше този малък орк, когото остроумно беше нарекъл Трал^[1], да израсне под неговия строг контрол. С бързината и силата, присъщи на неговата раса, допълнени от знанията по стратегия и тактика, които щеше да му даде неговият господар, той можеше да стане непобедим в битките на гладиаторската арена. Това щеше да донесе купища пари на лейтенанта.

Само дето грозното, дребно същество изобщо не искаше да яде и беше станало бледо и тихо през последните няколко дни. Никой не го изричаше на глас, но всички го знаеха — зверчето умираше.

Това вбесяваше Блакмуър. Веднъж той дори беше сграбчил малкото чудовище и се бе опитал собственоръчно да натика парченца сурово месо в кресливото му гърло, но в резултат едва не го беше задушил. Когато оркчето бе изплюло месото, лейтенантът го беше пуснал направо върху сламата и ругаейки, бе излязъл от обора, където временно беше настанено съществото.

Затова сега Тамис стъпваше на пръсти и подбираше своите думи по-внимателно от всякога. Беше станало правило да си тръгва от работа, изскачайки от стаята на своя господар, сподирян от някоя бутилка, летяща към гърба му — понякога празна, а понякога не.

Тази вечер не правеше изключение.

Когато се прибра в стаята си, той бе посрещнат от своята съпруга Кланиа — русокоса жена с румени бузи. Тя работеше в кухнята. В сравнение с Блакмуър, нейният началник — дебелият и гласовит главен готвач — беше истински светец.

Тя сложи паницата със студена храна на масата пред Тамис и започна да разтвива схванатия му врат.

— Нещо ново? — попита загрижено Кланиа. Седна сковано на грубата дървена пейка срещу него. Беше родила само преди няколко седмици и все още се движеше неуверено. Двете с по-голямата им дъщеря Тарита бяха вечеряли отдавна. Момиченцето спеше заедно с бебето в малко креватче до огнището.

Родителите не усетиха, че детето се беше събудило. Сега то се бе изправило и любопитно слушаше разговора между възрастните. Русите му къдрици бяха покрити от нощното боне.

— Всичко върви от зле към по-зле — отвърна тъжно Тамис, докато гълташе лъжица след лъжица от студената картофена супа. — Оркът умира. Не приема нищо от храната, с която го тъпче Блакмуър.

Кланиа въздъхна и взе дрехата, която шиеше. Иглата проблясваше напред-назад и забождаше бод след бод в новата рокличка на Тарита.

— Така и трябваше да стане — каза тя меко. — Блакмуър не трябваше да докарва това чудовище в Дърнхолд. Възрастните орки достатъчно ни надуват главите по цял ден. Кога ли ще ги довършат тези лагери... Да ги затварят там, че да си отдъхнем — при тези думи тя потрепери.

Тарита гледаше смълчано, а очите ѝ бяха широко ококорени. Тя беше слушала недомлъвките за някакво оркско бебе, но за първи път нейните родители говореха за това открито.

Малкото ѝ мозъче заработи трескаво.

Орките бяха големи и грозни, с остри зъби, зелена кожа и дълбоки, гърлени гласове. Беше ги виждала само за кратко, но бе чувала да разказват за тях какви ли не истории. Обаче едно бебе едва ли беше чак толкова страшно.

Тя погледна към малкото телце на своето братче. Фаралин се размърда, отвори розовите си устнички и с пронизителен вик обяви, че е гладен.

Клания се надигна бавно, остави рокличката и прегърна своя син. Отново седна, оголи гърдта си и започна да го кърми.

— Тарита — смъмри я тя. — Защо не спиш?

— Спях. Събудих се, когато чух татко да влиза — отвърна Тарита и изтича към баща си.

Тамис се усмихна уморено и прегърна дъщеря си.

— Тя няма да си легне без Фаралин. Нека я поддържа малко. Толкова рядко я виждам, а расте по-бързо от плевел — щипна я по розовата бузка и тя се засмя.

— Ако оркчето умре, лошо ни се пише на всички — продължи Тамис прекъснатия си разговор.

Тарита се намръщи.

— Татко — каза тя, — щом е бебе, защо го храните с месо?

И двамата възрастни я зяпнаха слисано.

— Какво имаш предвид, мъниче? — попита напрегнато Тамис.

Тарита посочи към сучещия си брат.

— Бебетата пият мляко, точно като Фаралин. Щом майката на оркското бебе е мъртва, то не може да суче от млякото й.

Тамис я погледна учуден. Усмивка изгря на умореното му лице.

— От устата на децата често... — прошепна той и толкова силно притисна дъщеря си, че тя изохка недоволно.

— Тамис... — гласът на Клания беше пълен с напрежение.

— Скъпа моя — каза той. С една ръка прегърна Тарита, а с другата се протегна през масата към жена си. — Тари е права. Орките са варвари, но доколкото знам, те също кърмят малките си. Бебето изглежда само на няколко месеца. Нищо чудно, че не иска да яде месо. То още няма зъби — той се поколеба, но лицето на Клания пребледня, защото тя се досети какво се кани да каже нейният съпруг.

— Нали нямаш предвид... Не би могъл да го искаш от мен!

— Само помисли какво ще означава това за нашето семейство! — възкликна Тамис. — Служа на Блакмуър от десет години. Никога досега не съм го виждал толкова ядосан. Ако този орк оцелее благодарение на нас, той ще ни бъде благодарен и ще ни се отплати. Вече нищо няма да ни липсва!

— Не... Не мога — заекна Клания.

— Какво не можеш? — попита Тарита, но никой от двамата не й обърна внимание.

— Моля те — примоли се Тамис. — Само за кратко.

— Те са чудовища, Тамис — изплака Кланиа. — Чудовища, а ти... ти искаш от мен да... — тя закри лице с едната си длан и започна да хлипа. Бебето продължи да суче спокойно.

— Татко, защо плаче мама? — попита обезпокоена Тарита.

— Не плача — отвърна пресипнало Кланиа. Избърса сълзите и се насили да се усмихне. — Виждаш ли, скъпа? Вече всичко е наред — отново погледна към Тамис и преглътна. — Твоят татко има една работа за мен, нищо повече...

* * *

Семейство Фокстън беше отрупано с подаръци, когато Блакмуър научи, че съпругата на личния му прислужник се беше съгласила да кърми умиращото оркско бебе. Скъпи платове, свежи плодове и подобрани меса, свещи от най-фин пчелен восък — всичко това бе започнало да пристига редовно пред вратата на малката стаичка, която семейството бе имало за свой дом. Скоро стаичката беше сменена с нова, по-просторна, а след това дори се преместиха в скромна самостоятелна къщичка.

На Тамис Фокстън подариха кон — прекрасна дореста кобила, която той нарече Лейди Файър^[2].

Към Кланиа се обръщаха с „господарке Фокстън“ и тя вече не работеше в кухнята. Прекарваше цялото си време с децата и се грижеше за това, което Блакмуър наричаше „своя специален проект“.

Тарита се обличаше в хубави дрешки. Дори си имаше учител — суетен, но мил човек на име Джарамин Скисон, чиято задача беше да я научи да чете и пише като истинска дама.

Не ѝ позволяваха да говори за дребното същество, което остана да живее при тях през цялата следваща година. За зла беда Фаралин скоро умря от треска и оркчето остана единственото бебе в семейство Фокстън. Когато Трал започна да поглъща сам противната смес от кръв, краве мляко и овесена каша, дойдоха трима въоръжени пазачи и го измъкнаха със сила от обятията на Тарита. Тя плака и протестира, но единственият отговор на молбите ѝ беше един свиреп шамар по лицето.

Баща ѝ я прегърна да я утеши, целувайки червеното петно, което бе избило върху нейната буза. Тя се умълча и като послушно дете се съгласи никога повече да не говори за Трал като за член на тяхното семейство.

Но вътре в себе си тя се закле никога да не забрави странното същество, което бе обикнала като свой по-малък брат.

Никога!

* * *

— Не, не. Ето така — Джарамин Скисон застана до своя ученик. — Дръж го по този начин, пръстите ето тук... и тук. Да, така е по-добре. Сега изпиши буквата... като змия.

— Какво е змия? — попита Трал. Той беше само на шест години, но беше висок почти колкото учителя. Огромните му, непохватни ръце не успяваха да държат правилно тънкия писец, а глинената плочка непрекъснато се изплъзваше от грубите му пръсти. Но беше упорит и твърдо решен да напише буквата, която Джарамин наричаше „8“.

Учителят примигна иззад дебелиите си очила.

— Змията е влечуго без крака. Прилича малко на тази буква.

Трал просия, щом го разбра.

— Като червей — каза той. Често си похапваше от тези малки, шаващи деликатеси, които намираше заровени в пода на килията, в която живееше.

— Да, наистина прилича на червей. Опитай отново, този път самичък — Трал провеси език, за да се съсредоточи по-добре. Треперещата му ръка изви накъдрена форма върху глинената плочка и той разпозна в нея буквата „8“. Гордо я подаде на Джарамин.

— Много добре, Трал! А сега е време да започнем да учим числата — каза учителят.

— Не, време е да го научим да се бие! Нали, Трал? — назованият вдигна поглед и видя своя господар, лейтенант Блакмуър, застанал в рамката на вратата. Новодошлият пристъпи в стаята и Трал чу как ключалката прещрака, когато вратата бе заключена отвън. Никога не се беше опитвал да избяга, но пазачите винаги бяха изключително предпазливи.

Трал се просна по очи, както го беше научил Блакмуър. Лекото потупване по главата му подсказа, че му се разрешава да стане. Изправи се с олюляване и изведнъж усети тялото си голямо и тромаво. Заби поглед в ботушите на Блакмуър, очаквайки какво ще му заповяда неговият господар.

— Как се справя с уроците? — Блакмуър се обърна към Джарамин, сякаш Трал не беше в стаята.

— Много добре. Нямах представа, че орките са толкова интелигентни, но...

— Той е интелигентен, но не защото е орк — прекъсна го Блакмуър с остър глас, който накара Трал да се приведе. — Интелигентен е, защото го обучават хора. Никога не го забравяй, Джарамин! И ти — ботушите се обърнаха към Трал. — Ти също не го забравяй!

Трал поклати усърдно глава.

— Погледни ме, Трал.

Трал се поколеба, но вдигна синеокия си поглед. Очите на Блакмуър пронизаха неговите.

— Знаеш ли какво означава името ти?

— Не, сър — в сравнение с мелодичните човешки гласове, неговият звучеше прекалено грубо дори за собствените му уши.

— Означава „роб“. Означава, че ти си моя собственост — Блакмуър пристъпи напред и забодя показалец в гърдите на орка. — Означава, че те притежавам. Разбираш ли?

Трал беше толкова изненадан, че забрави да отговори. Значи името му означавало „роб“... А звучеше толкова приятно, когато го изговаряха хората и досега той го беше смятал за хубаво и достойно...

Блакмуър повдигна нагоре своята облечена в ръкавица ръка и здраво фрасна Трал по лицето. Лейтенантът беше замахнал доста силно, но през дебелината си и корава кожа оркът не усети почти нищо. Все пак ударът го засегна дълбоко. Неговият господар го беше ударил! Докосна бузата с голямата си длан с подрязани черни нокти.

— Отговаряй, когато те питам! — излая Блакмуър. — Разбра ли какво ти казах?

— Да, господарю Блакмуър — едва прошепна Трал, като се бореше с треперенето на гърления си глас.

— Отлично — разгневеното лице на Блакмуър се отпусна в доволна усмивка. Зъбите му се бялнаха сред заобикалящата ги черна брада.

Този път всичко се беше разминало. Облекчение заля Трал. Устните му се опитаха да повторят усмивката на Блакмуър.

— Не прави такива гримаси, Трал — каза Блакмуър. — Така изглеждаш още по-грозен.

Усмивката се скри веднага.

— Лейтенант — каза меко Джарамин, — той просто се опитва да ви имитира, нищо повече.

— А не трябва. Само хората се усмихват, не и орките. Ти каза, че той се справя добре с уроците, нали? Значи може да чете и пише?

— С четенето е напреднал доста. При писането... разбира как да го прави, но дебелите пръсти му пречат да изписва буквите.

— Отлично — повтори Блакмуър. — Тогава вече нямаме нужда от твоите услуги.

Трал пое дълбоко въздух и погледна объркано към Джарамин. Старецът също изглеждаше изненадан от тези думи.

— Има толкова много неща, които той не знае, сър — запелтечи Джарамин. — Не познава числата, историята, изкуствата...

— Няма нужда да става специалист по история, а на числата мога да го науча и сам. Освен това, за какво му е на един роб да разбира от изкуство, а? Това би било чиста загуба на време. Нали, Трал?

Трал си спомни за малката статуетка, която Джарамин веднъж бе донесъл, за да му обясни как е била издялана. Друг път бяха разглеждали синьо-бялата му пелена и бяха обсъждали как е била изтъкана. Джарамин бе нарекъл това „изкуство“ и Трал изпитваше желание да научи повече за създаването на такива прекрасни предмети.

— Както заповяда господарят — каза послушно той, без да издава истинските си чувства.

— Точно така. Не ти трябва да разбираш от изкуство, Трал. Трябва да се научиш как да се биеш — неочаквано проявявайки чувства, Блакмуър протегна ръка и я постави върху огромното рамо на Трал. Той се сниши и погледна към своя господар.

— Исках да си грамотен, за да имаш преимущество над своите противници някой ден. А сега аз ще се погрижа да овладееш всяко оръжие, което някога съм виждал. Ще те обуча на стратегия, Трал, и на хитрост. Ти ще се прочуеш на гладиаторската арена. Хиляди ще скандират името ти при всяка твоя поява. Как ти се струва това, а?

Трал видя как Джарамин се обърна и започна да събира своите вещи. Испита странна болка, когато видя как острието за писане и глинената плочка изчезнаха завинаги в торбата на учителя. Старецът погледна през рамо към него, приближи вратата и почука. Отвори му, той се промъкна навън и отново се чу изщракването на ключалката.

Блакмуър чакаше Трал да отговори. Оркът се учеше бързо и за да изпревари някой нов удар, предизвикан от неговото мълчание, бързо отговори на господаря си:

— Звучи ми много вълнуващо. Радвам се, че моят господар желае да поема по тази пътека.

За първи път, откакто се помнеше, оркът излезе от своята килия. Погледът му се рееше любопитно, докато го водеха през криволичещите проходи. Придружаваха го четирима пазачи — двама отпред и двама отзад. Блакмуър беше до него. Изкачиха се по някакво стълбище, което беше толкова тясно, че стените сякаш притискаха Трал, и продължиха да вървят по широк каменен коридор.

Силна светлина накара орка да замижи. Групата вървеше право към нейния източник и Трал започна да се страхува все по-силно от непознатия ярък блясък. Когато пазачите пристъпиха в осветената област, той замръзна на място. Земята там беше жълто-кафява, а не сива като камъните в подземие. Странни черни неща пълзяха по нея в краката на пазачите и имитираха всяко тяхно движение.

— Какво правиш? — излая Блакмуър. — Излизай. Другите, които държим тук, биха дали дори дясната си ръка, за да се разходят под слънцето.

Трал се досети за какво говори неговият господар. Източникът на ярката светлина бяха слънчевите лъчи — същите онези тесни снопчета, които влизаха през отдушниците на неговата килия, но тук те бяха в много по-големи количества. Обаче така и не можа да си обясни черните неща. Какво ли бяха те?

Трал посочи към тъмните човекоподобни форми, проснати на земята. За негов срам, пазачите започнаха да се смеят. Единият от тях

дори започна да бърше сълзи от лицето си. Блакмуър почервеня.

— Идиот такъв — кресна той, — това са само... В името на Светлината, да не съм си намерил единствения орк, който се страхува от собствената си сянка? — той махна с ръка и един от пазачите смушка гърба на Трал с върха на своето копие. Въпреки защитата на дебелата му кожа, пробождането ужили орка и той залитна напред, пристъпвайки в осветеното място.

Очите му сякаш щяха да пламнат и той вдигна ръка, за да ги прикрие. Внезапната топлина на... слънчевите лъчи... върху главата и гърба му беше много приятна. Той свали бавно дланта си, но продължи да примигва, докато зениците му не се адаптираха напълно към ярката светлина.

Нещо огромно и зелено се извисяваше пред него. Инстинктивно, той се изправи в цял ръст и изрева. Последва нов смях на пазачите, но този път Блакмуър кимна с одобрение на реакцията на Трал.

— Това е чучело за тренировки — каза той. — Направено е от зебло, натъпкано със слама и представлява трол.

Срамът отново заля Трал. При по-внимателно вглеждане веднага се виждаше, че пред него не стои живо същество. Вместо коса, на главата на чучелото имаше слама, освен това ясно си личаха шевовете по зеблото.

— Така ли... изглеждат троловете? — заекна той.

Блакмуър се изкикоти.

— Само приблизително — отвърна той. — Този не е създаден да изглежда като истински. Направен е само за тренировки. Гледай.

Той протегна своята облечена в ръкавица ръка и един от пазачите му подаде нещо.

— Това е дървен меч — обясни Блакмуър. — Истинските оръжия са метални, но за тренировка се използват дървени. Когато станеш достатъчно умел с този, ще минеш и на истински.

Блакмуър хвана меча с двете си ръце. Центрира го пред себе си, след което хукна към тренировъчния трол. Без да нарушава своя ритъм, той успя да го удари три пъти — веднъж в главата, веднъж в тялото и веднъж по сламената ръка, която държеше имитация на оръжие. Съвсем леко задъхан, той се завъртя и се върна на бегом.

— Сега опитай ти — каза той.

Трал протегна ръка към оръжието. Дебелите му пръсти се склучиха около дръжката. Тя прилягаше в дланта му далеч по-удобно, отколкото тънкия писец. И усещането беше приятно, някак познато. Нагласи оръжието, опитвайки се да наподоби действията на Блакмуър.

— Много добре — каза Блакмуър. После се обърна към един от пазачите. — Виж го само. Той е роден талант. Точно това и очаквах. А сега, Трал... атака!

Оркът се извъртя. За първи път в живота му тялото му охотно изпълняваше онова, което се искаше от него. Той вдигна меча и за негова изненада силен вик се изтръгна от собственото му гърло. Краката му се раздвижиха сякаш по собствена воля и плавно и бързо го понесоха към чучелото. Вдигна оръжието — о, колко лесно било — и го стовари върху тялото на трола.

Чу се страхотно пукане и тролът излетя във въздуха. Трал се уплаши, че е направил нещо погрешно, затътри се тромаво назад и се оплете в собствените си крака. Стовари се тежко на земята и усети как дървеният меч се строши под него.

Изправи се с мъка и се просна по очи, сигурен, че го чака жестоко наказание. Беше потрошил чучелото и тренировъчния меч. Усещаше се толкова голям и несръчен...

Силни викове огласиха въздуха.

С изключение на срещите си с Джарамин, безмълвните пазачи и рядко навестяващия го Блакмуър, досега Трал не бе имал никакви контакти с хората. Не се беше научил да разпознава тънките нюанси в звуците, които те издаваха, без да изричат думи, но му се стори, че в тези викове няма гняв. Той погледна предпазливо нагоре.

На лицето на Блакмуър беше цъфнала широка усмивка. Пазачите също се радваха. Един от тях удряше дланите си една в друга и издаваше някакъв шумен, плющящ звук. Когато срещна погледа на Трал, усмивката на Блакмуър стана още по-широка.

— Не ви ли казах, че той ще надмине всички ваши очаквания? — извика Блакмуър. — Браво, Трал! Браво!

Трал примигна неуверено.

— Аз... това не беше ли лошо? — попита той. — Трола и меча... аз ги счупих...

— Напълно вярно! За първи път размахваш меч, а ето че тролът полетя из двора! — веселието на Блакмуър поутихна и той положи

приятелски ръка върху рамото на младия орк.

Отначало Трал не разбра жеста и се стегна, подготвяйки се за удар, но последвалите думи на лейтенанта го успокоиха.

— Представи си, че това се случва на гладиаторската арена — каза Блакмуър. — Представи си, че този трол е истински, че мечът е истински. Представи си, че още при първата си атака ти го удряш толкова силно, че той отхвърква надалече. Не разбираш ли, че това е много добре, Трал?

Оркът предположи, че най-вероятно е именно така. Големите му устни се отвориха, за да оголят зъбите му в усмивка, но съвсем навреме се досети, че само хората се смеят. За първи път Блакмуър беше толкова доволен от него и се държеше толкова дружелюбно, затова той не искаше да го ядосва.

Блакмуър потупа рамото на Трал и се обърна към своите хора.

— Ти! — извика той на единия от пазачите. — Върни трола на поставката и се погрижи да бъде закрепен достатъчно надеждно, за да издържи на здравите удари на моя Трал! — после посочи друг от своите подчинени: — А ти тичай да донесеш нов тренировъчен меч. Проклятие, донеси пет меча. Трал ще ги счупи всичките!

С периферното си зрение Трал забеляза някакво движение встрани от себе си. Обърна се и видя висок, строен мъж с къдрава коса, облечен с ливрея в червено, черно и златно. Такива дрехи носеха слугите на Блакмуър. До него стоеше дребно човешко същество с яркожълта коса. То не приличаше на пазачите, които Трал познаваше. Зачуди се дали това не е човешко дете. Изглеждаше по-хубаво и някак по-различно. Не беше облечено с панталони и туника като останалите, а в дълга и широка дреха, която докосваше пращната земя. Нима това дете беше малка жена?

Погледът му потъна в сините ѝ очи. Те не изглеждаха никак уплашени от грозния му външен вид. Напротив, тя се усмихна ведро и му махна, сякаш се радваше да го види.

Развълнуван, Трал продължи да я гледа право в очите, мъчейки се да измисли как да отговори на нейния поздрав. Изведнъж мъжът, който стоеше до нея, я хвана за ръката и я отведе.

На Трал му стана мъчно, че момичето си бе отишло.

В този миг мъжете на Блакмуър го повикаха. Той се обърна отново към тях и склучи огромната си зелена ръка около следващия

тренировъчен меч.

[1] Трал — thrall (англ.) — роб. — Б.пр. ↑

[2] Лейди Файър — lady (англ.) — дама, жена; fire (англ.) — огън. — Б.пр. ↑

ТРИ

Съвсем скоро беше установена дневната програма, която Трал щеше да изпълнява през следващите няколко години. Даваха му храна призори, заключваха ръцете му с белезници, а на краката му поставяха окови, с които той се тътреше едва-едва, и го извеждаха във вътрешния двор на крепостта Дърнхолд, където го оставяха да тренира.

Отначало го обучаваше самият Блакмуър, който му показваше основните хватки и често го обсипваше с възторжени похвали. Но понякога лейтенантът изпадаше в лошо настроение и каквото и да правеше Трал, все не можеше да му угоди. В такива моменти думите на благородника ставаха неразбираеми, той ходеше неуверено и често хокаше Трал без никаква видима причина. Накрая оркът просто се примири с факта, че е недостоен. Щом Блакмуър му се караше, значи си го бе заслужил, а похвалите бяха израз единствено на добротата на неговия господар.

След няколко месеца обучението му бе поето от друг човек и Трал започна да вижда Блакмуър по-рядко. Новият му наставник, известен на подрастващия орк единствено под името „сержант“, беше висок над метър и осемдесет и стърчеше сред останалите хора. Имаше гръден кош като буре, целият покрит с къдриви червени косми. Разчорлената му прическа и стърчащата му брада бяха в същия цвят. Носеше черен шал, завързан около врата, а на едното му ухо се поклащаше златна обеца.

Още първия ден сержантът се изправи пред Трал и останалите млади войници, които щяха да се обучават заедно с него, огледа ги един по един с твърд поглед и им подхвърли следното странно предизвикателство:

— Виждате ли това? — посочи той с набития си показалец към искрящата халка на лявото му ухо. — Не съм я свалил от тринадесет години. През моите ръце са минали хиляди новобранци, също такива паленца като вас. На всички тях предлагам следното забавление: ако някой успее да откъсне обецата от моето ухо, ще го оставя да ме спуска

от бой — той им се ухили, разкривайки нащърбените си зъби. Все пак кой ли беше успял да разкраси така неговата усмивка? — Може би сега не ви стиска да опитате, но когато приключа с вас, ще сте готови да размените и най-скъпото си, само и само да се докопате до мен. И ако аз наистина съм по-бавен от вас, госпожички такива, и не мога да отбия вашите нескопосани атаки, тогава действително заслужавам да ми бъде откъснато ухото и да ми бъде натикано право в гърлото, заедно с всичките зъби, които са ми останали.

Той тръгна бавно пред редицата мъже и изведнъж рязко спря пред Трал.

— Това важи два пъти по-силно за теб, пораснал гоблин такъв — изръмжа сержантът.

Трал го погледна объркано и сведе глава. Той беше обучаван никога да не вдига ръка срещу човек. А сега изглеждаше, че ще трябва да се бие с тях. Все пак оркът реши, че никога няма да се опитва да откъсне обещата от ухото на сержанта.

Една голяма ръка хвана брадичката на Трал и я повдигна.

— Гледай ме в очите, когато ти говоря, ясно?

Трал кимна съвсем объркан. Блакмуър не му позволяваше да го поглежда в очите. Този човек пък му нареждаше точно обратното. Какво трябваше да направи?

Сержантът ги раздели по двойки. Броят им беше нечетен и затова Трал остана сам. Грамадният мъж се приближи до него и му подхвърли един дървен меч, който оркът хвана инстинктивно. Инструкторът изръмжа одобрително.

— Имаш добри рефлексии.

Сержантът, както и всички останали бойци, носеше щит и беше облечен в тежка, дебело подплатена броня, която предпазваше тялото и главата.

Трал не носеше нищо. Но така или иначе, той едва усещаше ударите през дебелината си кожа. Освен това растеше твърде бързо и всяка дреха или броня, изработена за него, скоро щеше да му отеснее.

— Дай сега да ти видя защитата! — и без да изчаква, сержантът се нахвърли срещу него.

За част от секундата Трал се огъна пред атаката. След това нещо в него си дойде на мястото. Страхът и объркването изчезнаха и той усети, че го обзема мощна увереност. Изправи се в цял ръст и разбра,

че всъщност беше по-висок от инструктора. Вдигна лявата си ръка напред, за да запази равновесие — знаеше, че някой ден тя щеше да държи щит, по-тежък от човек, — а десницата му описа плавна дъга с неговото собствено тренировъчно оръжие. Ако сержантът не беше реагирал светкавично, мечът щеше да се стовари върху неговия шлем. Силата на удара беше толкова голяма, че мъжът неминуемо щеше да бъде убит на място, независимо от защитата на бронята.

Но инструкторът наистина беше много бърз и блокира с щит удара, който можеше да бъде фатален. Трал изсумтя изненадано, когато сержантът го намушка в оголения корем. Оркът се олюля, изваден от равновесие за кратко.

Едрият мъж се възползва от ситуацията и му нанесе три последователни удара, които биха убили всеки човек без броня. Трал успя да възстанови своето равновесие и почувства как го завладява странно, изгарящо чувство. Изведнъж светът наоколо изчезна, обвит от червеникава мъгла — сякаш беше останал насаме със своя противник. Цялото му огорчение и безпомощност изчезнаха, заменени от една смъртоносна заповед: убий врага!

Оркът нададе оглушителен рев, като силата на собствения му глас изненада дори него, и се втурна в яростна атака. Вдигаше оръжието и замахваше, вдигаше и замахваше — порой от удари се стовари върху грамадния човек. Сержантът се опита да отстъпи назад, но кракът му се подхлъзна на един камък и той падна по гръб. Трал изрева отново, а силното желание да размаже главата на инструктора продължи да го облива с нажежени вълни. Сержантът успя да вдигне меча пред себе си и да отбие повечето от ударите, но сега Трал го беше приковал между мощните си крака. Оркът захвърли меча встрани и посегна с огромните си ръце. Изведнъж си представи лицето на Блакмуър. Само ако успееше да стисне здраво врата му...

Отвратен от картината, която се разиграваше в съзнанието му, той замръзна, а пръстите му бяха само на сантиметри от гърлото на сержанта. То беше защитено от яката на бронята, но пръстите на Трал бяха силни. Ако го беше стиснал...

Няколко души притичаха и се нахвърлиха едновременно върху орка. Крещяха и го дърпаха, опитвайки се да го откъснат от проснатото тяло на бойния инструктор. Събориха го по гръб на земята и започнаха да го налагат с тренировъчните си мечове. Трал вдигна ръце пред

главата си, опитвайки се да я предпази от сипещите се върху него удари. Изведнъж чу изстъргването на метал и видя как слънчевите лъчи се отразиха от нещо стоманено.

— Спрете! — изрева сержантът с висок, заповеднически глас, сякаш това, че току-що бе на сантиметри от смъртта, изобщо не му беше направило впечатление. — По дяволите, спрете или ще ви отрежа проклетите ръце! Веднага прибери меча, Маридан!

Отново се разнесе звукът от плъзгането на меч в ножницата. След това две силни ръце сграбчиха Трал и го изправиха на крака. Очите му срещнаха погледа на сержанта.

Изненадващо, инструкторът се разсмя и потупа орка по рамото.

— Браво на теб, момко. Никой не беше стигал толкова близко до обещата ми, при това още в първия двубой. Ти си роден воин, но забрави за какво се биеше, нали? — той посочи към златната халка. — Това трябваше да е целта ти, а не да ми строшиш врата!

Трал изломоти с мъка:

— Съжалявам, сержанте. Не знам какво се случи. Вие ме нападнахте, а после... — не искаше да разказва за кратката сцена с Блакмуър, която си беше представил. Бе достатъчно лошо, че беше загубил самообладание.

— Това е добра тактика понякога, особено когато искаш да размажеш противника си — изненада го сержантът. — Но ти ще излизаш и срещу хора. Тях трябва само да ги поваляш на земята и толкова. Трябва да спираш дотам. Твоята кръвожадност може да ти спаси кожата в истинско сражение, но за гладиаторските битки ще имаш нужда повече от това — той чукна по главата си, — отколкото от това — и посочи към сърцето си. — Искам да прочетеш някои книги по стратегия. Ти умееш да четеш, нали?

— Малко — успя да отвърне Трал.

— Трябва да изучиш историята на военното изкуство. Всички тези паленца я знаят — той махна с ръка към останалите млади войници — и те превъзхождат заради това.

Сержантът се извърна към останалите и добави:

— Но това е само за момента, момчета. Този тук притежава истински кураж и сила, макар да е още дете.

Мъжете изгледаха Трал враждебно.

Оркът усети как го изпълват внезапна топлина и задоволство — чувства, които му бяха непознати досега. Едва не беше убил този човек, но въпреки това не го бяха наказали. Вместо това, инструкторът му беше предложил да продължи да се учи, за да стане по-добър в боя и да знае кога да нанесе смъртоносен удар и кога да прояви... какво? Как се наричаше това, когато пощадиш някой противник?

— Сержант — попита той със страх, че ще бъде наказан, задето се осмелява да задава въпроси, — понякога... вие казахте, че понякога не трябва да убиваме. Защо не?

Сержантът го изгледа спокойно.

— Нарича се „милост“, Трал — отвърна тихо той. — И на това ще се научиш.

* * *

— И ти му позволи да направи това с теб? — резкият глас на Блакмуър кънтеше зад вратата. Тамис не би трябвало да чува този разговор между своя господар и човека, нает да обучава Трал. За момент спря да почиства калта от ботушите на Блакмуър и наостри уши. Не смяташе, че това е подслушване. Приемаше го като начин да защити живота и благополучието на своето семейство.

— Той се би отлично — отвърна инструкторът, без да се оправдава — и аз го похвалих, както бих постъпил с всеки човек.

— Но Трал не е човек, а орк! Или не си забелязал?

— Да, забелязал съм — каза сержантът. Тамис се премести, за да може да надникне през процепа на вратата. Грамадният мъжага не изглеждаше на място в богато украсената приемна на Блакмуър. — И не ми влиза в работата да питам защо го искате толкова добре подготвен.

— Дяволски прав си, наистина не ти влиза в работата.

— Обаче наистина искате да го обуча добре — продължи инструкторът — и аз правя точно това.

— Като едва не го оставяш да те убие!?

— Като го хваля за доброто му представяне и го уча кога е полезно да използва своята кръвожадност и кога трябва да запазва хладнокръвие! — отрязва го сержантът.

Тамис едва се сдържа да не се изсмее.

— Но не съм дошъл да говорим за това. Разбрах, че сте го научили да чете. Искам да му дадете някои книги, за да може той да им хвърли един поглед.

Тамис зяпна.

— Какво? — изрева Блакмуър.

Тамис беше забравил напълно за своята задача. Стоеше залепен до пролуката на вратата, с четка в едната ръка и окалян ботуш в другата, и слушаше напрегнато. Едва не подскочи до тавана, когато усети леко докосване по рамото.

Обърна се с разтуптяно сърце и видя Тарита. Тя му се усмихваше дяволито. Синият ѝ поглед скачаше от очите на баща ѝ към вратата и обратно. Явно се досещаше какво прави той.

Тамис беше смутен, но в него бързо надделя страстното желание да разбере какво ще се случи по-нататък. Той вдигна пръст пред устните си и Тарита кимна разбиращо.

— Защо сте научили орка да чете, щом не искате да го прави?

Блакмуър промърмори нещо неразбираемо.

— Трал има развит ум, каквото и да си мислите за него, и ако наистина го искате толкова добре обучен, колкото ми заръчахте, той трябва да отбира от бойна тактика, карти, стратегии, обсадни техники... — сержантът спокойно отмяташе един по един пръстите си.

— Добре! — избухна Блакмуър. — Но съм сигурен, че някой ден ще съжалявам за това... — приближи се до лавицата с книги и избра няколко тома. — Тарита! — изрева той.

Бащата и дъщерята Фокстън подскочиха. Тарита приглади бързо косата си, надяна любезна физиономия, както я бяха учили, и влезе в стаята.

— Да, сър? — направи реверанс тя.

— Дръж — тикна ѝ книгите Блакмуър. Бяха дебели и тежки и запълваха и двете ѝ ръце. Само главата ѝ се подаваше над купчината. — Занеси ги на пазача в тъмницата и му кажи да ги даде на Трал.

— Да, сър — отвърна Тарита, без да издава изненадата си, сякаш изпълняваше такива заповеди всеки ден. — Те са доста тежки, сър... може ли да отида да взема някоя кърпа, за да направя вързоп? Така ще се носят по-лесно.

Тя изглеждаше като обикновено послушно слугинче. Само Тамис и Кланиа знаеха какъв пъргав ум и остър език са скрити зад това измамно сладко личице. Блакмуър се усмихна мило и потупа русата ѝ главица.

— Разбира се, дете. Но веднага след това ги занасяш, ясно?

— Разбира се, сър. Благодаря ви, сър — тя понечи да направи реверанс, но усети, че всеки момент може да изтърве книгите и бързо излезе от стаята.

Тамис затвори вратата след нея. Тарита го погледна, а огромните ѝ очи сияеха.

— О, татко — прошепна тя с тих глас, за да не бъде чута. — Аз ще го видя!

Сърцето на Тамис трепна. Той се надяваше, че дъщеря му вече е забравила интереса си към орка.

— Не, Тарита. Само ще дадеш книгите на пазача, нищо повече.

Лицето ѝ помръкна и тя се извърна натъжено:

— Просто... откакто Фаралин умря... той е единственото ми братче.

— Той не е твое братче, той е орк. Животно, чието място е в лагерите или на гладиаторската арена. Не го забравяй — Тамис не искаше да натъжава дъщеря си, но това беше за нейно добро. Никой не трябваше да научава за нейния интерес към Трал. Ако Блакмуър разбереше...

* * *

Трал спеше дълбоко, изтощен от усилията на тренировката през деня, когато вратата на килията му се отвори с трясък. Той примигна сънливо и се изправи, докато един пазач влизаше вътре, понесъл голям вързоп.

— Лейтенантът каза, че тези неща са за теб. Искане да ги прегледаш бързо и да бъдеш готов да разговаряш с него — каза пазачът. Говореше с презрение, но Трал вече беше престанал да му обръща внимание. Пазачите винаги говореха така с него.

Вратата отново се захлопна и той чу прецракването на ключалката. Погледна към вързоп. С неочаквана за огромните му

ръце деликатност, той развърза възела и погледна вътре. Пръстите му напипаха нещо четвъртито и твърдо.

Не беше възможно! Обаче той все още си спомняше усещането...

Извади предмета и го огледа на сумрачната светлина в килията. Не бе посмял да се надява, но това наистина беше книга. Той засрича заглавието на глас:

— История на съюза на Лор... Лордерон — Трал нетърпеливо грабна следващата, после друга. Всичките томове бяха посветени на военната история. Докато разгръщаше един от тях, върху сламата на пода изпадна още нещо — малък, прилежно сгънат на две лист пергамент.

Разгъна го внимателно с дебелите си пръсти. Беше бележка. Устните му се движеха, но той беше престанал да чете на глас:

Скъпи Трал,

Господарят Б. нареди да ти донеса тези книги, и аз много се радвам за теб, защото нямах представа, че те е научил да четеш. Той позволи и на мен да се науча и аз обожавам да чета. Липсваш ми и се надявам, че си добре, защото изглежда, че това, което те карат да правиш в двора, боли и затова се надявам да си добре. Искам да продължим да си говорим, а ти искаш ли? Ако искаш, напиши ми бележка на гърба на тази и я сгъни обратно в книгата, в която я бях сложила. Ще се опитам да дойда и да те видя, но ако не успея, продължавай да се оглеждаш за мен. Знаеш ме, аз съм момичето, дето ти помахаш онзи ден на двора. Надявам се, че ще ми пишеш!!!!

С обич, Тарита

П.П. Не казвай на никого за бележката, ще си имаме
ОГРОМНИ НЕПРИЯТНОСТИ!!!

Трал се стовари върху своята постеля. Не можеше да повярва на очите си. Спомни си русокосото момиче и как се беше чудил, защо ли му махаша то. Значи тя го познаваше... и мислеше за него с добро. Как ли бе възможно това? Коя беше тя?

Той изпъна показалец и се вгледа в своя притъпен, ниско подрязан нокът. Трябваше да свърши работа. На лявата му ръка заздравяваше една драскотина. Трал натисна силно и успя да отвори отново малката раничка. Потече тънка струйка кръв. Използвайки нокътя си като писец, той надраска внимателно една-единствена дума на гърба на бележката:

ДА

ЧЕТИРИ

Трал беше на дванадесет години, когато за първи път видя друг орк.

В този ден тренираше извън крепостните стени. След като беше спечелил първата си гладиаторска битка на крехките осем години, Блакмуър се бе съгласил със сержанта, че трябва да му бъде предоставена по-голяма свобода — поне по време на тренировките. Все още носеше окови на единия си крак, прикрепени с вериги към огромен каменен блок. Дори орк със силата на Трал не би могъл да избяга с такава тежест на крака. Веригата беше дебела и здрава и нямаше възможност да бъде строшена. Трал беше престанал да й обръща внимание — беше дълга и му оставяше достатъчно свобода за движение. Идеята за бягство никога не бе минавала през ума му. Той беше Трал — робът. Блакмуър беше неговият господар, сержантът бе неговият наставник, а Тарита — неговата тайна приятелка. Всичко си беше наред.

Съжаляваше единствено за това, че така и не беше успял да се сприятели с никой от мъжете, с които тренираше. Всяка година идваше нова група и всички те бяха като излети в един и същи калъп — млади, нетърпеливи, презрителни и леко уплашени от гигантското зелено същество, с което трябваше да тренират. Само сержантът му отправяше по някоя похвала от време на време и само той се намесваше, когато се случеше останалите да се съюзят срещу него. Понякога на Трал му се искаше да отвърне на ударите, но тогава си спомняше на какво го бяха учили. Въпреки че тези мъже го гледаха като враг, той си повтаряше, че те не са неприятели и би било погрешно да убие или рани някой от тях.

Оркът имаше остър слух и винаги чуваше дърдоренето на хората около него. А те го смятаха за безмозъчна твар и никога не си мереха приказките в негово присъствие. Нима някой би внимавал какво говори, когато единственият му слушател е животно? По този начин Трал бе научил, че орките, някогашните свирепи врагове на Алианса,

вече не били страшни. Все повече от тях били залавяни и затваряни в места, наречени „концентрационни лагери“. Дърнхолд бил основната база и всички началници на лагери живеели тук, а за ежедневните грижи си имали подчинени. Все още имало отделни схватки, но броят им намалявал с всеки ден. Някои от мъжете, с които тренираше, дори не бяха виждали въоръжен орк, преди да срещнат Трал.

През изминалите години на тренировки, сержантът беше разкрил пред Трал всички тънкости на боя. Младият орк си служеше умело с почти всяко известно оръжие — сабя, меч, копие, боздуган, кама, бич, мрежа, брадва, кривак и алебарда. Понякога му даваха и къса броня — за публиката беше по-вълнуващо, когато бойците бяха леко защитени.

В момента стоеше сред група новобранци. Упражнението, което щяха да правят, му беше познато отдавна и беше тренировка по-скоро за младите мъже, отколкото за Трал. Сержантът наричаше този сценарий „обкръжаване“. На новобранците обясняваше, че са патрул, който се е натъкнал на един от последните останали орки, твърдо решен да не се предаде без бой. Разбира се, ролята на упорития орк се падаше на Трал. Задачата беше да измислят поне три различни начина, по които да бъде заловен или убит воинът единак.

Трал не беше особено очарован от това упражнение. Предпочиташе нормалните двубои, пред задължението да бъде мишена понякога на дванадесет души. Блясъкът в очите на хората и усмивките по лицата им, докато се подготвяха да се бият с него, винаги бяха изумявали Трал. Отначало му беше трудно да направи разлика между измислицата и реалността. Когато бяха разиграли този сценарий за първи път, Трал беше изпитал затруднение да окаже необходимата съпротива, за да се получи някакъв възпитателен ефект. Сержантът го беше дръпнал настрана и му бе обяснил, че няма проблем да се бие срещу своите другари. Хората имаха брони и истински оръжия, а той разполагаше единствено с дървен тренировъчен меч, с който не можеше да ги нарани.

Сега, след опита от толкова много упражнения през последните години, играта му се удаваше все по-лесно. Трал веднага се превръщаше в ръмжащ, развилнял се звяр. Той никога не губеше самообладание по време на тези занимания и макар те да завършваха доста болезнено понякога, оркът продължаваше да вярва на сержанта.

Мъжете се приближиха към него. Точно както очакваше Трал, те избраха обикновена фронтална атака за първата от трите си тактики. Двама бяха въоръжени с мечове, четирима държаха своите копия вдигнати високо, а останалите размахваха секири. Един от юношите се хвърли напред.

Трал го парира умело. Дървеният му меч полетя нагоре с изумителна скорост. Оркът вдигна масивния си крак и изрита нападателя в гърдите. Младежът се претърколи назад, а по лицето му беше изписано удивление. Остана да лежи на земята, ловейки въздуха с уста като риба на сухо.

Трал отново зае бойна поза, очаквайки следващите двама. Те тръгнаха към него с насочени напред копия. Използвайки меча си, той отхвърли единия встрани със същата лекота, с която би отпъдил нахална муха. Нямаше щит и със свободната си ръка хвана копието на другия, изтръгна го от ръцете му и извъртя наточеното острие към гърдите на човека, който беше размахвал оръжието преди малко.

Ако се водеше истинска битка, Трал вече щеше да е забил копието в тялото на младежа. Но това беше само тренировка и оркът знаеше кога да спре. Той вдигна копието и тъкмо се канеше да го захвърли настрани, когато ужасяващ рев накара всички да замръзнат по местата си.

Трал се обърна и забеляза една каруца, приближаваща по лъкатушещия път към крепостта. Беше виждал такива превозни средства много пъти всеки ден. Пътниците винаги бяха все същите фермери, търговци, новобранци или някакви гостуващи благородници.

Не и този път.

Сега цвилещите коне дърпаха платформа, пълна с чудовищни, прегърбени зелени същества. Те бяха затворени в голяма метална клетка и Трал забеляза, че всички бяха оковани с вериги, прикрепени към пода. Испита ужас от техния уродлив вид. Бяха огромни, безформени, с гигантски бивни вместо зъби, а очите им бяха мънички и блестяха свирепо...

И тогава истината се стовари върху него. Това бяха орки. Същества от неговия народ. Точно така изглеждаше и той в очите на хората. Тренировъчният меч изпадна от вцепенените му пръсти.

„Аз съм отвратителен. Аз съм ужасяващ. Аз съм чудовище. Нищо чудно, че ме мразят толкова“.

Един от зверовете се обърна и впи очи в Трал. Младият орк искаше да отмести поглед, но сякаш се беше парализирал. Дишаше едва-едва и продължаваше да гледа като хипнотизиран. И видя как оркът успя да се освободи. С оглушителен вик съществото се хвърли върху решетките на клетката, хвана ги със своите окървавени от оковите ръце и пред изумения поглед на Трал огъна дебелите железни пръти встрани. Огромното му туловище успя да се промъкне между тях. Каруцата продължи да се движи с бясната скорост на галопиращите коне. Оркът се приземи тежко и се претърколи няколко пъти, но за части от секундата се изправи на крака и се втурна към Трал и наобиколилите го хора с неочаквана за размерите му бързина.

Оркът отвори ужасяващата си уста и изрева нещо, което звучеше като думи, макар и напълно неразбираеми: „Каг! Бин мог г’тазаг ча!“

— В атака, глупаци такива! — изрева сержантът. Както беше без броня, той грабна един меч и се втурна да пресрещне орка. Мъжете най-послед се раздвижиха и хукнаха на помощ на своя инструктор.

Оркът дори не си направи труда да погледне към връхлитащия го човек. Замахна с веригата, висяща от лявата му ръка, удари грамадния мъж право в гърдите и го изпрати във въздуха. И продължи неумолимо напред. Без да откъсва очи от Трал, той изрева отново: „Каг! Бин мог г’тазаг ча!“.

Младият орк, преодолял сковалия го страх, най-сетне се размърда, но не знаеше какво да предприеме. Вдигна изпуснатия си тренировъчен меч и зае защитна стойка, но не тръгна напред. Свирепият звяр продължаваше да лети срещу него. Бяха втълпявали на Трал, че това е враг. Но същевременно беше и същество от неговия народ — орк, също като него. Зовът на кръвта му пречеше да атакува.

Докато Трал гледаше, новобранците се нахвърлиха върху орка с мечове, брадви и каквито други оръжия държаха. Огромното зелено тяло падна на земята под връхлетелия го порой от удари. Кръв потече изпод надвесените мъже и когато всичко приключи, те се отдръпнаха назад и огледаха купчината зелена окървавена плът, която доскоро беше живо същество.

Сержантът се надигна и се подпря на един лакът.

— Трал! — извика той. — Върнете го в килията му! Веднага!

* * *

— В името на всичко свято, какво си направил? — крещеше Блакмуър, вперил безпощаден поглед в сержанта. Бяха му го препоръчали като най-подходящия тренъор, но сега се беше превърнал в човек, когото Блакмуър мразеше повече от всичко друго на света. — Трал не трябваше да вижда други орки, не и докато... По дяволите, сега той знае! Какво си мислеше, че правиш?

Тази словесна атака накара сержанта да настръхне.

— Сър, *мислех*, че ако не сте искали Трал да вижда други орки, можехте да ме уведомите за това. Мислех, че ако не сте искали Трал да вижда други орки, можехте да наредите каруците, които ги превозват, да пристигат по друго време, когато той е в килията си. *Мислех*, че...

— Достатъчно! — изрева Блакмуър. Той си пое дълбоко въздух и се опита да възстанови своето самообладание. — Злината вече е сторена. Сега трябва да помислим как да я поправим.

По-спокойният му тон накара и сержанта да се отпусне. С не толкова враждебен глас той попита:

— Значи досега Трал не е знаел как изглежда?

— Дори не се досещаше. Нямахме огледала. Нямахме неподвижни водни повърхности. Втълпено му беше, че орките са отрепки, което всъщност е вярно, и че му е позволено да живее, само защото печеля пари от него.

Всеки от мъжете потъна в собствените си мисли и в стаята се възцари тишина. Сержантът почеса замислено червената си брада и заяви:

— И така, той вече знае какъв е собственият му външен вид. И какво от това? Това, че е роден орк, не означава, че от него не би могло да излезе нищо повече от безмозъчен звяр. И всъщност той не е такъв. Ако го насърчавате да мисли за себе си като за по-близък до хората...

Чувайки тези думи, Блакмуър побесня отново.

— Той не е човек! — избухна благородникът. — Той е звяр! Не искам да си въобразява, че просто е един пораснал малко повече зеленокож човек!

— Ще ме прощавате, сър — отвърна сержантът през стиснатите си зъби, — но тогава какво искате да мисли той за себе си?

Блакмуър нямаше готов отговор на този въпрос. Наистина не знаеше и дори не се беше замислял върху това.

А всичко му бе изглеждало толкова просто, когато бе намерил оркското бебе. Идеята му беше да го отгледа като роб, да го обучи да се бие, да му втълпи, че хората са господари и след това да го постави начело на войска, съставена от орките в лагерите, и да атакува Алианса. С Трал, командващ армия от зеленокожи зверове, Блакмуър щеше да притежава мощ, надвишаваща дори най-смелите му фантазии.

Но нещата не се развиваха добре засега. Дълбоко в себе си той разбираше, че сержантът бе прав в някои отношения. Трал трябваше да бъде научен как мислят и разсъждават хората, защото това знание щеше да му потрябва, за да стане повелител на звероподобните орки. И все пак, ако опиташе властта, дали нямаше да се разбунтува? На роба непрекъснато трябваше да му бъде напомняно за неговото безправно положение и за низшия му произход. *Трябваше!* В името на Светлината, кое беше правилното решение? Как да се отнася с това същество, за да създаде от него бъдещ военачалник, без то да заподозре, че е нещо повече от обикновен гладиатор шампион?

Блакмуър пое дълбоко въздух и се изпъчи. Не можеше да си позволи да изгуби своя престиж пред този прост войник.

— Трал има нужда от напътствия и ние ще му ги осигурим — заяви лейтенантът със забележително спокойствие. — Той научи достатъчно от своите тренировки с новобранците. Време е да научи всичко за битките с хората.

— Сър, той е изключително полезен в тренировките... — започна сержантът.

— Ние унищожихме своите врагове почти до крак — отвърна Блакмуър, спомняйки си за хилядите орки, натъпкани в концентрационните лагери. — Техният водач Дуумхамър изчезна безследно и те се разпръснаха. За нас настъпват мирни времена. Вече няма нужда да обучаваме новобранците да се бият срещу орки. В каквито и битки да участват те за в бъдеще, ще бъдат срещу други хора, а не срещу чудовища.

Проклятие! Май беше прекалил с приказките. Но дори сержантът да бе усетил изплъзналата се реплика, той не го показва с нищо.

— Във време на мир мъжете се нуждаят от отдушник за своята кръвожадност — продължи лейтенантът. — Сега ще ограничим Трал до гладиаторските битки. Това ще ни напълни джобовете и ще ни затрупа със слава — Блакмуър се ухили. — Още не съм видял човека, който може да бъде равностоен противник на този орк.

* * *

Трал се извисяваше над редиците на гладиаторите и представляваше неопишуема гледка. Беше достигнал пълния си ръст още много млад и през последните години бе започнал да натрупва маса върху източената си фигура. Беше най-грамадният орк, който мнозина от хората бяха виждали. Той беше господарят на арената и всички го знаеха.

Когато не се биеше, пазачите му го затваряха сам в килията, която му отесняваше с всеки изминал ден, въпреки че Блакмуър наскоро бе заповядал да го преместят на по-широко място. Сега Трал разполагаше с неголяма, закрыта стая за спане и значително по-просторно помещение, в което да тренира. Тази неприветлива зала имаше решетка вместо покрив и в нея бяха складирани всякакви дървени оръжия, заедно със стария му приятел — опърпаното чучело на трола, върху което да се упражнява. Понякога нощем, когато не можеше да заспи, Трал ставаше и изливаше напрежението си върху плашилото.

Единствено книгите, които му изпращаше Тарита, със скъпоценните съобщения, скрити в тях, успяваха да разведрят малко неговите дни. Двамата си разменяха тайни послания поне веднъж седмично и младият орк често се опитваше да си представи действителността, която му описваше момичето — един свят на изкуства, на красота и приятелство. Свят с храна, която беше нещо различно от загнило месо и помия. Свят, в който, според Тарита, той също имаше своето място.

Беше прочел много книги, изпращани му от Тари, като за някои от тях Блакмуър изобщо нямаше представа. От тях беше научил, че народът на орките живее на малки групи, наречени кланове, и всеки от тях притежава свой собствен отличителен белег. Все по-често погледът

му се спираше върху протритата квадратна пелена, върху която беше извезана бяла вълча глава върху синьо поле. Той бързо извърещаше очи встрани, защото не желаше да оставя мислите си да поемат в тази посока. Какво можеше да направи? Не бе възможно просто да каже на Блакмуър, че се е уморил да бъде роб и да помоли да бъде освободен, за да може да открие своето семейство.

Да се върне при своя народ!

Тази мисъл продължаваше да го чопли.

Тарита живееше при своите хора, при майка си и баща си — Тамис и Клания Фокстън. Тя беше ценена и обичана. Получаваше любов и подкрепа и раздаваше щедро от тях и на Трал.

Младият орк беше благодарен за широкото ѝ сърце, в което имаше място и за него.

Понякога се чудеше какво ли мислят за него останалите членове на фамилията Фокстън. Тари не споменаваше почти нищо за тях. Тя му беше разказвала как нейната майка Клания го бе откърмила със собственото си мляко, спасявайки живота му по този начин. Отначало Трал се беше трогнал, но когато бе пораснал достатъчно и беше научил повече за хората, бе осъзнал, че Клания беше полагала грижи за него не от любов, а защото се бе надявала да получи материални облаги от Блакмуър.

Блакмуър. Накъдето и да поемеха мислите на Трал, накрая винаги опираха в него. За кратко можеше да забрави, че е собственост на лейтенанта, особено когато пишеше на Тари и четеше нейните отговори или когато се оглеждаше за златните ѝ къдрици сред публиката на гладиаторската арена. Можеше да потъне във вълнуващото усещане, което сержантът бе нарекъл „кръвожадност“. Но тези мигове бяха твърде краткотрайни. Когато Блакмуър идваше да го види, за да обсъдят заедно някоя военна стратегия или да поиграят на „Ястреби и зайци“, оркът не чувстваше никаква привързаност към него, нито пък можеше да твърди, че има някакво подобие на семейни отношения с човека. Когато лейтенантът беше в добро настроение, отношението му към Трал беше като на възрастен мъж към дете. Но по-често беше раздражителен и изпълнен с ярост и тогава младият орк се чувстваше безпомощен като пеленаче. Благородникът можеше да заповяда да го набият, да го оставят без храна, да го жигосат, да го

оковат във вериги или — най-лошото наказание, за което той за щастие все още не се беше досетил — да му откаже достъпа до своите книги.

Трал беше наясно, че Тари не води охолния живот на Блакмуър. Тя беше слугиня и имаше купища задължения, но поне не беше роб като него. И освен това имаше приятели, хората не я гледаха с отвращение и тя имаше своето място сред тях.

Ръката му сама посегна към синьото парче плат за повиване. В този момент чу вратата зад гърба му да изщраква. Изтърва пелената, сякаш бе докоснал нещо нечестиво.

— Хайде — подвикна един намръщен пазач и протегна оковите към него. — Време е да се биеш. Чух, че са ти намерили сериозни противници за днес — устните му се извиха в крива усмивка и оголиха кафяви зъби. — А пък господарят Блакмуър е готов да ти одере кожата, ако не спечелиш.

ПЕТ

Беше изминало повече от десетилетие, откакто лейтенант Блакмуър беше открил оркското бебе и бе свързал с него мечтите си за богатство.

Това бяха успешни и щастливи години за господаря на Трал. Еделас Блакмуър, някога лейтенант, а сега генерал-лейтенант, бе изтърпял доста подигравки за своя „домашен орк“, когато го беше довел в Дърнхолд. В началото бе имало моменти на съмнение дали набръчканото малко пеленаче ще оцелее. Благословени да са напращелите от мляко гърди на „господарката“ Фокстън. Блакмуър въобще не беше успял да проумее как така едно човешко същество бе пожелало да откърми орк. Предложението на неговия слуга Тамис беше засилило презрението му към цялото им семейство, но в същото време бе спасило скъпоценния му проект. Затова Блакмуър не се беше поскъпил да ги отрупа с дрънкулки и храна и дори бе осигурил обучение на тяхното момиче.

Днешният ден беше ясен и топъл, но не прекалено горещ — идеалното време за бой. Навесът, украсен в неговите цветове — червено и златно, осигуряваше приятна сянка. Най-различни шарени знамена се полюшваха от лекия ветреца. До ушите на благородника достигаха музика и смях. Аромат на зрели плодове, пресен хляб и печено месо дразнеха приятно неговото обоняние.

Тълпата очакваше предстоящото забавление и вдигаше весела олелия. След битките, настроението на някои от хората, загубили своите облози, щеше да помръкне, но засега всички бяха щастливи и изпълнени с нетърпение.

До Блакмуър, излегнат в своя стол, дремеше и тихичко похъркваше лорд Карамин Лангстън, младото протеже на генерала. Юношата имаше гъста кестенява коса и кафяви очи, силно мускулесто тяло и ленива усмивка. Той бе напълно предан на своя командир и беше единственият човек, с когото Блакмуър бе споделил върховната си мечта. Макар и много по-млад, Лангстън споделяше както идеалите,

така и липсата на скрупули, присъща на неговия патрон. Двамата си пасваха напълно.

Блакмуър се пресегна и си откъсна ново парче от печената патица, сервирана до него. За да прокара месото, отпи глътка от своя бокал с вино — червено като кръвта, която скоро щеше да се лее по арената.

Животът беше хубав и ставаше все по-щедър към него след всяка поредна схватка, в която побеждаваше Трал. След всеки двубой Блакмуър си тръгваше с още по-натежала кесия. Неговият „домашен орк“, заради когото някога го бяха подигравали в крепостта, сега беше източник на гордост.

Най-често противниците на Трал бяха обикновени хора. Естествено, от най-подлите, най-лукавите и най-силните, но си оставаха хора. Повечето бяха гладиатори — брутални, закоравели, осъдени престъпници, които се надяваха да излязат от затвора, печелейки пари и слава за своите покровители. Част от тях дори успяваха и спечелваха своята свобода. Други се озоваваха в поредната килия — богато украсена с гоблени по стените и с жена в леглото, но все пак си оставаха затворници. Малко покровители бяха готови да освободят хората, които увеличаваха техните богатства, сражавайки се на арената.

Но някои от двубоите на Трал не бяха с хора и именно те бяха най-вълнуващите.

Преди време орките бяха внушаваща страх и ужас бойна сила. В отдавна приключилата война хората бяха спечелили решителна победа и сега зеленокожите воители се бяха превърнали в подчинена паплач.

Разбира се, плановете на Блакмуър не се променяха от този факт. Врагът беше изолиран в специални концентрационни лагери по същия начин, по който говедата биваха вкарвани в оборите. И ето че сега всички тези лагери бяха изцяло под негово командване, мислеше си доволно генералът.

В началото планът му беше да отгледа орка като добре образован, предан роб и непобедим боец. Предвиждаше да изпрати Трал срещу неговия народ, ако тълпата от тези свирепи и измамни животни изобщо можеше да бъде наречена „народ“. След това, Блакмуър възнамеряваше да използва подчинените кланове за собствените си намерения.

Обаче Ордата беше надвита от Алианса, без Трал изобщо да вкуси от битката. Това не съвпадаше с плановете на Блакмуър и го докарваше до бяс.

Но после изникна нова възможност да използва своя опитомен орк. Тя изискваше търпение — нещо, с което Блакмуър не можеше да се похвали, — но наградата щеше да бъде далеч по-голяма от тази, която първоначално си беше пожелал.

Алиансът вече се раздираше от вътрешни противоречия. Елфите се присмиваха на хората, хората се подиграваха на джуджетата, а джуджетата изпитваха недоверие към елфите. Красив малък триъгълник от шовинизъм^[1] и подозрения.

Благородникът се поизправи в стола си, за да наблюдава как Трал побеждава най-грамадния и зловец на вид мъжага, когото Блакмуър беше виждал досега. Въпреки това, той беше напълно убеден, че никой човек не би могъл да се сравнява с неудържимия зелен звяр, в който се беше превърнал неговият питомец. Публиката закрепця с неудържим възторг, а Блакмуър се усмихна самодоволно. Махна на Тамис Фокстън да се приближи и слугата побърза да притича.

— Милорд?

— Коя поред беше та'а? — Блакмуър усещаше, че говори малко завалено, но хич не му пукаше. Тамис го бе виждал и по-пиян и го беше слагал в леглото почти в безсъзнание.

Превзетото, разтревожено лице на Тамис Фокстън изглеждаше по-загрижено от обикновено.

— Коя поред от кое, милорд? — погледът му прескочи разбиращо към бутилката и се върна върху Блакмуър.

Внезапен гняв обзе командира. Той сграбчи Тамис за яката и го дръпна към себе си, на сантиметри от своето лице.

— Бутилките ли ми броиш, измет така'а? — изсъска той, без да повишава глас.

Блакмуър често си служеше със заплахи, за да държи Тамис под контрол. Най-сериозната беше публичният позор, който можеше да навлече на своя слуга, ако разкриеше истината за начина, по който бе откърмен малкият орк. Разбира се, той нямаше намерение да проиграва този последен коз, независимо колко бе пиян. В крайна сметка това беше само едно средство за сплашване, при това — напълно подходящо за случая.

— Ти накара собствената си жена да откърми чудовището за пари, а си позволя'аш да ме гледаш така... така... съжалително? — с размътения си поглед видя как Тамис пребледнява. Отвратен от неговото уплашено, посивяло лице, Блакмуър го блъсна назад. — Искан да разбере колко битки спечели Трал.

— О, да, сър, разбира се. Половин дузина една след друга — Тамис се спря и погледна жаловито. — При цялото ми уважение, сър, последната го изтощи много. Сигурен ли сте, че искате да го пуснете на арената още три пъти?

Идиоти. Блакмуър беше заобиколен от идиоти. Сержантът беше прочел програмата на битките тази сутрин и също беше настоявал, че оркът се нуждаел от поне няколко минути почивка между отделните битки. Горкото създание трябвало да си отдъхне, представяте ли си?

— О, не... Залозите срещу Трал нарастват с вся'а битка. Той никога не е губил, нито веднъж. Разбира се, че искам да спра и да върна обратно парите на всички тези мили хорица! — с отвращение махна с ръка на Тамис да се разкара. Не беше възможно Трал да бъде победен! Защо тогава да не ковим желязото, докато е горещо?

Трал спечели следващата битка, но дори през алкохолната пелена Блакмуър можеше да прецени, че оркът беше уморен. Премести стола си напред, за да вижда по-добре. Лангстън се беше събудил и го последва.

Следващата, осма поредна битка на Трал се разви така, както Блакмуър и публиката никога не бяха виждали.

Могъщият орк беше изтощен.

На арената, като изстреляни от катапулт, срещу орка се хвърлиха два планински лъва, уловени неотдавна, затворени, измъчвани и държани почти умиращи от глад. Кремаво-кафявите им кожи изглеждаха като размазани черти, когато те се стрелнаха мълниеносно върху Трал и той падна под свирепите им зъби и нокти.

Тълпата изръмжа ужасена и недоволна. Блакмуър скочи на крака, но се олюля и му се наложи да се хване за стола, за да не се строполи на земята. Парите му бяха застрашени...

И тогава Трал се изправи отново! Нададе яростен рев, откъсна хищните животни от себе си, сякаш бяха безобидни катерички и размаха бързо и умело двата си меча. Младият орк си служеше еднакво добре и с двете ръце, а остриетата проблясваха на ярката слънчева

светлина, докато се въртяха и сечаха. Единият лъв падна мъртъв. Дългото гъвкаво тяло се просна, прерязано на две с един-единствен мощен удар. Оцелялото животно, разярено от смъртта на своя другар, нападна с подновено настървение. Този път Трал не се остави да бъде изненадан. Когато лъвът скочи с оголени нокти и зъби, той беше готов да го посрещне. Размаха острието на меча наляво, надясно и отново наляво. Звярът се раздели на четири кървави парчета.

— Я виж ти! — възкликна доволно Лангстън.

Подгрятата публика отново обезумя и нададе одобрителен рев. Трал, който обикновено посрещаше виковете с вдигнати юмруци, тропайки с крака така, че да разтърси земята, сега стоеше с отпуснати рамене. Дишането му беше накъсано и Блакмуър забеляза няколко дълбоки, кървящи рани по неговото тяло. Докато наблюдаваше скъпоценния си роб, генералът видя, как Трал бавно извъртя грозната си глава към него. Погледите им се срещнаха. В очите на орка Блакмуър съзря агония и изтощение... и една неизречена молба.

След това Трал, могъщият воин, падна на колене. Тълпата започна да шуми в недоумение. На Блакмуър му се стори, че долавя съчувствие във виковете. Лангстън впери мълчалив поглед в него.

Проклетият Трал! Той беше орк и се биеше от шестгодишен! Днес повече от схватките бяха срещу хора — могъщи бойци наистина, но нищо, което да се сравнява с неговата брутална сила. Това беше заговор! Искаха да лишат Блакмуър от парите, които щеше да спечели от последната, най-тежка от всички борби. Тъп, егоистичен роб! Искане да се върне в удобната си килия, да си чете книгите, да си яде храната, нали? Е, сега генералът щеше да му даде добър урок!

В този момент на арената тичешком излезе сержантът.

— Лорд Блакмуър! — извика той, свил шепи пред устата си. — Ще се откажете ли от последното предизвикателство?

Гняв изпълни Блакмуър и изби по лицето му. Как се осмеляваше сержантът да иска това от него, пред очите на всички! Олюлявайки се, благородникът стисна по-здраво облегалката на стола, за да запази равновесие. Лангстън се приближи дискретно, за да му предложи своята помощ. Генералът вдигна дясната си ръка напред, после положи дланта ѝ върху своето ляво рамо.

Не.

Сержантът впери поглед в него, сякаш не можеше да повярва на това, което бе видял с очите си. После кимна и даде знак за начало на последната битка.

Трал се изправи с мъка на крака. Изглеждаше така, сякаш крепеше канара на плещите си. На арената изтичаха мъже, за да изнесат мъртвите планински лъвове и разхвърляните по земята оръжия. За предстоящия двубой подадоха на Трал един грамаден боздуган — метален топуз с шипове, прикрепен със синджир за дебела дървена дръжка. Оркът пое оръжието и се опита да заеме застрашителна поза. Дори от разстояние Блакмуър виждаше, че той потръпва неспокойно. Обикновено преди всяка схватка, докато се съсредоточаваше, Трал тъпчеше с крака.

Плавният ритъм въодушевяваше тълпата и помагаше на орка да се подготви за боя. Обаче днес му беше трудно дори да стои изправен.

Това беше само една схватка! Последната! Оркът беше длъжен да издържи и нея!

Вратите се отвориха шумно, но за известно време от мрачната вътрешност не се показва никой.

И след това... то излезе. Двете му глави крещяха нечленоразделни звуци. Бледото му тяло се извисяваше над Трал така, както оркът стърчеше над хората. Също като Трал, чудовището държеше само едно оръжие, но то беше много по-подходящо за този двубой — дълго, ужасно на вид копие. С него то можеше да достигне и прониже Трал от голямо разстояние. А оркът трябваше да се приближи плътно до звяра, за да нанесе какъвто и да е удар.

Това не беше честно!

— Кой даде копие на това огре? — изрева Блакмуър към Лангстън. — То трябваше да има нещо подобно на оръжието на Трал!

Блакмуър сякаш беше забравил битките, в които самият Трал разполагаше с дълъг меч или копие срещу своите противници, въоръжени само с къса сабя или брадва.

Огрето се движеше из кръглата арена като бойна машина, а не като живо, дишащо създание. То размахваше пред себе си копието. Едната му глава беше обърната към публиката, а другата гледаше към неговия противник.

Трал никога досега не беше виждал подобна твар и за известно време остана на своето място, изучавайки я с напрегнат поглед. След

това се стегна, изправи се в цял ръст и започна да размахва боздугана. Отметна глава назад, тръсна своята дълга, разчорлена черна коса и нададе вик, по-гърлен и от ревовете на огрето.

Чудовището се хвърли в атака с насочено напред копие. В движенията му нямаше никаква изтънченост, а само животинска сила. Трал лесно избегна непохватното нападение, плъзна се под копието и замахна силно с боздугана. Огрето изрева и забави своя устрем, когато топузът с шиповете се забодде здраво в неговия корем. Трал вече се беше стрелнал покрай него и сега се извърташе за нова атака.

Преди огрето да успее да се обърне, Трал му нанесе втори удар отзад. Звярът се строполи на колене, изтърва копието и посегна с ръце към гърба си.

Блакмуър се усмихна. Оркът несъмнено беше счупил гръбнака на жалкото същество. Не бе задължително битките да се водят докрай — на убийството на противника не се гледаше с одобрение, защото така намаляваше списъкът с добри бойци, но все пак смъртта на арената си оставаше напълно реална възможност. Лечителите и техните мехлеми не можеха да съживяват мъртвите. А пък Блакмуър не изпитваше никакво съчувствие към това огре.

Но радостта му се оказа преждевременна.

Докато Трал набираше инерция отново, размахвайки боздугана, огрето се изправи на крака и вдигна изтърваното копие. Оркът замахна към една от главите. За изумление на тълпата, а очевидно и на Трал, чудовището просто протегна дългата си ръка, отби топуза встрани и насочи напред своето острие.

Боздуганът излетя от ръката на Трал. Оркът изгуби равновесие и не можа да се окопоти навреме. Още докато отчаяно се мъчеше да се извърти, копието го прониза високо в гърдите, на няколко сантиметра под лявото рамо. Той изрева от болка. Огрето продължи да пристъпва напред, без да отслабва своя натиск, докато накрая копието излезе през гърба на Трал. Оркът падна назад и беше прикован към земята. Чудовището се нахвърли бясно върху него и започна да го удря с юмруци, надавайки пронизителни крясъци и диво ръмжене.

Блакмуър гледаше облещено този неприятен поврат на битката. Неговият орк изглеждаше безпомощен, като дете пред юмруците на някой побойник. Гладияторският ринг, където най-добрите воители в кралството се състезаваха един срещу друг по сила, умения и ловкост,

беше принизен до скотобойна, където едно обезсилено чудовище щеше да бъде пребито от друго, по-голямо от него.

И защо Трал беше допуснал да се случи това?

Някакви мъже се разтичаха по арената. Те започнаха да бодат огрето със заострени колове, опитвайки се да го принудят да остави своята плячка. Звярът заряза Трал и тръгна да гони новите си мъчители. Сред зрителите имаше неколцина магьосници, които веднага хвърлиха заклинание, което обви развилнялото се чудовище като в мрежа и го събори на земята. То започна да се мятта, задъхано от ярост, но мъжете го грабнаха без особена нежност, хвърлиха го върху една каруца и го изкараха от ринга.

Изнесоха и Трал, но много по-внимателно, защото беше под покровителството на Блакмуър.

Генералът бързо пресметна, че заради тази последна битка бе изгубил всяка монета, заложена на Трал през изминалия ден.

Мнозина от неговите другари също бяха заложили на неговия „герой“ и сега той можеше да усети яростта в техните обвинителни погледи, когато те посягаха към своите кесии, но не за да ги допълнят, а за да изплатят дълговете си.

Трал. Трал. *Трал!*

* * *

Трал лежеше, пъшкайки, върху сламата, която му служеше за легло. Никога досега той не беше подозирал, че може да има подобна болка или подобно изтощение. Сякаш не само силите, но и целият живот бе изцеден от неговото тяло. Искаше му се да изпадне в безсъзнание, да забрави всичко.

Все пак не се остави да бъде погълнат от приятната чернота. Скоро щяха да се появят лечителите — Блакмуър винаги ги изпращаше, когато неговият гладиатор биваше наранен в някоя битка. Самият той също винаги идваше да го види и сега оркът очакваше с нетърпение своя господар, който щеше да го утеши.

Вярно, беше загубил двубоя, но това му се случваше за първи път. Блакмуър щеше да го похвали за доброто представяне в цели осем схватки, при това — една след друга. Беше извършил нечуван досега

подвиг и го съзнаваше напълно. Знаеше, че би могъл да победи и огрето, ако се беше изправил срещу него в първия двубой, или в третия, или дори в шестия. Но никой не можеше да очаква от него да спечели срещу толкова силен противник след рекордните осем последователни битки.

Трал примижа, изгарян от раздиращата болка. Огънят в гърдите му беше непоносим. Къде се бавеха тази лечители? Вече трябваше да са дошли! Този път нараняванията му наистина бяха сериозни. Усещаше, че има няколко счупени ребра, счупен крак, множество по-дребни порязвания, без да брои ужасната дупка в рамото, където бе преминало копие. Лечителите трябваше да се появят съвсем скоро, ако господарят му искаше Трал да се бие на другия ден.

Оркът чу отключването на вратата и се опита да повдигне глава, за да види кой влиза в килията, но не успя да събере сили дори за това дребно усилие.

— Лечителите ша'додат... — разнесе се гласът на Блакмуър.

Трал се напрегна. Говорът беше завален и изпълнен с гняв и презрение. Сърцето на ранения гладиатор започна да бие неспокойно. Моля те, не този път... не сега...

— Но няма'е скоро. Искам'те видя как стра'аш, оркско изчадие...

Трал изохка от болка, защото ботушът на Блакмуър се бе забил в корема му. Ударът беше много силен, но не можеше да се сравни с мъката, която налегна сърцето му. Защо го риташе неговият господар? Не беше ли видял колко добре се бе борил?

Всеки момент щеше да изпадне в безсъзнание от болка. Надигна глава и впери помътнелия си поглед в своя мъчител. Чертите на мъжа бяха изкривени от гняв и когато Трал срещна очите му, Блакмуър го удари в лицето с бронирания си юмрук. За миг всичко потъна в мрак и тишина. Когато слухът на Трал се върна, той чу как генералът продължава да го ругае:

— ... изгубих хиляди! Чу'аш ли ме, хиляди! Какво ти ста'а? Загуби една малка, жалка битчица!

Разяреният благородник продължаваше да сипе удари върху Трал, който бе започнал да се унася в несвяст. Оркът се чувстваше така, сякаш се отделяше от собственото си тяло, а ритниците усещаше като леки потупвания. Кръв обливаше неговото лице.

Блакмуър беше гледал двубоите. Знаеше колко изтощен бе Трал, с каква мъка беше събирал силите си отново и отново, колко воля му бе необходима, за да победи в цели осем последователни битки. Нима беше очаквал да спечели и последната? Оркът бе вложил всичко от себе си — умение, желание, сила — и беше загубил честно и достойно. Защо това не бе достатъчно за неговия господар?

Ударите престанаха. Той чу отдалечаващите се стъпки на Блакмуър и едно-единствено изречение:

— Сеа'е ред на дру'ите!

Вратата остана отворена. Трал чу нови стъпки. Опита се да се надигне, но отново безуспешно. Заобиколиха го няколко чифта черни войнишки ботуши. Едва сега разбра какво бе имал предвид Блакмуър, какво беше заповядал. Единият от ботушите се засили, полетя напред и се стовари право в лицето му.

Странна белота заля всичко около него, след това притъмня и той изгуби съзнание.

* * *

Трал се събуди с усещане за топлина. Болката, която го беше разкъсвала сякаш цяла вечност, също бе изчезнала. Трима лечители се занимаваха с нараненото му тяло и го налагаха със своите мехлеми. Дишането му вече не беше толкова затруднено и той предположи, че ребрата му са изцерени. Сега мъжете размазваха лепкаво вещество с приятна миризма върху рамото му — очевидно това беше най-тежкото му нараняване.

Докосването беше внимателно, мехлемите — целебни, обаче на хората им липсваше истинско състрадание. Те се грижеха за него, но само защото Блакмуър им бе наредил така, а не от желание да облекчат страданията на своя пациент. Веднъж преди време, още докато беше наивен, Трал искрено им беше поблагодарил за техните грижи. Един от лечителите бе вдигнал поглед, явно изненадан от неговите думи, а след това устните му се бяха изкривили в презрителна гримаса.

— Не се ласкай, чудовище. Ако монетите спрат да текат и мехлемът ще спре да те лекува. По-добре недей да губиш схватките и пази тялото си цяло.

Тогава грубите думи го бяха засегнали, но сега вече не обръщаше внимание на подобни приказки. Трал беше осъзнал много от своите заблуждения. Сякаш пред очите му бе имало розова мъгла, която се беше разпръснала едва напоследък.

Той лежеше тихо под ръцете на вещите лечители. Те приключиха скоро и си тръгнаха.

Оркът се надигна и с изненада видя, че сержантът стои до вратата. Косматите му ръце бяха скръстени върху широкия му гръден кош. Трал не каза нищо. Чудеше се какво ли ново мъчение му предстои сега.

— Разкарах онези озверели мъже от теб — каза тихо старият му инструктор, — но те вече се бяха позабавлявали добре. Съжалявам за това, момко. Наистина съжалявам. Ти ме изуми днес на арената. Блакмуър би трябвало да е изключително горд с теб. А вместо това... — дрезгавият му глас остави изречението недовършено. — Е, просто исках да ти кажа, че ти не заслужаваше това, което направиха с теб генералът и останалите. Ти се справи отлично, момко. Наистина отлично. Сега се отпусни и се опитай да поспиш. Аз си тръгвам. Блакмуър имал някаква... работа... за която искал да говори с мен.

Сякаш се канеше да добави още нещо, но после кимна и си тръгна. Трал се отпусна обратно в своята постеля. Разсеяно забеляза, че сламата под него вече не беше просмукана с кръв — бяха я сменили с прясна и чиста.

Той изпитваше благодарност към сержанта и вярваше на искрените му думи. Но те бяха дошли твърде късно.

Оркът нямаше да позволи да бъде използван повече по този начин.

Преди... преди би се умилквал, кълнейки се да стане по-добър, би направил всичко, за да спечели любовта и уважението, за които копнееше отчаяно.

Но сега беше разбрал, че няма да ги получи никога. Не и докато е роб на Блакмуър.

Трал не смяташе да си губи времето в сънища. Трябваше да обмисли своите планове. Посегна към торбата, където държеше принадлежностите си за писане, и състави кратка бележка до единствения човек, на когото можеше да се довери:

Тари, при следващите тъмни луни смятам да избягам на свобода!

[1] Шовинизъм — агресивен национализъм; думата произлиза от името на Никола Шовен, военен от времето на Първата френска империя. Първоначално означавала страстна възхвала на Наполеон, но по-късно добива сегашния си смисъл. — Б.р. ↑

ШЕСТ

Зарешетеният покрив над главата на трал му позволяваше да наблюдава светлината на луните.

През изминалите дни той бе внимавал да не издаде своето намерение с някой непредпазлив намек пред войниците, които го бяха пребили, или пред сержанта. Блакмуър отново се отнасяше с него така, сякаш нищо не се беше случило, но точно той не биваше да заподозре за решението му да избяга. Оркът продължаваше да се държи раболепно, както и преди, но за първи път усещаше колко противно му е това поведение. Очите му не се отлепаха от земята, макар да знаеше, че не стои по-долу от хората. Оставяше се покорно да му слагат железните окови, въпреки че би могъл да разкъса и веригите, и четворката пазачи, преди да са успели дори да помръднат. Въпреки това, поведението му не се промени — нито в килията, нито на арената или на тренировъчното поле.

През първите няколко дни Трал беше забелязал, че сержантът го наблюдава изпитателно, сякаш очаквайки да види някаква промяна в него. Но мъжът така и не беше отворил дума за последните събития, а пък оркът много внимаваше да не събуди никакви подозрения. Нека си мислят, че са го пречупили. Той съжаляваше единствено за това, че няма да види изражението върху лицето на Блакмуър, когато му докладват за изчезването на неговия „домашен орк“.

За първи път в живота си Трал очакваше нещо с нетърпение. Мисълта за бягство бе събудила у него непознат дотогава глад. Досега всичките му стремежи бяха насочени към това да получи одобрението на своя господар. Затова се стараяше толкова на тренировките и се стремеше на всяка цена да победи на арената.

Никога не се беше замислял сериозно какво означава да си свободен. Да вървиш под слънцето без окови, да спиш под звездите... Той не беше прекарал навън нито една нощ през целия си окаян живот. Какво ли беше усещането от това да виждаш светлината на луните, без да е препречена от решетки?

Най-накрая беше дал свобода на своето въображение, подхранвано дълги години от книгите и от писмата на Тари. Нощем лежеше буден в сламеното легло и си представяше срещата си с някой от своя народ. Бе изчел всичко, което хората бяха написали за „противните зелени чудовища“. Не беше забравил и онази смущаваща среща с орка, който се бе освободил от клетката и със страшни крясъци се беше нахвърлил срещу него. Само ако можеше да научи какво бе извикал той! Но познанията му по оркски бяха толкова елементарни... Някой ден щеше да открие своя народ и на всяка цена щеше да разбере какво му бе крещял онзи...

Хората го бяха отгледали и тренирали само за да печелят от него. Те нямаха нужда от неговата любов и вяност. Младият орк изпитваше благодарност единствено към сержанта и към Тари, защото те го бяха научили на чест и доброта. Едва тогава бе вникнал в истинската същност на Блакмуър и беше разбрал, че той няма никаква представа какво означават тези чувства. Самият Трал нямаше да ги срещне, докато оставаше собственост на генерала.

Най-накрая бе настъпила нощта, когато луните — едната голяма и сребърна, а другата по-малка и синьо-зелена — бяха намалели до едва видими, слабо осветени сърпове.

Тари беше приветствала неговото желание да избяга и дори бе предложила да му помогне — точно както той се беше надявал дълбоко в своето сърце. Двамата бяха изработили план, бяха вложили в него предвидливост и ум и сега Трал беше сигурен, че ще успее. Момичето щеше да определи кога да действат и той очакваше нейния сигнал.

Тъкмо се беше унесъл и дремеше на пресекулки, когато биенето на голямата камбана го стресна и разбуди. Той скочи бързо и отиде в най-отдалечения ъгъл на килията. Преди известно време с много усилия Трал беше успял да разхлаби един от камъните и бе издълбал дупка зад него. Там държеше най-ценните си притежания — писмата, които беше получил от Тари. Сега издърпа камъка, извади листовете пергамент и ги уви в единственото друго нещо, което имаше значение за него — пелената с белия вълк върху синьо поле. Притисна вързопа към гърдите си, отиде при вратата и зачака своя миг.

Камбаната продължаваше да бие, но сега към нея се бяха присъединили уплашени викове и писъци. Чувствителното му

обоняние, много по-остро от това на хората, надуши миризмата на дим. С всеки неспокоен удар на сърцето му, пушекът ставаше все по-силен и той вече виждаше оранжево-жълтите светлини на пламъците от тъмнината на своята килия.

— Пожар! — долитаха крясъци отвън. — Пожар!

Без да е наясно защо, Трал се хвърли върху сламеното легло. Затвори очи и се престори на заспал. Задиша бавно и дълбоко, за да се успокои.

Изведнъж чу отварянето на шпионката върху вратата. Продължи да лежи съвсем неподвижно.

— Тоя няма да мръдне оттук — каза някакъв невидим пазач. — Ха, нищо не би могло да събуди проклетото чудовище. Хайде, да вървим да помагаме.

— Не знам... — отвърна друг глас.

До тях достигнаха още тревожни викове, примесени с пронизителните писъци на децата и кресливи женски гласове.

— Огънят се разраства — изрева припряно първият пазач. — Да вървим!

Трал чу тропота на техните ботуши, чаткащи гръмко върху камъка. Шумът се отдалечи. Той остана сам.

Оркът се изправи и застана пред здравата дървена порта. Както винаги тя беше заключена, но сега наблизко нямаше кой да разбере какво се канеше да стори.

Трал си пое дълбоко въздух, засили се срещу вратата и я удари с лявото си рамо. Тя поддаде, но остана цяла. Продължи да я блъска с цялата си сила. Едва при петия удар на неговото грамадно тяло, вратата се предаде и се натроши. Инерцията го изхвърли напред и той се стовари върху пода, но кратката болка бързо бе заглушена от прилива на обзелата го възбуда.

Трал познаваше добре тези коридори — в крайна сметка, нали всеки ден излизаше и влизаше през тях. Ориентираше се прекрасно на смътната светлина от няколко факли, окачени на равномерно отдалечени една от друга стойки върху каменните стени. Надолу по това стълбище, нагоре по другото, а после...

Както и преди малко в килията, някакъв първичен инстинкт го предупреди и Трал се долепи към една от стените. Опита се да прикрие огромното си тяло в сенките, доколкото бе възможно.

Само след миг покрай него изтрополиха още неколцина от пазачите, които се бяха втурнали към изхода. За щастие не го видяха и той въздъхна облекчено.

Стражите бяха оставили вратата към вътрешния двор широко отворена. Трал се приближи предпазливо към нея и надникна навън.

Пред очите му се разкри картина на истински хаос. Плевните бяха изцяло погълнати от пламъци, а конете, козите и магаретата се мятаха из двора, обезумели от паника. Това го улесняваше, защото едва ли щяха да го забележат сред цялата тази лудница. Хората бяха образували жива верига и си подаваха кофи с вода, която често се разплискваше в бързината. Докато Трал надзърташе, към тях тичешком се присъединиха още неколцина помагачи.

Оркът погледна към двора пред себе си. Там видя точно каквото му трябваше — в прахоляка се търкаляше захвърлено черно наметало. Не би могло да го покрие целия, но щеше да свърши работа. Изтича, взе пелерината и покри с нея главата си и своя широк гръден кош. После забърза напред, като ходеше приклекнал, за да може наметката да закрива и краката му поне отчасти.

Прекосяването през двора до главната порта му отне само няколко мига, но те му се сториха цяла вечност. Подтичваше с наведена глава, като често се оглеждаше, за да не се блъсне в някоя каруца, натоварена с бъчви дъждовна вода, или в подплашените животни и пищящите деца. Сърцето му биеше диво и сякаш щеше да изхвъркне, докато си проправяше път през царящия наоколо хаос. Горещината от пожара го пърлеше, а буйните пламъци осветяваха цялата околност ярко като слънце. Така, крачка след крачка, той се доближаваше до спасителния мрак.

Най-после се добра до външната порта — неговото последно препятствие. Беше широко отворена и през нея се нижеха още каруци, натоварени с бъчви вода. Кочияшите едва удържаха уплашените коне. Никой не забеляза самотната фигура, която се изниза безшумно и изчезна в тъмнината.

Затича се веднага, щом се измъкна от крепостта. Заряза пътя и се насочи към покритите с гори хълмове отсреща. Сетивата му бяха силно изострени. Непознатите миризми нахлуваха в потръпващите му ноздри и той имаше чувството, че може да усети всеки камък и всяка тревичка, които стъпкваше с бягащите си нозе.

Не след дълго пред очите му изникна чудновата скала. Тарита я беше описала като дракон, застанал на пост над гората. Беше много тъмно, обаче отличното нощно зрение на Трал, допълнено с малко повече въображение, му помогна да разпознае в щръкналия камък дългия врат на обещаното чудовище. Под него трябваше да се намира пещерата, в която щеше да се срещне с момичето.

Постоянно измъчван и мамен от хората, за миг Трал се зачуди, дали Тарита не му беше заложила някакъв капан. Ядосан и засрамен от себе си, той побърза да отхвърли тази мисъл. Момичето винаги се беше отнасяло добре с него. За какво би й притрябвало да го предава? И защо да си създава всичките тези трудности, след като просто можеше да покаже неговите писма на Блакмуър?

Скоро успя да намери тъмния овал на входа, ясно откроен сред сивата скална повърхност. Дори не беше задъхан след стръмното катерене и затова се шмугна в убежището съвсем тихо.

Бързо привикна към тъмнината и успя да различи Тарита. Тя стоеше облежната на стената на пещерата и го очакваше. Трал се спря за миг, защото знаеше, че неговото зрение бе по-добро от това на хората и тя щеше да го забележи трудно.

Оркът познаваше единствено човешките стандарти, по които се оценяваше красотата на едно същество, и според тях Тарита Фокстън беше прекрасна. Дългата ѝ светла коса бе сплетена на плитка, която се виеше по гърба ѝ. Въпреки тъмнината, Трал веднага разпозна пшениченорусите къдрици, които беше виждал неведнъж сред публиката на гладиаторската арена. Тя бе облечена в тънка нощница и беше загърнала стройната си фигура в тъмно наметало, за да се предпази от нощния хлад. До нея лежеше голяма торба.

Трал се спря за момент, после смело закрачи навътре.

— Тарита — обади се той с развълнуван, дрезгав глас.

Тя възкликна и вдигна поглед към него. Оркът помисли, че я е страх от него, но Тарита се засмя почти веднага.

— Стресна ме! Не знаех, че можеш да се движиш толкова безшумно! — смехът ѝ утихна, но усмивката продължаваше да грее на нейното лице. Тя тръгна към него, протегнала напред и двете си ръце.

Трал внимателно ги пое в своите. Малките бели ръчички потънаха в неговите зелени, почти три пъти по-големи лапи. На ръст

Тарита стигаше едва до неговия лакът, но въпреки това по лицето ѝ нямаше и следа от страх. Напротив — беше радостна, че го вижда.

— Бих могъл да те убия — неочаквано за себе си заяви той, чудејки се що за извратено чувство го бе накарало да изрече тези думи. — Тук няма да има никакви свидетели.

Усмивката ѝ просто се разшири.

— Разбира се, че би могъл — потвърди тя с топъл и мелодичен глас. — Но няма да го направиш.

— Защо си сигурна в това?

— Защото те познавам.

Той разтвори своите ръце и я пусна.

— Срећна ли някакви пречки? — попита момичето.

— Никакви — отвърна Трал. — Планът ни беше отличен. В този хаос можеше да избяга и цял оркски клан. Браво на теб, че си пустила животните, преди да подпалиш плевните.

Тя се усмихна отново. Нослето ѝ се вирна лекичко нагоре, което я направи да изглежда дори още по-млада от нейните... колко, може би осемнадесет-двадесет години?

— Естествено. Те са невинни създания. Никога не бих ги оставила да пострадат. А сега най-добре да побързаме — тя погледна към дима и пламъците, които се виеха към звездното небе над Дърнхолд. — Скоро ще угасят пожара и ще открият твоето изчезване — някаква тъжна мисъл, която Трал не успя да разгадае, за миг хвърли сянка върху нейното лице.

— Както и моето — тя хвана торбата и я премести между тях. — Седни, седни. Искам да ти покажа нещо.

Той се отпусна покорно на земята. Тари зарови из торбата и измъкна някакъв свитък. Разви го, хвана едната му страна и кимна на Трал да поеме другата.

— Това е карта — позна Трал.

— Да, най-точната, която успях да открия. Ето го Дърнхолд — Тарита посочи към нарисуваната малка сграда с вид на замък. — Ние се намираме ето тук, малко на югозапад. Всички концентрационни лагери се намират в радиус от двајсетина левги^[1] от Дърнхолд, тук, тук, тук и тук — тя посочваше към дребните знаци, които дори Трал не успяваше да различи ясно на смътната светлина. — Най-безопасното място за теб е ето тук, в пустошта — и тя забодѐ пръст в голямо жълто

петно, на което не беше изобразено нищо. — Чувала съм, че там все още са останали неколцина от твоя народ. Хората на Блакмуър успяват да открият само следите им, но не и самите тях — тя вдигна поглед към него. — Ще трябва да ги намериш, Трал. И да ги накараш да ти помогнат.

Твоят народ, бе казала Тарита. Не онези същества или зелените чудовища. Внезапно изпита чувство на благодарност към нея, толкова силно, че дълго време не успяваше да отроне нито дума. Най-сетне промълви:

— Защо правиш това? Защо искаш да ми помогнеш?

Тя го погледна, спокойна и усмихната, сякаш виждаше пред себе си принц.

— Защото те помня още като бебе. Ти беше по-малкото ми братче. Остана ми само ти, когато... когато Фаралин умря. Гледах какво правеха с теб през всичките тези години, как те измъчваха и това ме отврати. Искях да ти помогна, да бъда твой приятел... — Тя отклони очи встрани. — Освен това, вече и аз не изпитвам привързаност към нашия господар.

— Той да не е наранил и теб? — внезапно Трал беше обзет от толкова силна ярост, че сам се изненада.

— Не. Не точно — тя хвана едната си китка с ръка и започна да я разтрива внимателно. Трал забеляза избледняваща синина, криеща се под ръкава й. — Не и физически. Трудно ми е да ти го обясня...

— Разкажи ми.

— Трал, време е...

— Разкажи ми! — прогърмя гласът му. — Ти си моя приятелка, Тарита! От десет години ми пишеш писма и единственият момент в живота ми, когато се усмихвах, беше, докато ги четях. Хубаво ми беше да знам, че съществува някой, който разбира каква е моята същност, а не ме смята просто за... за чудовището от гладиаторската арена. Ти беше моята светлина в мрака — с цялата нежност, на която беше способен, Трал протегна ръка и я постави много внимателно върху нейното рамо. — Разкажи ми — помоли отново той с по-тих глас.

Нейните очи заблестяха и плувнаха в някаква течност, която се стече по бузите й.

— Толкова се срамувам — прошепна тя.

— Какво става с очите ти? — попита Трал. — И какво означава „срамувам“?

— О, Трал — отвърна Тарита с пресипнал глас и избърса очите си. — Това са сълзи. Те се появяват, когато сме тъжни и нещастни, когато сърцата ни са препълнени с толкова много скръб, че тя няма откъде другаде да излезе — Тарита дишаше учестено. — А срамът идва... когато си направил нещо, което никога не би направил човекът, за когото си се смятал преди, и за което не би желал да научи никой друг. Но вече всички знаят и ти също би могъл да го научиш. Аз съм любовница на Блакмуър.

— Какво означава това?

Тя го погледна тъжно.

— Ти си толкова невинен, Трал. Толкова чист. Но някой ден ще разбереш.

Оркът си припомни откъслечните подхвърляния, дочути на тренировъчното поле, и разбра какво му беше признала Тарита. Той не изпитваше срам за нея, а гняв, че Блакмуър бе посегнал и на неговата прекрасна приятелка. Трал знаеше много добре какво означава да стоиш безпомощен пред господаря на Дърнхолд... А Тарита беше толкова дребна и крехка... Как би могла да го отблъсне?

— Ела с мен — предложи ѝ той.

— Не мога. Кой го знае какво ще направи със семейството ми, ако избягам... — Тя посегна бързо към него и стисна ръцете му. — Но ти можеш. Моля те, тръгвай веднага. Когато се махнеш далече оттук, ще бъда много по-спокойна и ще се радвам, че поне ти си успял да се измъкнеш. Бъди свободен и за двамата ни!

Трал кимна, онемял от мъка. Той беше очаквал, че Тари ще му липсва, но след този последен разговор болката от раздялата ставаше непоносима.

Тя отново избърса своите очи и заговори с по-равен глас.

— Напълних тази торба с храна, сложих и няколко меха с вода. Успях да открадна една кама. Не посмях да взема неща, чиято липса можеше да бъде открита. И последно, искам да вземеш това — тя наведе глава и свали една сребърна верижка от дългата си шия. На тънкото синджирче се поклащаше полумесец. — Недалеч от тук има едно старо дърво, поразено от гръмотевица. Блакмуър ми разрешава да се разхождам насам, когато си поискам. Поне за това съм му

благодарна. Ако някога минеш отново по тези краища и си изпаднал в затруднение, постави огърлицата в дънера на старото дърво и аз ще дойда в тази пещера още същата вечер, за да ти помогна, с каквото мога.

— Тари... — Трал погледна нещастно към нея.

— Побързай — тя хвърли загрижен поглед надолу, в посока към Дърнхолд. — Измислила съм обяснение за своето отсъствие, но ще бъде по-лесно, ако се върна навреме.

Те се изправиха и се загледаха с неудобство един в друг. Преди Трал да разбере какво става, Тарита пристъпи напред и обгърна грамадното му тяло с тъничките си ръце дотам, докъдето успя да стигне. Лицето ѝ се притисна към неговия корем. Трал се напрегна — всеки телесен допир в миналото бе означавал нападение. Преди никога не беше прегръщан по този начин, но сега разбираше, че това е знак на привързаност. Следвайки своите инстинкти, той погали нежно косата на момичето.

— Наричат те чудовище — промълви тя с дрезгав глас и отстъпи назад. — Но чудовищата са те! Сбогом, Трал.

Тари се обърна, прихвана полите си с ръка и затича обратно към Дърнхолд. Трал остана загледан след нея, докато тя не изчезна от неговия поглед. После прибра внимателно скъпоценната сребърна верижка в своя вързоп и го пъкна при останалите си вещи.

Повдигна торбата и установи, че беше много тежка. Учуди се как Тарита бе успяла да пренесе този товар от дома си дотук. Метна багажа през рамо и излезе от малката пещера.

И после Трал, бившият роб, закрачи към своята съдба.

[1] Левга — мярка за дължина, равна на 4,83 километра. — Б.р. ↑

СЕДЕМ

Трал се бе досетил, че Тарита нарочно му беше показала местата на концентрационните лагери, за да може той да ги избягва. Беше му предложила да се опита да открие свободните орки. Но Трал изобщо не беше сигурен, че наистина са останали живи „свободни орки“. Може би изпълнените с копнеж за битки войници просто си ги бяха измислили.

Джарамин го беше научил да разчита карти и сега за него не представляваше проблем да се ориентира по пергаментата, който му бе дала Тарита.

Насочи се право към един от лагерите.

Не избра най-близкия до Дърнхолд, тъй като съобрази, че Блакмуър щеше да изпрати преследвачи около крепостта, веднага щом откриеше, че го няма. Вместо това Трал се спря на един лагер, който се намираше малко по-далече, на около десет левги от мястото, където бе израсъл.

Младият орк знаеше съвсем малко за лагерите и при това го беше научил от хора, които ненавиждаха неговия народ. Докато тичаше леко и неуморно през трънаците, мислите му препускаха бясно. Как ли щеше да се чувства заобиколен от толкова много орки, струпани на едно място? Щяха ли те да разберат езика му? Дали нямаше да му се наложи да общува с тях на най-примитивно ниво заради човешкия си акцент? Щяха ли да го предизвикат? Той нямаше желание да се бие с никого, но от всичко, което знаеше за орките, най-добре беше запомнил, че те са свирепи, горди и неудържими бойци. Трал също беше отличен воин, но дали това щеше да бъде достатъчно срещу тези легендарни същества? И дали щеше да издържи достатъчно дълго в една битка, за да ги убеди, че не е техен враг?

А може би щеше да се натъкне на клана, чийто символ беше бялата вълча глава върху синьо поле... Нали Блакмуър му беше казал, че са го намерили близо до Дърнхолд.

Заля го въодушевление. Толкова хубаво щеше да бъде, ако срещнеше някой от своето семейство!

Левгите оставаха зад гърба му една по една. От време на време поглеждаше към звездите, за да определя правилната посока. Не го бяха учили да се ориентира по този начин, но в една от книгите, които тайно му бе изпращала Тарита, се говореше за небесните светила и тяхното разположение. Трал ги беше изучил из основи по същия начин, по който бе погълнал всяко друго късче знание, което му беше попадало.

Тича неуморно през цялата нощ и спря, за да почине, едва когато слънцето изгря. Отдавна познаваше нрава на Блакмуър — генералът несъмнено щеше да изпрати войниците си да го търсят. Вероятно щеше да вдигне и някоя от прословутите летящи машини на хората. Трал не ги беше виждал никога и малко се съмняваше, че съществуват, но ако наистина ги имаше, Блакмуър непременно щеше да използва и тях, за да подгони избягалия си шампион.

Отново се замисли за Тарита, надявайки се отчаяно, че никой няма да разбере за нейното участие в среднощното му бягство.

* * *

През целия си живот досега Блакмуър никога не е бил толкова разярен. Това говореше само по себе си, имайки предвид неговия характер.

Ударите на камбаната го бяха изстреляли от меката постеля — тази нощ бе спал сам, защото Тарита беше споменала, че е неразположена — и за свой ужас, той бе видял през прозореца издигащите се от вътрешния двор оранжеви пламъци. Навличайки първите попаднали му дрехи, той беше изхвърчал светкавично навън, присъединявайки се към хората от Дърнхолд, които трескаво се опитваха да потушат пожара. Отне им няколко часа, но когато тънката розова ивица на зората разкъса нощния мрак, от огнения ад беше останала само купчина тлеещи въглини.

— Цяло чудо е, че няма пострадали — каза Лангстън и обърса челото си. Бледото му лице беше почерняло от сажди. Блакмуър предположи, че и той самият едва ли изглежда по-чист. Всички

наоколо бяха изтощени и опушени. Слугите ги чакаше сериозно чистене и пране през идващия ден.

— Дори животните са невредими — отбеляза Тамис, приближавайки се към тях. — Няма начин да са се измъкнали сами. Не можем да бъдем сигурни, милорд, но ми прилича на умишлен палеж.

— В името на Светлината! — ахна Лангстън. — Наистина ли смяташ така? Кой би пожелал да причини такова нещо?

— Ако започна да изброявам всичките си врагове, няма да ми стигнат пръстите на ръцете и краката — изръмжа Блакмуър. Има достатъчно нехранимайковци, които ми завиждат за моя ранг и за моя... В името на Лотар! — внезапно го прониза лошо предчувствие. Лицето му преbledня под слоя от сажди. Лангстън и Тамис го зяпнаха учудено.

Без да губи време да обяснява своите подозрения, той скочи от каменните стъпала, върху които беше седял, и хукна към крепостта. Неговият приятел и слугата му го последваха с викове: „Блакмуър, чакай!“ и „Милорд, какво става?“.

Генералът нямаше време за тях. Тичаше надолу по коридорите, после изкатери на бегом стълбищата и се спря едва когато стигна пред натрошените дървени отломки — единственото, което бе останало от вратата към килията на Трал. Най-лошите му страхове се бяха сбъднали!

— Проклети да са всички! — изрева той. — Някой е откраднал моя орк! Тамис! Искам хора, искам коне, искам летящи машини... искам Трал да ми бъде върнат незабавно!

* * *

Трал се пробуди с падането на нощта. Беше изненадан от това колко дълбоко беше спал и колко живи бяха всичките му сънища.

Остана още малко да се излежава върху меката трева, наслаждавайки се на нежния ветрец, който галеше неговото лице. Ах, свободата беше толкова сладка! Направо скъпоценна! Сега разбираше онези, които предпочитаха да умрат, вместо да живеят като затворници.

Едно копие бодна врата му и над него се надвесиха лицата на шестима мъже.

— Ти! — каза единият от тях. — Ставай!

* * *

Докато двамата пазачи го влачеха обратно към останалата част от групата, Трал не спираше да ругае собствената си глупост. Как бе могъл да допусне това?! Да, наистина искаше да види лагерите, но от безопасно място извън оградата. Искаше да бъде само наблюдател, а не да споделя съдбата на затворниците!

Беше се опитал да избяга, но четирима от войниците бяха на коне и го бяха настигнали почти веднага. Бяха използвали мрежи, с които го бяха омотали и повалили на земята. Трал остана засрамен от това колко бързо и ефикасно бяха успели да го обезвредят. Сега беше твърде късно да се съпротивлява, пък и не хранеше никакви илюзии, че тези мъже щяха да платят на лецител, ако той бъдеше наранен по време на схватката.

От друга страна, едва ли имаше по-добър начин да се срещне с останалите орки от това да бъде в един лагер с тях. Беше слушал толкова много разкази за свирепата им, войнствена природа! Сигурно ги изпълваше желание да избягат от своя плен. А той беше научил много неща от книгите и несъмнено можеше да им помогне!

Затова прецени, че засега е най-добре да се престори, че приема своето поражение.

Започна да съжالياва за това свое решение почти незабавно, когато мъжете започнаха да ровят из неговите вещи.

— Доста храна има тук — зарадва се единият от тях, — и то хубава. Добре ще си похапнем тази вечер, момчета!

— Само майор Ремка ще си хапне хубаво — отвърна друг печално.

— А защо трябва да ѝ казваме? — попита трети, награби една от баниците с месо, които Тарита беше приготвила за орка, и започна да ръфа нетърпеливо.

— Я вижте тук — възкликна първият. — Кама.

Той се изправи и отиде при Трал, който седеше безпомощен, обвит в магическата мрежа.

— Откраднал си всичко това, признай! — мъжът вдигна камата и я размаха пред лицето му. Оркът дори не мигна.

— Зарежи го, Хълт — каза най-дребният от шестимата, който изглеждаше разтревожен от нещо. Останалите бяха завързали конете си за близките дървета и бяха заети с разпределянето на плячката. Явно наистина нямаха намерение да докладват за нея на майор Ремка, която и да беше тя.

— Това оръжие ще го задържа — заяви Хълт.

— Можеш да задържиш храната, но трябва да докладваме за всичко друго, което сме намерили — отвърна дребният, твърдо решен да изпълнява своите заповеди, макар да беше видимо притеснен от това, че се противопоставя на огромния мъжага.

— И какво, ако не го направя? — попита Хълт. Трал не го хареса от пръв поглед. Войникът изглеждаше гаден и постоянно гневен, досущ като Блакмуър. — Ти какво смяташ да сториш?

— По-скоро трябва да се безпокоиш от това, което ще направя аз, Хълт — обади се един нов глас. Мъжът беше висок и строен. Не беше твърде мускулист, но Трал се бе изправял срещу достатъчно много бойци на арената, за да знае, че в боя победата се решава не само от силата, а и от уменията. По реакцията на Хълт оркът прецени, че мъжът се ползва с голямо уважение. — Правилата съществуват, за да бъдат държани орките под око. Този е първият от години насам, когото виждаме да носи човешко оръжие. Това трябва да бъде докладвано. Що се отнася до тези...

Ужасен, Трал видя как човекът започна да прелиства писмата на Тарита. Високият мъж присви сините си очи и се извърна към орка:

— Не мисля, че можеш да четеш, нали?

Останалите избухнаха в смях и от устата им се разхвърчаха трохи от баница, но човекът, задал въпроса, изглеждаше напълно сериозен. Трал се намери да отговори, но се отказа. Помисли си, че е най-добре да се преструва, че не разбира човешкия език.

Високият мъж се приближи. Трал се стегна в очакване на удар, но човекът просто приклепна и го погледна в очите. Трал отмести поглед.

— Ти. Четеш? — Мъжът посочи с пръст към него, после размаха писмата. Пленникът погледна към тях и реши, че дори орк, който не говори човешкия език, би се досетил какво го питат и поклати отрицателно с глава. Мъжът го изгледа преценяващо и се изправи. Трал не беше сигурен, че го е убедил.

— Този орк ми изглежда някак познат — каза човекът. Трал се смрази.

— На мене всичките ми изглеждат еднакви — обяви Хълт. — Големи, зелени и грозни.

— Жалко, че никой от нас не може да чете — заяви мъжът. — Обзалагам се, че тези хартийки щяха да ни кажат много.

— Непрекъснато летиш в облаците, Уарик, и затова винаги падаш от високо — отбеляза Хълт с нескрито презрение.

Уарик натика писмата обратно в торбата, издърпа камата от ръцете на Хълт и праметна празния вързоп на своето седло.

— Вземайте храната, преди да съм решил нещо друго. Хайде, да го отведем в лагера.

* * *

Трал беше очаквал да го натикат в някоя клетка и да го натоварят на каруца, както бе виждал да правят с орките едно време. Явно не му се полагаше такъв лукс. Просто завързаха въже за мрежата, която бе стегнала здраво неговите крайници, и го повлякоха зад единия от конете. Но след толкова много години на гладиаторската арена, трудно би се намерило мъчение, което да сломи орка.

Онова, което го измъчваше по-силно, беше загубата на писмата от Тарита. Имаше късмет, че никой от войниците не знаеше да чете, и два пъти по-голям, че те така и не бяха успели да открият сребърната верижка. Трал я беше държал в ръка по време на съня си и в суматохата бе успял да я пусне незабелязано в черните си гащи. Беше му останал поне този безценен подарък, който да му напомня, че някой го обича по човешки.

Пътуването се проточи цяла вечност. Най-накрая стигнаха до висока каменна стена. Уарик се провикна да ги пуснат, а после се чу скърцането на тежките порти. Войниците продължаваха да влачат Трал

по гръб, така че той имаше идеалната възможност да види дебелината на стената, докато влизаха вътре. Двойка безучастни пазачи хвърлиха по един бегъл поглед към новодошлия и се върнаха към своите задължения.

Първото нещо, което направи впечатление на Трал, беше вонята. Тя му напомняше за конюшните на Дърнхолд, но беше значително по-силна. Той сбърчи нос. Хълт, който го наблюдаваше, се изсмя.

— Личи си, че дълго време си бил далеч от своите, зеленушко — присмя се той. — Май си забравил родната миризма? — Войникът стисна носа си с пръсти и извъртя очи подигравателно.

— Хълт, престани — наруга го Уарик. Той докосна мрежата и изрече нещо. Трал веднага усети отпускането на примките и се изправи на крака.

Огледа се наоколо, смаян от видяното. Навсякъде се бяха сгушили орки — десетки, може би стотици, но в тях нямаше и помен от свирепост, жестокост и кръвожадност, с каквито бяха пълни всички легенди. Някои клечаха в локви от собствените си нечистотии, погледите им бяха размътени, а челюстите им с остри бивни стояха отпуснато. Други се разхождаха напред-назад и си мърмореха нещо несвързано. Трети спяха свити на кълбо върху земята, като явно не им правеше впечатление, дори когато ги настъпваха. Чуваха се единични разправии, но те очевидно изискваха твърде много енергия, затова затихваха толкова бързо, колкото и възникваха.

Какво ставаше тук? Нима хората упояваха народа му? Това беше единственият възможен отговор. Трал беше чел какво представляват орките, колко са страшни и неудържими. Беше очаквал... не знаеше какво точно бе очаквал, но определено не и тази странна, неестествена летаргия.

— Върви — Уарик побутна Трал към най-близката група. — Храна се дава веднъж на ден. Вода има в поилките.

Трал се изпъна и закрачи към петимата орки, наклекали около поилките с вода, като пътьом наложи най-смелото изражение върху лицето си. Усещаше как погледът на Уарик шари по ожуления му, насинен гръб. Чу мъжа да си мърмори:

— Кълна се, виждал съм го някъде.

После хората се отдалечиха.

Само един от орките вдигна поглед, когато Трал се приближи. Сърцето му биеше лудо, не знаеше дали от страх или радост. Никога не беше заставал в такава близост до някой от своя народ, а сега пред него имаше петима.

— Поздравявам ви — рече той на оркски.

Те го изгледаха продължително. Единият от тях свали поглед и продължи да чопли с нокът около едно малко камъче в пръстта.

Трал опита още веднъж.

— Поздравявам ви — повтори той и разпери ръце в жест, който, според книгите, означаваше, че един воин приветства друг.

— Къде те уловиха? — попита най-накрая един от групата, използвайки езика на хората. Той видя изумения поглед на Трал и добави: — Ти не си израснал с говора на орките. Ухото ми го усеща.

— Прав си. Аз бях отгледан от хора. От тях знам малко оркски. Надявах се, че вие ще ми помогнете да науча повече.

Оркът огледа останалите и избухна в смях.

— Отгледан от хората, а? Ей, Кракис... ела насам! Този, новият, е добър разказвач на приказки! Добре, шамане, разкажи ни още някоя!

Трал разбра, че трудно ще се сближи с тези орки, нищо че бяха от една кръв. Хората ги бяха наплашили и те не вярваха на никой чужд.

— Моля ви, не исках да ви обидя. Аз съм затворник, също като вас. Никога не съм срещал други орки. Просто исках...

Онзи, за когото камъчето беше по-интересно от Трал, внезапно се обърна към него. Очите му бяха яркочервени и излъчваха някаква вътрешна светлина.

— Значи искаше да се срещнеш със своя народ? Е, видя ни. Сега ни остави на мира — наведе се и продължи да си чопли.

— Очите ти... — промълви Трал, толкова изумен от странното червено сияние, че дори забрави да се обиди.

Оркът се сви, вдигна ръце, за да скрие лицето си, и се отдръпна назад.

Трал искаше да зададе още много въпроси, но когато се обърна, откри, че беше останал съвсем сам. Всички останали се бяха изнизали надалече и хвърляха прикрити погледи към него.

През целия ден сиви облаци бяха изпълвали небесата и постепенно бе ставало все по-студено и по-студено. Сега, докато Трал стоеше самотен в средата на двора, а останалите от неговия народ се

бяха отдръпнали недоверчиво и стояха скупчени край оградата, мрачното небе се продъни и започна да вали леден дъжд, примесен със сняг.

Младият орк не обърна никакво внимание на отвратителното време — толкова голямо беше собственото му нещастие. Заради това ли бе разкъсал всички връзки със своя предишен живот? За да преживява като пленник сред група малодушни, бездейни същества, които някога си бе мечтал да поведе срещу тиранията на хората? Кое бе по-достойният живот, замисли се той, да се бие на арената за чужда слава, да спи на сухо и да чете писмата на Тарита или да стои тук самотен, отхвърлен дори от собствения си народ, с крака, потънали в калта?

Не му харесаха и двете възможности. Отново започна да крои планове за бягство. Огледа стените, стремейки се да не го прави прекалено очевидно. Вече имаше опит, беше специалист по изчезването — това би трябвало да е проста задача за него. Имаше само неколцина пазачи, пръснати тук и там, пък и те виждаха трудно в тъмнината, за разлика от Трал. Хората изглеждаха отегчени и безучастни — явно никой от тях не очакваше, че задрямалата сбирщина орки може да се опита да изкатери каменните стени.

Вече беше мокър от дъжда и панталоните му бяха прогизнали и натежали.

Сив, мрачен урок, научен през един сив, мрачен ден! Орките не бяха жестоките и свирепи воители, с които бяха пълни приказките, плашещи човешките деца. Чудно защо хората бяха намерили за необходимо да изпращат най-елитните си легиони срещу тези оклюмали същества? Трал не можеше да си представи, че те бяха оказвали дори съвсем минимална съпротива.

— Невинаги сме били такива, каквито ни виждаш сега — чу той тих, гърлен глас зад гърба си.

Трал се извърна изненадано и срещна необикновения поглед на две червени зеници.

— Невинаги сме били бездушни, уплашени и засрамени. Но ни причиниха това — продължи старият орк, посочвайки към своите очи. — Само ако успеем да се отървем от това, сърцата и душите ни ще се завърнат отново.

Трал приседна в калта до него.

— Продължавай — настоя Трал, — разкажи ми всичко!

ОСЕМ

Изминали бяха цели два дни от пожара, в който бе изчезнал Трал. Блакмуър ги беше прекарал обзет от гняв и потънал в мрачни мисли. Най-накрая, по настояване на Тамис, той бе излязъл да се поразходи. Идеята на неговия слуга се беше оказала наистина отлична.

Денят беше навъсен и студен, но двамата с Тарита бяха облечени топло, пък и кръвта им се беше раздвижила от бързата езда. Генералът бе искал да отиде на лов, но неговата мекосърдечна любовница го беше убедила да пояздят сред природата и да се порадват на заскрежените дървета и на птиците, които прелитаха сред клоните. Блакмуър я гледаше как препуска върху красивата сива кобила на тъмни петна, която той ѝ беше подарил неотдавна, и съжаляваше, че денят не бе потъпъл, защото знаеше и други начини за приятно прекарване на времето с Тарита.

Вкусен зрял плод се беше оказала дъщерята на Фокстън. Тя беше красиво, послушно дете и бе пораснала, превръщайки се в прекрасна, а също и послушна жена. Обичаше да се визира в яносините ѝ очи и да заравя глава в дългите ѝ златисти коси. Блакмуър сам не можеше да се познае — дори в ранната си младост не беше се разтапял така. Но след като я беше взел за своя любовница преди няколко години, тя бе изпълнила живота му с развлечения и веселие, което си беше цяло чудо при неговия мрачен характер.

Веднъж Лангстън го беше попитал кога смята да зареже Тарита и да си намери подходяща съпруга. Всъщност Блакмуър нямаше намерение да се лишава от своята любовница, дори след като се ожени. Освен това щеше да има предостатъчно време за такива неща, когато планът му най-накрая се осъществеше. Щом веднъж поставеше Алианса на колене, щеше да се намира в много по-изгодно положение за сключване на политически брак.

Да, наистина нямаше какъде да бърза. Засега му беше приятно да прекарва времето си с Тарита. Беше му хубаво с нея не само в леглото. Когато бяха заедно, се чувстваше подмладен и освежен. Неведнъж,

докато беше лежал буден в леглото и я бе наблюдавал как спи, спокойна и красива, огрявана от сребрилата лунна светлина, процеждаща се през прозореца, си беше задавал въпроса дали не бе започнал да се влюбва в нея.

Дръпна юздите на Нйтсонг, който вече беше започнал да остарява, но все още обичаше да лети в галоп от време на време, и се загледа в Тарита, която обикаляше закачливо с Грей Лейди^[1] около него. Беше я помолил да не сплита косите си на плитка и сега те се стичаха свободно върху раменете ѝ като водопад от чисто злато. За един кратък миг погледите им се срещнаха и тя се засмя радостно.

Да върви по дяволите студът. Щяха да го направят напук на времето — техните наметала щяха да им държат достатъчно топло.

Тъкмо се канеше да ѝ подвикне да слезе от кобилата, за да я отведе в близката горичка, когато чу тропот от препускащи копита. Намръщи се, когато видя изникналия пред него Лангстън. Конят му беше запотен, а дъхът му излизаше на пара в мразовития следобед.

— Милорд — изрече задъхано мъжът, — имаме новини за Трал.

* * *

Майор Лорин Ремка не беше човек, към когото можеш да се отнасяш несериозно. Макар да беше висока съвсем малко повече от метър и половина, тя беше набита и здрава и освен това бе известна като безмилостен унищожител на орки. Преди много години зеленокожите същества бяха изклали нейното село. Силното ѝ желание за мъст я беше довело в армията, но там не приемаха жени и затова тя се беше явила преоблечена като мъж. Когато бяха разкрили нейната хитрина, командващият офицер я бе изпратил право на предните линии. Явно се беше надявал жената да загине веднага, спестявайки му по този начин главоболието да докладва за нея. Обаче Лорин Ремка беше оцеляла на инат и се бе доказала като отличен воин, който дори превъзхождаше повечето от мъжете във войската.

Нейните съратници все още помнеха садистичната радост, с която тя бе избивала врага. След всяко убийство тя беше размазвала червено-черната оркиска кръв по цялото си лице, оповестявайки своята

победа по този начин. Именно нейната кръвожадност караше мъжете да стоят на сериозно разстояние от нея.

В настъпилите времена на мир, майор Ремка си беше намерила ново занимание — да издевателства над плужеците, които някога бяха нейните най-ужасни врагове. Но постепенно задоволството от това бе намаляло, защото зеленушковците бяха спрели да се съпротивляват. Когато късно вечер се забавляваха с игра на карти и се наливаха с пиво, Ремка и нейните хора често си говореха за превръщането на предишните свирепи чудовища в бездушни овце. Явно бяха успели да ги пречупят и от страховитите убийци бяха създали покорни и кланящи се слуги.

Ремка считаше това за своя лична заслуга. Беше открила, че най-хрисими са станали орките с червени очи. Те сякаш постоянно изглеждаха нетърпеливи да получат нови заповеди или похвали, а най-доволни бяха, когато думите идваха от нея.

Точно един от тях прислужваше в нейните покои и сега ѝ приготвяше вана.

— Искам водата да е гореща, Грийкик — извика Ремка. — И гледай този път да не забравиш билките!

— Да, милейди — отвърна женският орк смирено. Почти моментално Ремка надуши свежия аромат на изсушените билки и цветя. Откакто бе дошла да работи тук, все ѝ се струваше, че вони през цялото време. Не можеше да разкара миризмата от дрехите, но поне можеше да накисне тялото си в горещата, ароматизирана вода и да отбие зловонието от кожата си и от своята дълга черна коса.

Ремка беше възприела мъжкия стил на обличане, защото го смяташе за много по-практичен от обичайното женско контене. След толкова много години, прекарани по бойните полета, тя бе свикнала да се облича по този начин и сега го предпочиташе. Свали ботушите си с облекчена въздишка. Точно когато ги оставяше встрани, за да бъдат почистени от Грийкик, на вратата се почука настойчиво.

— Дано да е за нещо добро — промърмори тя на себе си, докато отваряше. — Какво има, Уарик?

— Вчера заловихме един орк... — започна той.

— Да, да, четох доклада ти. Ваната ми изстива, докладвай побързо и...

— Този орк ми изглеждаше познат отнякъде... — Не се отказваше Уарик.

— В името на Светлината, Уарик, те всички изглеждат еднакво!

— Не, този изглеждаше по-различно и вече знам защо — мъжът отстъпи встрани и рамката на вратата се изпълни от висока и внушителна фигура. Майор Ремка незабавно застана мирно. Отчаяно й се искаше ботушите да си бяха все още на краката й.

— Генерал-лейтенант Блакмуър — отдаде тя чест отсечено. — С какво мога да ви помогна, сър?

— Майор Ремка — отвърна Еделас Блакмуър, а белите зъби просветнаха сред грижливо подстриганата му брадичка. — Смятам, че сте открили моя изгубен домашен орк.

* * *

Трал слушаше прехласнато историите за доблест и сила, които червеноокият орк редеше с тих глас. Старият воин му разказваше за успешни атаки при невъзможни условия, за героични дела срещу хората, прегазени от помитащата всичко по пътя си зелена вълна, обединена от общата цел. Изрече и изпълнени с копнеж думи за някакви духовни наставници, за които Трал никога не бе предполагал, че ги е имало.

— О, да — заяви тъжно Келгар. — Някога, преди да се превърнем в горда, жадна за битки Орда, ние живеехме в отделни кланове. Във всеки клан имаше мъдри орки, които познаваха магията на вятъра и водата, на небесата и земята, на духовете на дивото. Те живееха в хармония с тези сили и учеха и останалите да ги почитат. Наричахме ги шамани и до появата на магьосниците, техните умения бяха всичко, което знаехме за мощта на заклинанията.

Последните думи сякаш разгневиха Келгар. Той се изплю ядно и изръмжа, за първи път проявявайки някакви чувства.

— Заклинания! Могат ли те да нахранят нашия народ и да отгледат децата ни? Водачите запазиха цялата им сила за себе си, пускайки само една тънка струйка да се стича до останалите. Трал, те ни направиха... нещо. Не знам какво беше. Но щом бяхме разгромени, цялото ни желание за битка сякаш се изпари от нас — той склони глава

и я подпря върху своите скръстени на коленете ръце, притваряйки червените си очи.

— Всички ли изгубиха желанието да се бият? — попита Трал.

— Всички, които виждаш тук. Онези, които не бяха засегнати, избягаха или бяха избити, защото се съпротивляваха — Келгар продължаваше да държи очите си затворени.

Трал уважи желанието на орка да помълчи, но беше изпълнен с разочарование. Историята на Келгар звучеше достоверно, а за доказателство беше достатъчно да се огледа около себе си. Какво ли е било онова странно „нещо“, направено на орките? Как бе възможно характерът на цяла една раса да бъде толкова променен, та всички да свършат тук, пречупени още преди да бъдат заловени и натикани в тази воняща дупка?

— Но волята за битка е все още силна в тебе, Трал, макар името ти да свидетелства за обратното — очите на стария орк отново бяха отворени и сякаш прогаряха дупки в младежа. — Може би фактът, че си отгледан от хората, те е опазил от влиянието на магьосниците. Има и други като теб — някъде там, на свобода. Стените не са чак толкова високи, че да не можеш да ги изкатериш, стига да имаш желание.

— Наистина искам да избягам — отвърна разпалено Трал. — Каж ми къде да открива свободните орки.

— Единственият свободен, за когото съм чувал, е Гром Хелскрийм^[2] — каза Келгар. — Той все още е непокорен. Неговият клан Уорсонг^[3] живее някъде в западните земи. Това е всичко, което зная. Очите на Гром са червени като моите, но духът му продължава да се съпротивлява — старият орк сведе глава при тези думи. — Искан ми се и аз да бях толкова силен...

— Можеш да бъдеш — окуражи го Трал. — Ела с мен, Келгар. Аз съм достатъчно як, лесно ще те прехвърля през стените, ако...

Келгар поклати глава.

— Силата ми не си е отишла, Трал. Бих могъл да убия пазачите като на шега. Всеки тук би могъл да го направи. Просто нашето желание го няма. Не искам да се прехвърлям през стените. Искан да остана тук. Не мога да ти го обясня и ме е срам, но това е истината. Ти ще трябва да подпалиш отново страстта и огъня заради всички нас.

Трал кимна за съгласие, макар че не разбираше — кой не би пожелал да бъде свободен? Кой не би искал да се бие, за да си извоюва

обратно онова, което му е било отнето, и да отмъсти на хората за стореното срещу неговия народ? Но поне едно му беше ясно: от всички орки тук, той беше единственият, който щеше да вдигне предизвикателно юмрук.

Реши да се преструва на отпуснат и овчедушен като всички останали, за да не привлича вниманието върху себе си. Щеше да изчака падането на нощта. Келгар му беше казал, че ги охраняват само няколко пазачи, обикновено пияни до козирката.

В този момент видя един женски орк. Движеше се енергично, което беше рядка гледка тук. Трал се изправи, когато стана ясно, че женската се беше насочила към тях.

— Ти ли си новият орк? — попита тя на човешкия език.

Той кимна.

— Името ми е Трал.

— Трал, трябва да знаеш, че началникът на лагерите е дошъл за теб.

— Как се казва той? — Младият орк се смрази, защото се беше досетил кой може да е посетителят.

— Не знам. Дрехите му са в червени и златни цветове, с черен сокол върху...

— Блакмуър — изпъшка Трал. — Трябваше да се сетя, че ще успее да ме открие!

Разнесе се пронизителен камбанен звън и всички орки се завъртяха към грамадната кула.

— Трябва да се строим в редица за преброяване, въпреки че това не е обичайното време — каза женската.

— Тебе търсят, Трал — разтревожи се Келгар. — Не се оставяй да те хванат, тръгвай веднага! Пазачите ще тичат да се покажат пред началника. Аз ще се опитам да им отвлека вниманието. Най-безопасното място на оградата е в края на лагера. Тръгвай, докато ние се влачим като стадо, призовани от зова на камбаната — каза той, а гласът и изражението на лицето му издаваха, колко бе отвратен от себе си и от останалите. — Бягай! Веднага!

Трал нямаше нужда от нова покана. Извъртя се на пети и хукна бързо срещу внезапното гъмжило от орки, тътрещо се в обратната посока. Докато се буташе да мине между тях, внезапно чу болезнен рев. Пищеше женският орк. Трал нямаше време да се обръща, но

когато чу Келгар да крещи разярено някакви груби оркски думи, се досети, че той изпълнява дадената дума да предизвика суматоха. Келгар беше успял да открие дълбоко в себе си остатъци от стария си боен дух и се биеше с женския орк. Пазачите се втурнаха да прекратят затворническата свада. Малобройната охрана, която се разхождаше по стените, също се насочи надолу. По виковете им разбра, че това е изключително рядко събитие за лагера.

Вероятно щяха да пребият и Келгар, и невинната женска. Трал ги съжаляваше, но благодарение на техните действия той щеше да бъде свободен. Закле се да направи всичко според възможностите си никога повече човек да не посяга на орк.

Отраснал в строго охранявана килия, където хората бяха наблюдавали всяко негово движение, сега Трал направо бе изумен от леснината, с която се изкатери по стената и успя да избяга на свобода. Наблизо се простираше гъста зеленина. Хукна към нея, по-бърз от всякога, защото усещаше, че е твърде уязвим, докато е на открито. За негово щастие никой не вдигна тревога, нито се видяха някакви преследвачи.

Няколко часа тича на зигзаг под прикритието на гората. Правеше всички хитрини, които бе научил от книгите, за да затрудни потерята, която очакваше да го последва. Накрая забави ход задъхан и давец се за глътка въздух. Покатери се върху едно дебело дърво и подаде глава през гъстия листак. Около него се беше ширнало море от зеленина и не се виждаше нищо застрашително.

Замижавайки, той потърси с поглед слънцето. То вървеше по своя вечен път, падайки бавно към хоризонта на запад.

На запад! Келгар бе казал, че кланът на Хелскрийм се намира на запад!

Трал щеше да открие този Хелскрийм и двамата заедно щяха да освободят своите затворени братя и сестри.

* * *

Скръстил ръце зад гърба си, Еделас Блакмуър, началникът на всички лагери, крачеше бавно пред редицата от орки. Всички се отдръпваха от него, забивайки погледи в калните си крака. Трябваше

да признае, че макар и смъртно опасни, те бяха далеч по-забавни, когато духът им все още бе живеел в тях.

Генералът не хареса вонята и вдигна напарфюмирана кърпичка към носа си. Майор Ремка подтичваше след него като кученце и очакваше заповедите на своя началник. Той бе чувал добри неща за нея. Беше много по-кадърна от мнозинството мъже под негово командване.

Но ако тя бе заловила неговия Трал и след това го беше оставила да се изниже между пръстите ѝ, за нея нямаше да се намери нито капчица милост.

— Къде е онзи, който ти е заприличал на Трал? — обърна се той нетърпеливо към Уарик. Младият мъж изглеждаше значително похладнокръвен от своя офицер Ремка, но и неговите очи започнаха да подскачат в паника.

— Виждал съм го на гладиаторската арена, а и сините очи при тях са изключение и лесно се запомнят... — отвърна Уарик, но езикът му се оплете и го предаде.

— Виждаш ли го тук?

— Не, генерале. Няма го.

— Сигурно не е бил Трал.

— Намерихме в него някои неща, които беше откраднал — заяви Уарик и лицето му просия. Щракна с пръсти и един от неговите хора тичешком пристигна с голяма торба. — Познато ли ви е това? — попита той и протегна към Блакмуър една кама, държейки я с дръжката напред, както изискваше етикетът.

На Блакмуър му секна дъхът. Неговата изчезнала кама! Не бе много скъпа, но му беше липсвала... Прокара бавно палец по черния сокол, гравирен върху острието.

— Моя е. Има ли нещо друго?

— Някакви хартийки... Майор Ремка нямаше време да ги прегледа... — Уарик остави изречението недовършено, но Блакмуър го разбра отлично. Тези идиоти бяха неграмотни! Какви ли книжа би могъл да притежавал Трал? Без съмнение страници, откъснати от неговите книги! Блакмуър дръпна торбата и се разрови по дъното. Измъкна един лист и го обърна към светлината.

„... ще ми се да можеш да поговоря с теб, вместо да ти изпращам тези писма. Гледам те на арената и сърцето ми се къса...“

Писма! Кой ли бе посмял... Той издърпа още едно.

„... все по-трудно и по-трудно ми е да намирам време за писане. Нашият господар изисква толкова много и от двамата ни. Чух, че те биел. Толкова съжалявам за теб, мой скъпи приятелю. Ти не заслужавах...“

Тарита!

Болка, каквато не беше изпитвал никога през живота си, прониза сърцето му. Той измъкна още от писмата... в името на Светлината, тук сигурно имаше десетки, може би стотици! Колко дълго бяха заговорничили тези двамата? Дишаше тежко. По някаква странна причина очите му смъдяха.

„Тари... Тари, как можа, никога не ти е липсвало нищо...“

— Милорд? — загриженият глас на Ремка извади Блакмуър от болезнения шок. Той си пое дълбоко дъх, примигна, за да спре издайническите сълзи и положи усилия да си върне самообладанието. — Наред ли е всичко?

— Не, майор Ремка — той я погледна хладно, а гласът му беше сдържан както винаги. — *Нищо* не е наред. Моят орк Трал е най-добрият гладиатор, стъпвал някога на арената. През годините той ми е донесъл много пари и очаквах още повече. Няма съмнение, че вашият човек е пленил именно него. Вие сте го държали в ръцете си. А сега не го забелязвам в тази редица.

Най-сетне той изпита някакво удоволствие от цялата тази ситуация, когато видя как лицето на Ремка изгуби цвета си.

— Може би той се крие някъде из лагера... — запелтечи тя.

— Дано е така — отвърна Блакмуър, оголвайки белите си зъби във вълча усмивка. — Да се надяваме, майор Ремка, в името на вашето собствено бъдеще. Претърсете лагера! *Веднага!*

Тя се втурна да изпълни заповедта му и започна да крещи на пазачите.

Блакмуър се замисли. Трал едва ли беше толкова глупав да се строи в редицата като куче, което тича след свирката на господаря си. Вече не беше тук. Със сигурност се бе досетил, че търсят него, и беше избягал. Генералът усещаше, че той е вече другаде... Но къде? Що за план бяха сътворили двамата с онази кучка Тарита?

Предчувствието му се оказа вярно. При основното претърсване на лагера не откриха избягалия гладиатор. Никой от орките, проклети

да са, не призна да го е виждал. Блакмуър сложи край на славната кариера на Ремка, разжалва я на място, назначи Уарик за нов командир и бавно пое обратно към Дърнхолд.

Лангстън бе излязъл да го посрещне и веднага му изказа своите съчувствия, но дори неговото весело и безмозъчно бърборене не беше в състояние да измъкне Блакмуър от мрачното настроение. В пламъците на една-единствена бурна нощ той бе изгубил две важни за него същества: Трал и Тарита.

Изкачи стълбите към покоите си, спря пред спалнята и бавно отвори вратата. Донесената от него лампа освети лицето на спящата жена. Блакмуър приседна на леглото внимателно, за да не я събуди. Свали ръкавиците си и посегна към меката кадифена извивка на бузата ѝ. Тя беше толкова прекрасна. Нейните докосвания го бяха опиянявали, смехът ѝ го беше заплелявал. Но това беше минало.

— Приятни сънища, моя красива предателко — прошепна той. Наведе се и я целуна, а болката в сърцето му все още беше жива. Но освен към другите, той умееше да бъде безмилостен и към себе си. — Спи спокойно, защото скоро ще ми потрябваш.

[1] Грей Лейди — grey (англ.) — сив; lady (англ.) — дама. — Б.пр. ↑

[2] Хелскрийм — hell (англ.) — ад; scream (англ.) — вик, писък. — Б.пр. ↑

[3] Уорсонг — war (англ.) — боен, военен; song (англ.) — песен. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Трал беше изтощен и гладен, нямаше спомен друг път да е бил подложен на такова тежко изпитание. Но свободата беше по-сладка от месото, с което го бяха хранили, и носеше повече покой от сламата, върху която бе спал като роб на Блакмуър.

Уж беше велик воин, а не успяваше да хване никое от зайчетата и катеричките, които се стрелкаха из гората. Чудеше се защо, наред с военната история и теорията на изкуствата, не го бяха научили и как да оцелява. Беше есен и дърветата щедро му предлагаха узрелите си плодове, а освен тях намираше и личинки и насекоми, които също ставаха за храна. Но това изобилие си беше капка в морето на огромния глад, който разяждаше голямото му тяло. Поне за утоляване на жаждата бяха достатъчни живописните малки поточета, които подскачаха между камъните.

Вече от няколко дни Трал си пробиваше път през гъстата растителност. Сякаш като подигравка, една утрин вятърът довя до ноздрите му съблазнителния аромат на печено месо. Той го вдиша дълбоко, сякаш миризмата можеше да го засити. Младият воин направи завой и тръгна да търси какво ухае така изкусително.

Беше издивял от глад, но инстинктът му за самосъхранение беше по-силен — той притичваше предпазливо и внимателно се прикриваше зад дебелите стволове на дърветата. Когато стигна до края на гората, пред очите му се ширна огромна ливада, осеяна с десетки хора, които щъкаха из нея.

Времето беше свежо и топло — един от последните приятни дни на циганското лято — и хората весело се суетяха в подготовката на истински пир на открито — гледка, от която на Трал му потекоха лигите. Имаше прясно изпечен хляб, кошници с плодове и зеленчуци, делви с конфитюри, масло и пастети, стомни, за които беше сигурен, че са пълни с вино и медовина, а в средата на поляната две набучени на шиш прасета бавно се въртяха над жаравата.

От вкусната гледка коленете на Трал се разтрепериха и той приседна върху покритата с горска шума земя. Изяждаше с поглед храната, сякаш нарочно подредена да го дразни. Децата се гонеха сред откритото поле, подхвърляха обръчи и играеха с играчки, на които Трал дори не знаеше имената. Майки кърмеха своите бебета, а моми танцуваха свенливо с младите ергени. Това беше идилична картина на щастие и приятелство и Трал изпитваше глад не само за храна — той жадуваше да е част от тази весела общност.

Но мястото му не беше там. Той беше орк, чудовище, зеленокожо с черна кръв — всяка дума, с която го наричаха хората, всъщност беше вярна. Затова Трал просто седеше и гледаше как селяните празнуват, пируват и танцуват, докато нощта не се спусна върху прекрасната картина.

Изгряха луните — едната ярка и сребриста, а другата студена, синьо-зеленикава — и хората започнаха да събират всичко — покривки, чинии, останалата храна, привикаха и децата. Трал наблюдаваше как селяните крачат по виещата се пътека през полето и скоро тесните прозорци на къщурките им бяха осветени от блещукащи свещици. Той седеше и гледаше как луните бавно прекосяват небето. Изчака да догори и последната светлинка, надигна се и пое безшумно към селцето.

Имаше силно обоняние, но сега то беше болезнено изострено от ароматите, които се разнасяха наоколо. Следвайки техните напътствия, той посягаше през прозорците и измъкваше цели самуни хляб, които лапваше на няколко хапки. Кошница с ябълки, оставена до една врата, го препъна и той лакомо захрупа дребните сладки плодове.

Трал грабваше по нещо от всяка къща, но се стараяше да краде справедливо — отвсякъде по малко. Лепкав сок се стичаше по оголените му гърди. Разсеяно го триеше с голямата си зелена лапа. Гладът му постепенно затихна.

Трал надникна през един прозорец и видя край угасващото огнище скупчени телца. Отдръпна се бързо, изчака малко и отново надзърна предпазливо. Три деца бяха налягали върху нахвърляната слама, а в люлката спеше още едно. Двете бяха момчета, третото — момиченце със златиста коса. Пред очите на Трал то простена и се размърда в съня си.

Прониза го остра болка. Времето сякаш беше спряло. Той се бе върнал назад в мислите си към деня, когато беше видял за първи път Тарита — тя му се бе усмихнала широко и беше помахала с ръка. Със своите закръглени бузки и златиста коса, това момиченце приличаше на нея...

Стресна го остър звук и Трал се обърна навреме, за да види някакъв четирикрак звяр, който се нахвърли върху него. Челюсти изщракаха в близост до ухото му. Той реагира инстинктивно, сграбчи животното и склочи ръце около гърлото му. Дали това не беше вълк, едно от съществата, с които се бяха сприятелили орките от неговия клан?

Имаше изправени, заострени уши, дълга муцуна и остри бели зъби. Приличаше на гравюрите, които беше виждал в книгите, но бе по-различно по цвят и форма на главата.

Хората в къщата вече се бяха разбудили и викаха тревожно. Трал стисна още по-здраво и съществото се отпусна безжизнено. Пусна тялото и погледна отново през прозореца — малкото момиченце бе вперило в него широко ококорени от ужас очи. То изпищя и го посочи с пръстче:

— Чудовище, тате, чудовище!

Омразните думи, излезли от тези невинни детски устни, пронизаха сърцето на Трал. Той се обърна да избяга, но се намери заобиколен от изплашени селяни, застанали в кръг около него. Някои от тях държаха вили и коси — единствените оръжия, които притежаваха тези мирни хорица.

— Аз няма да ви нараня — започна Трал.

— То говори! Това е демон! — изкрещя млада селянка и малката групичка се хвърли в атака.

Инстинктът се включи автоматично и уменията му поеха контрол над тялото. Единият от мъжете замахна с вила, Трал умело я изтръгна и с нея избви останалите „оръжия“ от ръцете на непохватните селяни. Неговата свирепост се развихри, той изрева своя боен вик и се насочи с вилата срещу нападателите си.

Спря се миг преди да прониза падналия мъж, който го гледаше с обезумял поглед.

Тези хора не бяха негови врагове. Те го мразеха, защото така ги бяха научили. Бяха го нападнали, защото се страхуваха от него. Това

бяха прости земеделци, които отглеждаха посеви и животни, за да се изхранват. Беше видял децата им да се гонят по поляната.

Не, врагът не беше тук. Врагът спеше спокойно в пухеното си легло в Дърнхолд. Трал се разкая, захвърли вилата встрани и се промуши през една пролука в кръга от заобиколили го хора, за да избяга и да се скрие в безопасната гора.

Никой не го последва. Не беше и очаквал да го направят. Те искаха единствено да прогонят опасния звяр.

Не след дълго Трал се носеше устремно между дърветата. Тичаше и безуспешно се опитваше да изличи от ума си образа на малкото русо момиченце, което пищеше от ужас, наричайки го „чудовище“.

* * *

Трал тича през целия следващ ден чак до падането на нощта и накрая се строполи на земята от изтощение. Заспа мъртвешки сън без кошмари, които да го тормозят.

Малко преди зазоряване нещо го смушка и го разбуди. Той отвори очи и примигна сънливо.

Последва второ остро пробуждане в корема и Трал най-накрая се събуди напълно... а пред погледа му изникнаха осем гневни оркски лица.

Опита се да се изправи, но те се нахвърлиха отгоре му и го завързаха, преди да бе успял да окаже някаква съпротива. Широко, разярено лице с пожълтели бивни приближи само на сантиметри от пленения боец. Излая нещо напълно неразбираемо, но Трал само поклати глава.

Оркът се намръщи още по-страховито, сграбчи ухото на младежа и излая някакви безсмислици право в него.

Трал предположи какво му бе казал другият и отвърна на човешкия език:

— Не, не съм глух.

От останалите се разнесе ядосано съскане.

— Човешки? — попита грамадният орк, който явно беше техен водач. — Ти не говори оркски?

— Малко — отвърна Трал на упоменатия език. — Моето име е Трал.

Оркът ахна, отвори уста и се изкикоти звучно, а неговите другари започнаха да пригласят шумно.

— Човек, който изглежда като орк! — прогърмя водачът и протегна пръст с почернял нокът към Трал, после заповяда: — Убийте го!

— Не! — извика Трал на оркски. Едно-едничко нещо в тази ужасяваща среща му даваше надежда: тези орки бяха бойци. Те не се тътреха като другите, прегърбени в изтощено отчаяние, нямащи воля дори да изкачат лесно преодолимата каменна стена на лагера. — Аз търси Гром Хелскрийм!

Грамадният орк замръзна на място. Отново на развален човешки той попита:

— Защо търси? Ти изпратен да убива, а? От хора, а?

Трал поклати глава.

— Не. Лагери... лоши. Орки... — той не успя да открие необходимите думи в чуждия за него език, затова въздъхна дълбоко и увеси глава, в опит да изглежда като жалките същества, които бе срещнал в лагера. — Аз търси орки... — той вдигна вързаните си ръце и измуча: — Гром помага. Лагери вече не. Орки вече не... — и отново се помъчи да изрази покорство и безнадеждност.

Трал пое риска да вдигне очи, за да разбере дали жестовете му бяха успели да предадат значението на думите от оркския език, които му убягваха. Явно беше постигнал някакъв успех — другите поне не налетяха да го убият веднага. Малко по-дребен орк, но изглеждащ също толкова страшен като първия, заговори с дрезгав глас. Водачът му отвърна разгорещено. Продължиха да разменят реплики помежду си за известно време, докато накрая по-големият отстъпи и отново се обърна към пленника:

— Може би видиш Хелскрийм, ако достоен. Тръгва.

Изправиха го на крака и го подкараха нанякъде. Едно бодване с копие в гърба ускори крачката на Трал. Въпреки това той усети прилив на радост, нищо че беше завързан и заобиколен от враждебно настроените воини.

Щеше да се срещне с Гром Хелскрийм, единствения водач на свободен клан. Може би двамата заедно щяха да измислят как да

освободят затворниците от лагерите и да ги подтикнат към действие, възвръщайки им старата бойна слава. Пазачите, които го водеха при Хелскрийм, останаха изненадани от енергичната му походка.

Макар да му беше трудно да намира думите в непривичния за него език, Трал успяваше да разбере доста повече, отколкото можеше да изрече. Затова сега пазеше мълчание и слушаше внимателно разговорите на орките, които го бяха пленили.

Вече беше забелязал, че всички те имаха кафяви или черни очи, а не странните, огненочервени зеници на мнозинството от затворниците в лагера. Келгар беше отбелязал, че може би съществува някаква връзка между необичайната летаргия, която бе обзела затворниците, и пламтящия им поглед. Трал не знаеше дали това е така и се надяваше да открие нещо по въпроса, подслушвайки своите пазачи.

Орките не споменаха нищо за огненочервените очи, обаче отвориха приказка за апатията, обзела пленените им събратя. Младежът разбираше малко от техните думи, но предполагаше какъв бе смисълът, съдейки по презрението, с което те ги произнасяха. Явно не само Трал беше смутен и отвратен от вида на някогашните легендарни бойци, които сега живееха дори по-смирено от обикновенния добитък. Все пак някой бик поне би нападнал хората, които го дразнеха.

За своя велик главатар орките говореха с възхищение и благоговение. Обсъждаха и появата на Трал и някой подхвърли, че хората го били изпратили като шпионин да открие леговището на Гром, за да могат те после да нападнат страхливо от засада. На младежа отчаяно му се искаше да намери начин, по който да ги убеди, че не е така. Беше готов да се подложи на всякакви изпитания, за да им го докаже.

Внезапно групата спря. Водачът, когото останалите наричаха Рекшак, развърза пояса от широкия си кръст, опъна го между двете си ръце и приближи до Трал.

— Ще ти... — Рекшак каза още нещо на орчески, което Трал не разбра, но се досети за смисъла му. Наведе глава, тъй като се извисяваше над всички останали, и покорно позволи да му завържат очите. Поясът миришеше на прясна пот и стара кръв.

Разбира се, така както беше със завързани очи и ръце, орките можеха да го убият начаса или да го оставят да умре в пустошта. Но

Трал предпочиташе дори тази възможност, пред перспективата да прекара още един ден на гладиаторската арена, рискувайки живота си за славата на жестокия Блакмуър, който не само го беше тормозил и пребивал, но освен това имаше и още по-непростим грях спрямо Тарита.

Тръгнаха отново, но сега Трал крачеше много по-неуверено, въпреки двамата орки, които бяха хванали неговите ръце и го водеха.

Беше му трудно да определя колко време е минало и пътуването сякаш продължи цяла вечност. В един момент меката, податлива горска почва отстъпи място на мразовити камъни. Въздухът наоколо стана постуден. Гласовете на орките започнаха да отекват и той се досети, че се спускаха под земята.

Най-сетне спряха. Трал прилекна, за да свалят превръзката от главата му. Въздъхна облекчено и задиша чистия въздух. Мъждивата светлина на факлите го накара да замижи, докато очите му привикнат след пълния мрак под омотания пояс.

Огледа се и видя, че се намира сред огромна подземна пещера. От тавана и пода се протягаха красиво изваяни сталактити. Чуваше се нежният звън на капките вода, отцеждащи се някъде от високия свод. Около централната зала имаше няколко по-малки. Входовете на повечето от тях бяха покрити с животински кожи. Наоколо бяха подредени очукани брони, видели и по-добри дни, и всякакви оръжия, които изглеждаха доста използвани, но бяха добре поддържани. В средата пращеше малък огън. Пушекът му се извиваше към някакъв отвор в каменния таван.

Значи това беше мястото, където се бе оттеглил легендарният Гром Хелскрийм заедно с останките от своя свиреп клан Уорсонг.

Но къде беше прочутият вожд? Макар от различните пещери да бяха наизлезли още няколко орки, никой от тях не притежаваше стойката или одеждите на истински главатар. Трал се обърна към Рекшак:

— Ти каза, че ще ме доведеш при Хелскрийм, но не го виждам никъде.

— Ти не го виждаш, но той е тук. И те гледа в момента — каза друг орк, докато отмяташе една животинска кожа, за да влезе в голямата пещера. Беше висок почти колкото Трал, но не толкова мускулест. Изглеждаше възрастен и много уморен. Около тънкия му

врат се поклащаше огърлица, нанизана от кости на различни животни, сред които имаше и човешки. Движеше се достолепно по начин, който внушаваше уважение и Трал беше готов да му го отдаде. Който и да беше този орк, той притежаваше високо положение в клана. И личеше, че познава човешкия език почти толкова добре, колкото и Трал.

Младежът наклони глава на една страна.

— Може и така да е. Но аз искам да говоря с него, а не да се наслаждавам на невидимото му присъствие.

Оркът се усмихна.

— У теб има дух, момче — каза той. — Това е хубаво. Аз съм Искар, съветник на великия вожд Хелскрийм.

— Моето име е...

— Знаем за теб, Трал от Дърнхолд — Искар забеляза изумения му поглед и продължи: — Мнозина са чували за домашния орк на генерал-лейтенант Еделас Блакмуър.

Трал изръмжа гърлено, но не изгуби самообладание. И преди беше чувал да му казват така, но сега обидата беше много по-силна, тъй като в очите му я хвърляше един от неговия собствен народ.

— Разбира се, ние никога не сме те виждали да се биеш — продължи Искар, скръсти ръце зад гърба си и започна да обикаля бавно в кръг около младия воин, като през цялото време го оглеждаше от главата до петите. — На орките не им е позволено да наблюдават гладиаторските битки. Докато ти печелеше слава на арената, твоите събратя биваха измъчвани и избивани.

Трал не можеше да се сдържа повече.

— Аз не получавах нищо от славата. Бях роб, собственост на Блакмуър и ако не вярваш, че го мразя, погледни това! — Той се завъртя, за да могат всички да огледат гърба му. Орките хвърлиха по един любопитен поглед и се разсмяха, а това разпали още гнева му.

— Няма какво да се види, Трал от Дърнхолд — ухили се Искар. Младежът се досети какво се бе случило. Явно мехлемите на лечителите си бяха свършили добре работата. По неговия гръб не беше останала никаква следа от ужасния побой, нанесен му от Блакмуър и неговите войници. — Търсиш нашето състрадание, но с очите си забелязваме само твоето цветущо здраве.

Трал бе обзет от ярост, която безуспешно се опитваше да овладее. Той извика:

— Аз бях като вещ, просто нечия собственост! Мислите ли, че съм спечелил нещо срещу потта и кръвта, които пролях на арената? Блакмуър прибираше всичките златни монети, а аз живеях в килия, спях на слама и ме изкарваха от там само да им доставям още развлечения! Белезите по тялото ми не личат и ще ви обясня защо. Лекуваха ме най-вещите лецителители, но не заради доброто сърце на Блакмуър, а за да могат на другия ден да ме върнат обратно на арената, да се бия за слава и пари... за Блакмуър! Имам други белези, но тях не можете да ги видите, защото са дълбоко в сърцето ми! Избягах, бях хвърлен в лагер, отново избягах и дойдох тук, за да намеря Хелскрийм. Но вече започвам да се съмнявам, че той изобщо съществува! Изглежда, напразно съм се надявал, че все още мога да открия някой истински орк, такъв, какъвто е бил народът ни някога!

— Кажи ми тогава, орк, носещ името на роб, какво знаеш за нашия народ? — подразни го Искар.

Трал бе разгневен, дишаше тежко, но призова цялото си самообладание, както го беше научил сержантът.

— Нашият народ е корав. Хитър. Силен. Всявали сме ужас по време на битка. Имаме дух, който не може да бъде покорен. Нека се срещна с Хелскрийм, за да му докажа, че съм достоен за неговото доверие!

— Ние ще отсъдим дали ще се видиш с него — отвърна Искар. Той вдигна ръка и в пещерата влязоха трима нови орки. Те започнаха да навличат брони и да запасват различни оръжия. — Тези тримата са нашите най-изкусни бойци. Те са, както самият ти каза, корави, хитри и силни. Влизат в битка, за да убият или да загинат, за разлика от това, което си правил ти на гладиаторската арена. Твоите преструвки няма да ти свършат работа тука. Само истинските умения могат да те спасят. Ако оцелееш, Хелскрийм може и да се срещне с теб. Но това вече зависи от него. Ако не те хареса, може и да не го видиш.

Трал впи поглед в Искар.

— Той ще се срещне с мен — изрече уверено той.

— Можеш само да се надяваш на това. Започвайте! — и без предупреждение тримата орки се хвърлиха срещу Трал, който беше без оръжие и нямаше броня.

ДЕСЕТ

Трал беше заварен неподготвен, но объркването му не продължи повече от миг. Рефлексите, придобити след дългите години тренировки, се включиха и макар че нямаше желание да се бие срещу собствената си кръв, скоро прие тримата като противници от арената и започна да се отнася с тях по съответния начин. Първият го атакува, Трал приклепна бързо, посегна нагоре и измъкна огромната бойна секира от ръцете на орка. С плавно движение замахна с оръжието. То се заби дълбоко, но бронята пое значителна част от силата на удара. Оркът изрева и се запрепъва назад, като се опитваше да достигне бравата и да освободи гърба си от нея. Щеше да оцелее, но беше извън играта. Трал набързо беше смалил броя на нападателите си до двама.

Въртеше се като вихър и ръмжеше през зъби. Отново го беше изпълнила сладката и позната жажда за кръв. Ревейки предизвикателно, върху него налетя следващият му противник, размахал невероятно дълъг меч, който опасно удължаваше обхвата на ръката му. Трал се изви на една страна и избегна смъртоносния удар, но все пак усети изгаряща болка на мястото, където острието одраска тялото му.

Оркът го притисна още по-здраво, а същевременно третият се опита да го заобиколи в гръб. Но Трал вече имаше оръжие и умееше да си служи добре с него. Без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше от раната му и правеше каменния под коварно хлъзгав, той замахна с грамадната брадва първо към единия нападател, а след това и към другия, като умело използваше инерцията на тежкото острие.

Орките отбиха ударите му с огромните си щитове. Младежът нямаше броня, нито щит, но беше свикнал да се бие по този начин. Противниците, размахващи оръжия срещу него, определено бяха опитни, обаче такива бяха и повечето от съперниците му на арената. Орките бяха със здрава и мощна физика, но не бяха по-опасни от троловете, които той бе побеждавал винаги, когато се беше изправял

срещу тях. Трал се движеше със спокойна увереност, приклякаше, отбиваше насочените към него удари и атакуваше на свой ред. Някога, преди да стане гладиатор, тези двамата щяха да представляват опасност за него, но сега, макар и сам, той изпитваше увереност, че ще надделее, стига само да не се поддава на сладостния призив на вродената си кръвожадност.

Ръката му се движеше сякаш по собствена воля и нанасяше удар след удар. Изведнъж краката му се подхлъзнаха и той полетя към земята, но успя да използва дори това в своя полза. Извъртя се, ритна единия си противник в коленете, а междувременно протегна ръката си в цялата ѝ дължина и подсече краката на другия с огромната брадва. Нанесе удара с тъпия край на оръжието, а не с острието, защото не искаше да осакатява сериозно орките. Единственото му желание беше да спечели битката.

И двамата му противници се сринаха тежко. Удареният с брадвата се държеше за счупените крака и надаваше яростни резове. Другият се изправи с олюляване и се опита да промуши Трал със своя меч.

Опитът, натрупан на арената, веднага му подсказа решението. Пригответи се за болката от порязването, посегна нагоре с двете си ръце, стисна острието и го дръпна напред. Оркът изгуби равновесие и започна да пада върху него. Трал се извъртя и само след миг се озова възседнал своя противник, стиснал здраво неговото гърло.

„Стискай — настояваше инстинктът му. — Стискай здраво. Убий Блакмуър заради всичко, което ти е сторил“.

„Не! — сепна се той. — Това не е Блакмуър. Този е от твоя народ, един от онези, за откриването на които рискува живота си“.

Надигна се и протегна ръка към победения — искаше да му помогне да се изправи.

Оркът злобно изгледа ръката му.

— Ние убиваме победените — заяви Искар, а гласът му беше също толкова спокоен, колкото и преди. — Убий своя враг, Трал. Така би постъпил един истински орк.

Трал поклати бавно глава, наведе се надолу, хвана ръката на своя противник и го изтегли на крака.

— В истинска битка, да. Бих убил своя враг, за да не се изправи срещу мен по-късно. Но вие сте моето племе, независимо дали ме

приемате като един от вас или не. Не искам да го убивам. И без това сме твърде малко.

Искар го изгледа продължително, сякаш очакваше, че Трал ще добави още нещо, а после рече:

— Разбирам за какво говориш. Ти надви тримата ни най-добри воини в честна битка. По този начин издържа първото си изпитание.

„Първото?“, помисли Трал, докато затискаше с ръка кървящата рана. В ума му се породило подозрението, че орките нямат намерение да му разрешат да се срещне с Хелскрийм, без значение колко „изпитания“ щеше да преодолее. Ами ако вождът не беше тук?

А може би Хелскрийм дори вече не беше между живите?

Каквато и да беше истината, Трал вече бе взел своето решение. Имаше намерение да остане тук. Ако се наложеше, щеше да умре, но никога повече нямаше да се върне към робския живот!

— И какво е следващото изпитание? — попита тихо той. Вече беше забелязал, че спокойното му държане впечатлява силно останалите орки.

— Проверка на волята — отвърна Искар. По твърдото му лице се плъзна леко подигравателна усмивка. Той даде знак и от една от околните пещери излезе нов орк, метнал на гърба си нещо, което на пръв поглед изглеждаше като тежка торба. Но когато воинът я захвърли небрежно на земята, Трал видя, че това беше човешко дете със завързани ръце и крака и запушена уста. Черната коса на момчето беше сплъстена и чорлава. То беше много мръсно, а там, където калта не покриваше тялото му, личаха мораво-зелени петна. Очите му имаха същия наситеносин цвят като тези на Трал и сякаш щяха да изхвъркнат от ужас.

— Позна ли какво е това? — попита Искар.

— Дете. Човешко дете — отвърна озадачено Трал. Едва ли очакваха от него да се бие с това момче.

— Мъжко дете. Момчетата порастват и се превръщат в убийци на орки. Те са нашите кръвни врагове. И ако са те разтривали с бича и пръчката толкова често, колкото твърдиш, ако наистина си опитвал твърдостта на ботушите им, сега можеш да си отмъстиш за униженията и за робското име, което са ти дали, за да покажат ниското ти положение. Убий това дете, преди то да е възмъжало и да е убило теб.

Очите на момчето без малко щяха да изхвъркнат съвсем, защото Искар говореше на човешкия език и то разбираше какво му готвят. Започна да се мятта като обезумяло и да скимти уплашено. Оркът, който го бе донесъл, го скрита в корема с безразличие. Детето се сви на кълбо и започна да хлипа под парцала, запушващ неговата уста.

Трал го изгледа със съжаление. Едва ли му говореха сериозно. Та какъв враг бе това сополиво момче. Вдигна очи към втренчения поглед на Искар, по чието твърдо лице не трепваше нито едно мускулче.

— Това дете не е воин — заяви Трал. — Убийството му няма да ми донесе никаква чест. Смятах, че орките ценят своята чест!

— Ценим я — съгласи се Искар, — но пред теб лежи просто една твар. При това е бъдеща заплаха за нас. Убий я и защити своя народ!

— Та това е само едно дете! — възкликна Трал. — То не е заплаха за нас нито сега, нито пък ще стане, когато порасне. По дрехите, които носи, разпознавам селото, от което сте го отвлели. Хората там са земеделци и пастири. Бъхтят се от сутрин до вечер за своята прехрана. С оръжията си ходят на лов за зайци и сърни, а не за орки.

— Ако отново пламне война между нас, това дете, вече пораснало, може да се окаже в предните редици и с копие в ръка да пролива нашата кръв! — отвърна Искар. — Искаш ли да се срещнеш с Хелскрийм или не? Бъди напълно сигурен, че няма да напуснеш жив тази пещера, ако не убиеш детето. Един от двама ви трябва да умре: ти ли ще бъдеш или то, избирай!

Момчето вече плачеше по-тихо. Трал си припомни какво беше казала Тарита за сълзите. Образът ѝ изпълни неговото съзнание. Той се замисли за нея и за сержанта. Спомни си как бе надзъртал през прозорците на селото и колко тъжно му беше станало, когато бе уплашил малкото момиченце.

И в този миг пред очите му изникна студеното, изпълнено с презрение лице на Блакмуър. Припомни си обидите и униженията. Как хората го бяха плюли, наричайки го „чудовище“ и „зеленокожо“. Тези мисли засенчиха всички останали и накараха пулса му да бие по-учестено.

Не! Дори всички тези видения от миналото не можеха да оправдаят едно хладнокръвно убийство. Трал взе своето решение и пусна окървавената брадва на земята.

— Ако това дете някога вдигне оръжие срещу мен — започна той, подбирайки думите си бавно и внимателно, — тогава ще го убия на бойното поле. И дори ще изпитам удоволствие, защото ще знам, че се бия за съществуването на своя народ. Но няма да съсека едно завързано дете, човешко или не, което лежи безпомощно пред мен. И ако това означава никога да не се срещна с Хелскрийм, така да бъде. Ако трябва да се бия срещу всички вас и да бъда повален, защото сте много, отново ще повторя, така да бъде. Предпочитам да загина, вместо да се покрия със срама от подобно безчестно зверство.

Той се стегна вътрешно в очакване на атаката, която мислеше, че ще последва. Искар въздъхна.

— Жалко — каза тихо той, — но ти сам избра своята съдба.

Оркът вдигна ръка да подаде знак.

Внезапно ужасяващ писък прониза спокойния, хладен въздух. Тунелите и пещерите го подеха, увеличавайки многократно неговата сила и звукът се стовари върху Трал като чук, смразявайки го за момент. Младият воин се присви, чудейки се каква ли нова опасност предвещава този ужасен вопъл.

Някой раздра животинската кожа пред входа на една от съседните пещерни зали и при тях връхлетя висок червеноок орк. Трал вече бе свикнал с външния вид на своите роднини, но този не приличаше на никого, когото беше срещал дотогава.

Дълга черна коса висеше в пълен безпорядък върху гърба му. Огромните му уши бяха прободени на няколко места, което неизбежно напомни на Трал за сержанта, а на светлината на огньовете се виждаха проблясъците на десетина халки. Кожените дрехи в червено и черно се открояваха рязко на фона на зелената му кожа, а няколко вериги, прикрепени към различни части на неговото тяло, се поклащаха и дрънчаха при всяко движение. Цялата му челюст сякаш беше боядисана в черно. Сега тя зяпаше отворена по-широко, отколкото беше възможно според Трал. Точно от нея се изтръгваше ужасяващият писък и Трал се досети откъде Гром Хелскрийм напълно заслужено бе получил своето име.

Воят затихна и Гром застърга с гневен глас:

— Никога не съм очаквал да видя такова нещо! — той отиде до Трал и впи поглед в него. Очите му бяха с цвят на пламъци, а в средата на всяко от тях, на мястото на зениците, тантуваше нещо мрачно и

застрашително. Трал прие, че ядната забележка се отнася до него, но нямаше намерение да се оставя да го сплашат. Той се изпъна в целия си внушителен ръст, решен да посрещне смъртта си с изправена глава. Но тъкмо когато отвори уста да отвърне, вождът на орките продължи:

— Как така знаеш за милостта, Трал от Дърнхолд? Откъде знаеш на кого и кога да я предложиш и по какви причини?

Орките вече мърмореха объркани помежду си. Искар се поклони.

— Благородни Хелскрийм — започна той, — ние смятахме, че залавянето на детето ще ти се понарава. Ние се надявахме...

— Аз пък се надявам, че неговите родители няма да открият нашето скривалище по следите му, глупак такъв! — изрева Гром. — Ние сме воители, свирепи и горди, или поне някога бяхме такива — той потрепери като трескав и на Трал му се стори, че оркът изглежда преbledнял и уморен. Но това впечатление изчезна също толкова внезапно, колкото се беше появило. — Ние не колим деца. Надявам се, че поне на този, който е отвлякъл детето, му е достигнал умът да му завърже очите?

— Разбира се, господарю — отвърна Рекшак с обиден глас.

— Тогава веднага го върнете по същия начин там, където сте го намерили — Хелскрийм отиде при детето и махна превръзката от неговата уста. Момчето беше толкова стреснато, че дори не извика. — Чуй ме, дребно човече. Кажи на твоите близки, че орките са те хванали, но не са ти сторили нищо лошо. Кажи им — и той погледна през рамо към Трал, — че те са проявили милост към теб. Освен това им предай да не тръгват да ни търсят, защото няма да ни намерят на същото място. Ние продължаваме по пътя си. Разбра ли ме?

Момчето едва помръдна с глава и отговори с тъничкия си гласец:

— Добре... господарю орк!

Гром се обърна към Рекшак:

— Върнете го обратно! *Веднага!* И следващия път, когато видите човешко дете, не го докосвайте!

Рекшак кимна. Подчертано грубо той сграбчи момчето за рамената и го изправи на крака.

— Рекшак — Хелскрийм повиши глас, а нотките му бяха стоманени. — Ако не ми се подчиниш и момчето пострада, ще разбере! Тогава не се надявай на прошка!

Рекшак се намръщи, вбесен от своето безсилие.

— Както заповяда моят господар — отвърна той дрезгаво и започна да се спуска по един от криволичетните каменни коридори, извеждащи от пещерата, като дърпаше детето грубо.

Искар изглеждаше объркан.

— Господарю мой — започна той, — това е домашният любимец на Блакмуър! От него вони на хора, той се гордее със страха си да убива...

— Аз не се страхувам да убивам тези, които заслужават смърт! — изръмжа Трал. — Но не посягам на невинни!

Хелскрийм протегна ръце и положи едната върху рамото на Искар, а другата върху това на Трал.

— Искар, мой стари приятелю — започна той, а грубият му глас звучеше неочаквано меко. — Ти си ме виждал, когато бях обладан от оркската кръвожадност. Виждал си ме да газя в кръв до коленете. До неотдавна убивах дори децата на човеците. Всички ние показвахме цялата си жестокост при воденето на войната и докъде ни доведе това? Какво ни се случи? Победени и унижени, много от нашите събратя се въргалият из лагерите и не се решават да помръднат, дори за да защитят своята лична свобода! Нима очакваш да се бият и за други? Дотук ни докара точно нашата кръвожадност и свирепият начин, по който воюваме!

Хелскрийм замълча за кратко, сякаш да избистри своите мисли, и след това продължи:

— От дълго време чакам духовете на нашите предци да ми дадат знак, с който да ми подсказват как да си върнем онова, което ни беше отнето. И знай, че само глупакът повтаря старите грешки, надявайки се на нов резултат! А мен, какъвто и да съм, поне глупак не можеш да ме наречеш! Нашият млад приятел Трал ни доказа, че е отличен воин, като надви най-добрите бойци, които можахме да изправим срещу него. Той е вкусил от нравите на човеците, не ги е одобрил, обърнал им е гръб и е предпочел да бъде свободен. Избягал е от лагера и е тръгнал да ни търси. Забележи, че успя да ни намери, въпреки че сме се скрили вдън земя. Някой ден, мой стари приятелю, ти също ще проумееш мъдростта, която се крие в неговото поведение.

Той стисна нежно рамото на Искар.

— А сега ни оставете сами. Излезте всички.

Бавно и неохотно, хвърляйки враждебни погледи към Трал, останалите орки се спуснаха надолу из различните нива на пещерната система. Трал стоеше неподвижно и очакваше какво ще стане оттук насетне.

— Вече сме сами — заяви Хелскрийм. — Гладен ли си, Трал от Дърнхолд?

— Умирам от глад — отвърна младият боец, — но бих желал да не ме наричаш Трал от Дърнхолд. Избягах от там и не искам да чувам повече за това място.

Хелскрийм отиде до една от страничните зали, дръпна кожата от входа и измъкна огромен къс сурово месо. Трал го пое с треперещи от нетърпение ръце, но не пропусна да кимне в знак на благодарност, после отхапа гладно. Първата му хапка честно спечелена като свободен орк. Никога досега еленското месо не му беше доставяло такава наслада.

— Другата част от името ти, Трал, означава „роб“. Тогава да сменим ли и него? — попита Хелскрийм, приклепна наблизко и се загледа в младежа с червения си поглед. — Блакмуър ти го е окачил като медал на срама.

Трал се замисли, докато дъвчеше и преглъщаше.

— Не. Той ми даде това име, за да не забравям, че му принадлежа и че съм негова собственост. — Той присви очи. — И аз никога няма да го забравя. Ще запазя името и някой ден, при първата ни среща, ще го накарам да си спомни за мен и това, което ми е причинявал. Възнамерявам да се погрижа Блакмуър да съжалява за това до дъното на душата си.

Хелскрийм го изгледа внимателно.

— Значи ще го убиеш?

Трал не отговори веднага. Спомни си случая, когато едва не беше убил сержанта, защото в неговото лице изведнъж му се бе привидял Блакмуър. Сети се колко често на арената си беше представял красивото, ехидно ухилено лице на генерал-лейтенанта, как това видение го беше докарвало до ярост и той бе осакатявал своите противници жестоко. Добре помнеше и пиянските брътвежи на Блакмуър и болката, която бе изпитал — не само с тялото си, но и душевно — от неговите ритници и юмруци. Накрая си припомни и

прекрасното лице на Тарита, потъмняло от срам и мъка, когато му беше разказала за това, което ѝ бе сторил господарят на Дърнхолд.

— Да — отвърна той убедено с дълбокия си глас. — Ще го убия. Ако някой заслужава да умре, това е Еделас Блакмуър.

Хелскрийм се изкиска със странен и див смях.

— Добре, че ти се иска да убиеш поне някого. Вече се чудех дали одевете съм те разбрал правилно.

Двамата помълчаха известно време, а после Гром посочи към опърпаното парче плат, което Трал бе мушнал под колана на своите панталони:

— Не изглежда като тъкано от хора.

Трал измъкна останките от бебешката си пелена.

— Защото не е. В това съм бил омотан като бебе, когато Блакмуър ме е намерил — младежът подаде орфаното парче на Хелскрийм. — Това е всичко, което имам от неизвестното си минало.

— Познавам този знак — заяви Хелскрийм, след като разгърна пелената и видя втъкания символ, изобразяващ бяла вълча глава върху синьо поле. — Това е знакът на клана Фростулф. Къде те е намерил Блакмуър?

— Казвал ми е, че било близо до Дърнхолд — отвърна Трал.

— Тогава твоето семейство е било много далече от дома си. Чудя се защо ли.

У Трал отново се възроди надеждата да намери своя клан.

— Ти познаваше ли ги? Ще ми кажеш ли кои са били моите родители? Има толкова много неща, които искам да науча.

— Мога само да ти кажа, че това е символът на клана Фростулф и че те живеят някъде из алтеракските планини, на огромно разстояние оттук. Гул'дан ги е изпратил там в заточение. Така и не разбрах защо. Когато се срещях с тях, Дуротан и неговите орки ми изглеждаха напълно честни — Хелскрийм се замисли за момент и после допълни: — Носят се слухове, че те били сключили съюз с дивите бели вълци, но едва ли може да се вярва на всичко, което стига до ушите ни.

Трал изпита разочарование. Все пак това беше повече, отколкото знаеше преди. Погали малкото парче стар плат, удивен, че някога е бил толкова дребен, че да се събира в него.

— Имам още един въпрос, на който те моля да ми отговориш — каза той на Хелскрийм. — Когато бях съвсем млад, тренирах на

открито и край нас мина една каруца с клетка, а в нея имаше няколко оковани... — той се спря. Коя беше най-правилната дума? Пленници? Роби? — Няколко орки, които откарваха към концентрационния лагер. Един от тях успя да се освободи и ме нападна. Крещеше едни и същи думи през цялото време. Тогава не разбрах какво означават, но се заклев да ги запомня и някой ден да науча. Моля те отново, обясни ми какво е искал да ми каже.

— Произнеси думите, както си ги запомнил.

— Каг! Бин мог г'тазаг ча! — отвърна Трал.

— Той не те е нападал, мой млади приятелю — усмихна се Хелскрийм. — Тези думи означават: „Бягай! Аз ще те пазя!“.

Трал остана безмълвен. През цялото това време си беше мислил, че оркът е тичал към него, за да го убие. А всъщност той бе искал...

— Другите бойци... — започна развълнувано и малко несвързано той — ние правехме тренировъчно упражнение. Аз нямах броня, нито щит и бях заобиколен от група хора... Оркът загина, Хелскрийм. Накълцаха го на парчета... Помислил си е, че войниците ме нападат, а те бяха повече от дузина. Загинал е, за да ме защити...

Беше ред на Хелскрийм да замълчи. Не каза нищо, а продължи да дъвче и да наблюдава внимателно Трал. Колкото и да беше прегладнял, младежът вече не изпитваше удоволствие от храната и остави кръвта от пресния бут да капе върху каменния под.

Някой бе дал живота си за един непознат млад орк...

Замислен, Трал отхапа нов къс от месото и започна да го дъвче бавно. Реши, че рано или късно трябваше да намери клана Фростулф, за да научи своя произход.

ЕДИНАДЕСЕТ

Никога досега Трал не беше изживявал такава радост. Кланът Уорсонг го бе приел и от няколко дни той пируваше с тях, пееше техните свирепи бойни песни, разговаряше с Хелскрийм и се учеше от него.

Младият воин започна да разбира, че орките не са безмозъчните машини за сеене на смърт, които описваха книгите на хората. Вярно, те бяха господари на бойното поле и изпитваха наслада от проливането на кръв и трошенето на кости, но в същото време имаха богата и задълбочена култура и бяха една благородна раса. Хелскрийм му разказваше за времената, когато всички кланове били самостоятелни. Всеки от тях притежавал собствени символи, обичаи и дори говор. Шаманите, техните духовни водачи, използвали магията на природата, а не злите заклинания на демоничните свръхестествени сили.

— Нима има разлика между магиите? Не са ли те едни и същи?
— попита Трал, който искаше да научи повече, защото нямаше дори бегли познания по въпроса.

— Така е, но не съвсем — отвърна Гром. — Понякога резултатът е еднакъв. Например, ако един шаман призове гръмотевица да се изсипе върху враговете му, те ще умрат от изгаряне. Ако един магьосник призове адските огънове от оркския пъкъл срещу своите неприятели, те също ще бъдат изпепелени.

— Значи магията всъщност е еднаква — повтори Трал.

— Не е — продължи Гром, — защото гръмотевицата е естествено природно явление. Шаманът я призовава чрез молба. А за адския огън магьосникът сключва сделка, при която заплаща с част от себе си.

— Но ти каза, че шаманите са на изчезване. Това не означава ли, че похватите на магьосниците са подобри?

— Похватите на магьосниците бяха по-бързи — каза Гром. — Бяха по-действени или поне изглеждаха такива. Обаче винаги настъпва

един момент, когато цената трябва да бъде платена, а понякога тя е наистина висока.

Трал научи, че не само той е бил отвратен от странната апатия, налегнала огромна част от орките, които тънеха в безразличие към живота си в лагерите.

— Никой няма обяснение защо се случи това — каза му Хелскрийм, — обаче летаргията продължава да ни поглъща един по един. Отначало я смятахме за заболяване, но тя не ни убива. Състоянието на поразените не се влошаваше с течение на времето.

— Един от орките в лагера мислеше, че тя е свързана с... — Трал замълча, защото не искаше да обижда вождя.

— Говори! — настоя раздразнено Гром. — Свързана с кое?

— С огненочервените очи — отвърна Трал.

— Аха — тъжно измънка Гром. — Може и така да е. Има едно нещо, с което се борим и което вие, синеоките младоци, не разбирате. Надявам се никога да не ви се наложи — за втори път, откакто се бяха запознали, Хелскрийм му се стори смален и изнемощял. Едва сега Трал забеляза, че всъщност вождът беше доста дребен и само ожесточеният боен зов му придаваше застрашителен и могъщ вид. Великият водач на клана Уорсонг линееше. Сякаш единствено волята и силният му характер го поддържаха все още жив. Тялото му беше плетеница от кости и жили, която може би смъртта щеше да различи скоро. Макар че го познаваше едва от няколко дни, тъжната истина опечали Трал.

Той не сподели своето наблюдение — Гром Хелскрийм и без това си го знаеше. Погледите им се срещнаха. Вождът кимна унило и побърза да смени темата.

— Орките в лагера нямат надежда, която да ги крепи, нямат цел, за която да се борят — заяви той. — Ти ми разказа, че един от орките успял да събере останките от своята сила, за да инсценира сбиване и да привлече вниманието на охраната, като по този начин ти е осигурил възможност да избягаш. Това ми дава известна надежда. Ако намерим начин да пробудим пленниците, да ги подтикнем да вземат съдбата си в своите собствени ръце... вярвам, че всички те ще надигнат глави. Никой от нас не е стъпвал в тези прокълнати лагери. Разкажи ми всичко, което знаеш за тях, Трал.

Младият боец започна разказа си веднага, доволен, че може да помогне. Описа как изглежда лагерът, състоянието на пленниците, броят на пазачите и тяхното разположение. Хелскрийм слушаше внимателно, като само от време на време го прекъсваше, искайки допълнителни подробности. Когато Трал приключи, вождът остана смълчан за дълго.

— Това, че охраната е станала небрежна, е добре — проговори той най-сетне. — Хората са приспани от чувство за безопасност сред покорените орки, които вече не помнят що е чест. Ще използваме това като преимущество. Отдавна мечтая за този миг, Трал! Жадувам да нахлуя като буря в тези мизерни лагери и да освободя затворените там орки! Но се страхувам, че когато отворим вратата, те ще останат да си лежат, преживяйки като говедата, в които, изглежда, са се превърнали, вместо да полетят към своята свобода.

— За съжаление, това е самата истина — отвърна Трал.

Гром изруга цветисто.

— Трябва някак да ги разбудим от тези странни сънища на отчаяние и погром. Според мен, Трал, твоето появяване сега не е никаква случайност. То е предопределено. Гул'дан вече го няма, неговите магьосници са изчезнали до един. Време е отново да станем такива, каквито сме били някога! — Кървавочервените очи на вождата запламтяха ярко. — И ти ще бъдеш част от новата съдба на нашия народ!

* * *

За Блакмуър вече нямаше надежда.

Той разбираше добре, че шансовете да бъде открит Трал стават все по-малки с всеки изминал ден. Вероятно генералът бе пристигнал в лагера броени минути след бягството на неговия гладиатор. Това разминаване беше оставило горчив вкус в устата на командира. Вкус, който той се опитваше да отмие с бира, медовина и вино.

Нямаше никаква следа от роба — просто нищо. Сякаш Трал се беше изпарил и неговото огромно грозно оркско тяло се бе разтворило във въздуха безследно.

Понякога, когато празните бутилки образуваха поредната височка купчинка до масата, Блакмуър изпитваше увереност, че всички заговорничат против него и му пречат да си върне своя домашен любимец. Тази пиянска теория му звучеше все по-убедително и поради предателството на един от хората, на които държеше най-много. Продължаваше да прегръща Тарита както винаги, наслаждаваше се на тялото ѝ, макар ласките му да бяха станали по-груби, и често разговаряше с нея. Но въпреки това понякога, докато тя спеше, болката и гневът му ставаха толкова всеобхватни, че той се измъкваше от леглото, което двамата споделяха, и се напиваше до безсъзнание.

Сега, след изчезването на Трал, надеждата на генерала да поведе армия от орки срещу Алианса се беше изпарила като утринна роса под лъчите на слънцето. Какво можеше да очаква Еделас Блакмуър от бъдещето? Достатъчно лошо бе, че трябваше да се бори срещу белега на позора, оставен му от неговия баща, и да се доказва отново и отново, докато други, нищо незначещи мъже, биваха приемани навсякъде радушно. Да, високият военен пост бе чест, която си бе заслужил съвсем сам, но това не му беше достатъчно. Беше като заточен в тази затънтена крепост, далече от двора на краля, а както се казва: „Далече от очите, далече от ума“... Кой от хората с истинска власт си спомняше за него? Никой, ето кой!

Блакмуър въздъхна отчаяно и жадно отпи поредната дълга глътка вино. На вратата се почука предпазливо.

— Разкарай се! — изръмжа той.

— Милорд — разнесе се страхливият глас на Тамис, бащата на онази предателка. — Пристигнаха новини, милорд. Лорд Лангстън иска да говори с вас.

Надеждата отново разцъфна у Блакмуър, докато пияното му тяло се бореше със земното притегляне. Нямахше кой да му помогне да се изправи — беше средата на следобеда и Тарита се мотаеше някъде, изпълнявайки своите задължения на прислужница. С мъка приземи обутите си в ботуши крака и поседя, докато светът престане да танцува бясно около него.

— Пусни го'а влезе, Тамис! — заповяда той.

Вратата се отвори и Лангстън нахлу енергично в стаята.

— Чудесни новини, милорд! — възкликна той. — Трал е бил забелязан!

Блакмуър изсумтя. Трал беше „забелязван“ все по-често, откакто генералът бе обявил значителна награда за онзи, който намери избягалия гладиатор, и още по-голяма, ако го залови и доведе. Все пак Лангстън едва ли щеше да се втурне при него с непроверени слухове.

— Кой го е видял? Къде?

— На пет-шест левги от концентрационните лагери, в западна посока — отвърна Лангстън. — Няколко селяни се събудили, когато един орк се опитвал да нахлуе в къщата. Изглежда, е бил гладен. Когато го обградили, той ги заговорил на човешки език, а щом се нахвърлили върху него, започнал да се бие и ги надвил.

— Има ли убити? — Блакмуър се надяваше да няма. Ако неговият домашен любимец бе заклал някого, щеше да му се наложи да плаща обезщетение на селото.

— Не, те казаха, че само ги разхвърлял насам-натам, без да ги нарани, сякаш нарочно се въздържал. Няколко дни по-късно синът на един от земеделците бил отвлечен от група орки. Отвели го в някаква подземна пещера. Първо, заповядали на един грамаден орк да го убие, но онзи отказал, а после, вождът на орките го похвалил за решението му. Момчето било върнато в селото и разказало всичко. И, милорд, детето запомнило всяка дума на присъстващите, защото през цялото време орките разговаряли на човешкия език.

Блакмуър кимна. Това поведение пасваше идеално на Трал — такъв, какъвто го познаваше. Едва ли селяните сами бяха измислили цялата тази история с пощаденото момче, защото за тях всеки орк беше зъл, кръвожаден и опасен. Освен това едва ли някой от тези простаци бе достатъчно умен, за да се досети, че Трал не владее оркския език, защото е отрасъл сред хората.

В името на Светлината... може би все пак щяха да го открият.

* * *

Беше тръгнал поредният слух, че някой е забелязал Трал, и Блакмуър отново бе напуснал Дърнхолд, тръгвайки по следите на своя питомец. Тарита се чувстваше разпъната от две противоречиви чувства. Едното бе отчаяната ѝ надежда слухът да е неверен и Трал да се намира на много километри от посоченото място. А другото бе

безкрайното облекчение, което я завладяваше всеки път, когато Блакмуър отсъстваше.

Тя беше тръгнала на ежедневната си разходка из горите около старата крепост. Сега, след края на войната и под строгото управление на Блакмуър, тези земи бяха напълно безопасни. Бяха изловени дори разбойниците, които някога бяха дебнели край главните пътища. Нищо не я заплашваше по тези места, които познаваше като петте си пръста още от своето детство.

Тарита разпусна косата си и я остави да се разпилее върху раменете ѝ. Винаги постъпваше така в редки си мигове на свобода, защото у дома не беше прието жените да носят косите си пуснати. Опиянена от слънцето, тя прокарваше пръсти през дебелите златни кичури и се радваше, че може да си позволи поне това дребно неподчинение.

Погледът ѝ падна върху синините над лявата ѝ китка. Инстинктивно посегна да ги прикрие с другата си ръка.

Не! Няма повече да крие онова, което и бездруго не беше срам за нея. Остави охлузванията да се виждат. Тарита живееше с генерала само за да предпази семейството си. Но нямаше да прикрива злините, които той ѝ причиняваше.

Младата жена въздъхна дълбоко — сянката на Блакмуър я преследваше и тук. Извърна лице към слънцето, опитвайки се да прогони господаря от ума си.

Тръгна да се разхожда към причудливата скала, където си беше взела сбогом с Трал. Приседна пред пещерата, присви дългите си крака към гърдите и ги обви с ръце. Огледа се наоколо за някакви следи от своя приятел, но по земята се виждаха единствено отпечатъци от копитата на горските животни.

След известно време се изправи и пое бавно към дървото, в което се бяха уговорили Трал да скрие верижката, ако има нужда от нейната помощ. Надникна в почернялата коруба, но не забеляза да проблясва сребро. Испита едновременно и облекчение, и тъга. На Тарита отчаяно ѝ липсваха писането на писма до Трал и неговите мили и мъдри отговори.

Дали нямаше някакъв начин да внуши и на останалите хора своето отношение към орките? Нима никой не разбираше, че те вече не бяха заплаха, че с мъничко уважение можеха да ги превърнат от

врагове в ценни съюзници? Вместо това глупаво и дребнаво прахосваха пари и време да ги преследват, ловят и подкарват към лагерите.

Жалко, че имаше дълг към своето семейство, който ѝ бе попречил да избяга заедно с Трал.

Докато се разхождаше бавно по обратния път, от крепостта прозвуча рог. Господарят на Дърнхолд се беше завърнал. Цялото чувство на лекота и свобода, което я беше изпълвало, изтече от душата ѝ като от отворена рана.

„Каквото и да се случи, нали Трал поне е свободен — помисли си тя. — А моите дни като робиня на Блакмуър са тепърва пред мен и са неизброими“.

* * *

Трал поглъщаше традиционната оркиска храна с огромен апетит, биеше се и придобиваше опит. Скоро започна да говори гладко на оркски, макар и със силен акцент. Научи се да дебне своята плячка и престана да е в тежест на ловните групи, когато отиваше с тях за елени. С неговото участие броят на повалените животни дори нарасна. Дебелите му пръсти, които все пак се бяха научили да използват писалото, не изпитваха никакви затруднения, когато правеха капани за зайци или други дребни животинки.

Постепенно кланът Уорсонг го беше приел и за първи път през живота си Трал се чувстваше на своето място.

И тогава дойде новината за разузнавателните групи, изпратени от крепостта Дърнхолд. Рекшак се завърна една вечер от обиколките си по-кисел от обичайното.

— Да поговорим, господарю — обърна се той към Хелскрийм.

— Говори пред всички — отвърна му вождът.

Тази нощ бяха излезли пред пещерата и се наслаждаваха на хладната есенна вечер, пирувайки с плячката, уловена от Трал малко по-рано.

Рекшак хвърли обезпокоен поглед към него и изръмжа:

— Както желаш. Човеците са започнали да претърсват горите. Облечени са с ливреи в червено и златно, а на техните флагове има

черен сокол.

— Блакмуър — промълви отвратено Трал. Този мъж никога ли нямаше да го остави да живее на спокойствие? Нима щяха да го преследват навсякъде, за да го върнат обратно, окован във вериги и да го хвърлят на арената заради извратеното удоволствие на генерала?

Не! Той нямаше да допусне това да се случи! По-скоро щеше да загине в битката, отколкото отново да стане роб! Изгаряше го нетърпението да говори, но уважението изискваше да изчака първо Хелскрийм да се изкаже.

— Не съм изненадан — отвърна Гром със спокоен глас.

Трал се изненада, защото бе очаквал вождът да е разгневен от вестите.

Очевидно Рекшак също бе учуден.

— Господарю — започна той, — странникът Трал изложи всички ни на опасност. Ако хората открият нашите пещери, ние ще зависим единствено от милостта им. Те или ще ни избият, или ще ни подкарат като овце към своите лагери!

— Няма да се случи нито едното, нито другото — каза Хелскрийм. — Освен това не Трал е виновен за надвисналата опасност. Аз му разреших да остане, забрави ли? Нима се съмняваш в мен?

Рекшак сведе глава:

— Не, мой вожде.

— Трал ще остане с нас — обяви Хелскрийм.

— Благодаря, велики вожде — каза Трал, — но Рекшак е прав. Аз трябва да си вървя. Не бива да излагам клана Уорсонг на нови опасности. Ще си тръгна и ще оставя лъжливи следи за преследвачите, които ще водят далеч от вас.

Хелскрийм се наведе към дясната си страна, по-близо до Трал.

— Ние имаме нужда от теб, Трал — заяви той. Очите му горяха в мрака. — Аз имам нужда от теб. Трябва да освободим нашите братя от лагерите.

Трал поклати глава.

— Зимата приближава. Ще бъде трудно да изхраним цялата орда. Освен това... има още нещо, което трябва да направя, преди да застана до теб в похода за освобождаването на нашите братя. Веднъж ти ми каза, че знаеш къде се намира моят клан. Трябва да ги намеря, трябва да науча кой съм аз и какъв е моят произход, преди да бъда готов да те

последвам. Смятах да тръгна към тях през пролетта, но Блакмуър ме принуждава да побързам.

Хелскрийм изгледа Трал продължително. Едрият орк не сведе очи пред този ужасяващ пламнал поглед. Накрая вождът кимна натъжено:

— Изгарям от желание за отмъщение, но разбирам, че твоята глава разсъждава по-мъдро. Нашите братя страдат затворени, но в летаргията си не усещат болката. Ще ги освободим, когато слънцето отново започне да свети ярко на небето. Не зная къде точно се намира кланът Фростулф, но съм уверен, че зовът на кръвта ще те отведе при тях, ако съдбата иска това.

— Ще тръгна на зазоряване — заяви Трал, а сърцето му биеше лудо в гърдите. Видя как Рекшак, който никога не го беше харесвал, кимна одобрително с глава.

* * *

На следващата заран натъженият Трал си взе сбогом с клана Уорсонг и с техния вожд Гром Хелскрийм.

— Вземи това — каза Гром и свали огърлицата от кости от тънката си шия. — Това са останките на първата ми жертва. Върху тях съм издълбал своите символи. Всеки оркски вожд ще ги разпознае.

Трал започна да протестира, но Хелскрийм оголи остриите си жълти бивни и изръмжа. Трал нямаше желание да огорчава вожда, който се беше застъпил за него и му бе доказал уважението си, нито искаше да го разгневи и да чуе отново оглушителния му рев, затова сведе глава и Гром надяна огърлицата около дебелия му врат.

— Ще отведа хората далеч от вас — повтори Трал.

— Няма да има значение, дори да не го направиш — каза Хелскрийм. — Ще ги разкъсаме, като първо започнем от ръцете и краката! — Той се изсмя свирепо и Трал се присъедини към него с облекчение в сърцето.

Усмихнат, боецът се отправи към суровите, студени северни земи, към мястото, откъдето бе дошъл някога.

След няколко часа се отклони от пътя си и кривна към малкото селце, където беше ходил да краде храна и бе изплашил селяните.

Внимаваше да не се приближава много, защото острият му слух вече долавяше грубите войнишки гласове.

Остави следи, които лесно щяха да бъдат открити от хората на Блакмуър. Сърцето му се късаше от мъка, докато отпорваше широка ивица от пелената със символа на клана Фростулф. Внимателно увеси парчето от един пън с щръкнали коренища на юг от селото. Искаше войниците да го намерят веднага, но се стремеше да не изглежда прекалено очевидно. Погрижи се да остави и няколко дълбоки, лесно забележими отпечатъка в разкаляната пръст.

При малко повече късмет, войниците щяха да намерят опърпаното парче от познатата на Блакмуър пелена, щяха да видят отпечатъците от краката му и това щеше да ги накара да повярват, че Трал се е насочил на юг.

Внимателно тръгна на заден ход, като се стремеше да улучва точно предишните си стъпки — това бе хитрост, научена от книгите, — а после заподскача от камък на камък и се добра отново до твърдата почва.

Погледът му се спря на алтеракските планини в далечината. Гром му бе разказвал, че техните върхове продължавали да се белеят на фона на небето дори в средата на лятото. Сега Трал щеше да се насочи право към сърцето им, без да е сигурен къде точно отива, а времето вече бе започнало да застудява. Дори на няколко пъти бе поръсвал и малко снежец. Скоро белите пелени щяха да покрият всичко, а най-дебели щяха да бъдат преспите в планините.

От клана Уорсонг го бяха изпратили добре запасен с торба, натъпкана догоре с храна. Бяха му сложили сушено месо, мех за вода, в който можеше да събира и топи снега при нужда, дебела пелерина, която да го пази от острите зъби на зимата, и няколко капана за зайци, с които да си лови плячка, докато пътува.

Късметът и съдбата, добрината на едно момиче и на група непознати орки му бяха помогнали да измине дългия път от Дърнхолд дотук. Гром Хелскрийм беше предрекъл, че за Трал е предопределена важна роля в съдбата на народа на орките и той не трябваше да спира по пътя си към своята орис.

Воинът намести торбата на гърба си, сбогува се мислено със земята на своето минало и закрачи уверено към примамливите

планини, сред чиито назъбени върхове и скрити между тях котловини се намираше домът на клана Фростулф.

ДВАНАДЕСЕТ

Дните неумолимо преминаваха в седмици и Трал започна да измерва времето не по броя на изгревите, които наблюдаваше, а по броя на снеговалежите. Беше привършил запасите от изсушено месо, които му бяха приготвили от клана Уорсонг, макар че ги бе разпределил на минимални дажби. Понякога капаните му улавяха дребни животинки, но това се случваше все по-рядко, колкото по-високо се изкачваше в планините.

Поне вода имаше в изобилие. Навсякъде около него бълбукаха ледени поточета, а когато се изкачи още по-нагоре, където ручеите бяха замръзнали, започна да похапва от дебелите бели преспи. Често го застигаше свирепа зимна буря и тогава той си изравяше скривалище под снега, в което се свиваше, докато отmine виелицата. Всеки път, докато чакаше сгушен в своята пелерина, той се надяваше, че навяванията няма да го затрупат прекалено дълбоко и на другия ден ще успее да излезе обратно навън.

Трудното пътуване и гладът започнаха да го изтощават. Движенията му ставаха все по-бавни, а крачките по-къси. Често сядаше да почива и после едва успяваше да се надигне от снега и да продължи. Храната му свърши напълно, а вече нямаше глупави зайци и мармот^[1], които да се пъхат в капаните. Само случайните следи по снега му подсказваха, че наоколо все още има живот. От време на време зловещият далечен вой на вълците го подсещаше, че в нощта скитат и други гладни същества. Започна да яде листа и вейки от храсталаците, за да потуши революцията в стомаха си, но понякога се получаваха трудно смилаеми резултати.

През по-голямата част от времето снегът се сипеше обилно. Понякога спираше за кратко и синьото небе се изясняваше, но скоро притъмняваше отново, изпълнено с поредните навъсени сиви облаци. Трал започна да се отчайва. Не знаеше дали върви в правилната посока, която би го отвела до селището на клана Фростулф. Просто продължаваше да крачи, поставяйки равномерно единия си крак пред

другия, на инат, твърдо решен да намери своя род или да загине в тези негостоприемни планини.

Започнаха да му се явяват видения. Трал се стряскаше, когато от някоя снежна преспа изскачаше Еделас Блакмуър, крещеше нещо с грубия си глас и размахваше оголен меч. Оркът дори подушваше издайническата миризма на вино от дъха му. Хвърляха се един срещу друг в люта схватка. Трал падаше от изтощение и нямаше сили да отбие следващия удар на генерала. Едва тогава призракът изчезваше, най-често омразният образ се преобразяваше в безобидна скала или изкривено, изсъхнало дърво.

Имаше и по-приятни видения. Понякога Хелскрийм идваше да го спаси и му запалваше сгряващ огън, който бързо изчезваше, щом Трал протегнеше ръце към него. В други случаи негов спасител беше сержантът, който мърмореше, че все трябвало да търси изчезналите си новобранци, и го завиваше с дебело, топло наметало. Най-сладката, но и най-горчива халюцинация беше Тарита. В големите ѝ сини очи се четеше съчувствие, устните ѝ отронваха утешителни слова. Понякога тя почти успяваше да го докосне, преди да се стопи и да изчезне от погледа му.

Трал се напрягаше да върви все напред и напред, докато една сутрин разбра, че просто не може да продължи. Направи поредната крачка и се подготвяше с усилие за следващата, когато тялото му се прекатури напред, сякаш по някакво свое необяснимо желание. Волята му издаваше заповеди да стане, да продължи, но неговото изтощено и измръзнало тяло отказваше да се подчини. Снегът вече не му се струваше студен. Беше му... толкова топло и уютно. Въздъхна и затвори очи.

Лек шум го накара да погледне отново. Не, това сигурно беше поредната илюзия на неговото изтощено съзнание. Трал се загледа безучастно към стоящата пред него глутница вълци с толкова бяла козина, колкото и снегът около тях. Бяха го обградили в кръг, стояха мълчаливо и го гледаха с очакване. Беше му интересно как ли ще се развие това ново и необичайно видение. Дали зверовете щяха да го нападнат, или щяха просто да изчезнат, без да го докоснат? А може би щяха да си чакат така, докато той изпадне в плен на безсъзнанието?

Три мрачни фигури се извисиха зад вълците. О, сигурно това също бяха видения. Точно тези не го бяха посещавали досега.

Съществата бяха увити в дебели кожи от главата до петите. Изглежда им беше топло, но сигурно не чак толкова колкото на него. Лицата им бяха скрити в обточени с кожа качулки, но Трал успя да различи стърчащите напред широки челюсти. Като прибави към тях и огромния ръст на новодошлите, лесно се досети, че това са орки.

Този път младият воин се разгневи на своето съзнание. Вече беше свикнал с всякакви халюцинации, но сега се страхуваше, че ще умре, преди да е задоволил любопитството си. Какво ли му гласяха тези нови въображаеми личности?

В този миг очите му се затвориха и светът около него спря да съществува.

* * *

— Мисля, че вече е буден — гласчето беше нежно и тънко. Трал се размърда и повдигна натежалите клепачи на очите си.

Едно оркско дете се беше надвесило любопитно над него. Трал отвори по-широко очи, за да огледа момчето. Сред клана Уорсонг нямаше малки орки. Хелскрийм му беше обяснил, че неговите бойци се оттеглили след няколко поредни люти битки, които стопили броя им, а децата измрели първи, защото не издържали на тежките условия по време на отстъплението.

— Здравей — каза Трал на оркски, но от устата му излезе само дрезгав шепот. Момчето подскочи уплашено, а после се засмя.

— *Наистина* е буден! — извика детето и побягна нанякъде. В полезрението на Трал изникна нов орк, който явно беше преживял много зими.

Типичните оркски черти сякаш бяха нарочно подчертани по неговото престаряло лице. Долната му челюст беше провиснала, зъбите му бяха по-жълти от тези на Трал, голяма част от тях липсваха или бяха изпочупени. Очите му бяха със странен млечнобял цвят и в тях не се виждаха зеници. Тялото на този орк беше изкривено и прегърбено. Беше почти толкова нисък, колкото и детето, но самото му присъствие накара Трал да се стегне инстинктивно.

— Хм — каза старият орк, — тъкмо бях почнал да мисля, че ще умреш, млади момко.

Трал усети пристъп на раздразнение.

— Съжалявам, че съм те разочаровал — отвърна той.

— Нашият неписан закон на честта ни задължава да помагаме на изпадналите в нужда — продължи оркът, — но винаги е по-лесно, ако се окаже, че помощта ни не е пристигнала навреме. Така остава едно гърло по-малко за хранене.

Трал беше слисан от искрената грубост на другия, но предпочете да замълчи.

— Моето име е Дрек'Тар. Аз съм шаман на клана Фростулф и техен закрилник. А ти кой си?

Трал се удиви при мисълта, че този съсухрен възрастен орк е закрилник на всички членове на племето. Опитва да се надигне, но за негова огромна изненада сякаш някаква невидима ръка го хвана и го тръшна обратно върху кожата. Изненадан, той погледна към Дрек'Тар и забеляза, че старецът бе променил положението на пръстите си едва забележимо.

— Не съм ти давал разрешение да се изправяш — заяви шаманът. — Отговори на въпроса ми, страннико, иначе може и да забравя за гостоприемството.

Трал, който въпреки всичко беше изпълнен с уважение към старейшината, отвърна:

— Името ми е Трал.

— Трал! — изплю Дрек'Тар. — Човешка дума, която значи поробване.

— Да — каза Трал, — дума, която означава „роб“ на оркския език. Но вече не съм роб. Запазих името, за да ми напомня за моите задължения. Освободих се от оковите, които носех, и тръгнах да откроя своето истинско минало — без да се замисля, Трал направи нов опит да се изправи и пак беше съборен обратно. Този път забеляза лекото раздвижване на съсухрените ръце. Старият орк наистина беше могъщ в магията.

— Защо нашите приятели вълците те откриха да се луташ сред вихрушката? — попита настоятелно Дрек'Тар. Очите му гледаха малко встрани от неговия събеседник и Трал разбра, че всъщност възрастният орк беше сляп.

— Това е дълга история.

— Имам достатъчно време.

Трал се засмя. С изненада откри, че харесва чудатия стар шаман. Предаде се на неумолимата сила, която го притискаше легнал по гръб, и разказа живота си от начало докрай. Как Блакмуър го беше намерил като бебе, как го бе отгледал и научил да чете и да се бие. Разказа на шамана за прекрасната добра Тарита, за бездушните орки, които беше срещнал в лагерите, за перипетиите си по пътя към Хелскрийм и как накрая се бе срещнал с него, за това, как великият вожд го беше научил на законите на бойците и на езика на неговия народ.

— Хелскрийм ми каза, че съм от клана Фростулф — завърши Трал. — Позна по малкото парче плат, в което съм бил повит като бебе. Мога да ти покажа... — замлъкна смутен. Естествено, на Дрек'Тар нищо не можеше да му бъде „показано“.

Очакваше шаманът да избухне при тази обида, но Дрек'Тар просто протегна ръка.

— Дай ми го.

Натискът върху гърдния му кош изчезна и Трал се изправи. Бръкна в торбата, извади окъсаното парче от пелената и безмълвно го подаде на шамана.

Дрек'Тар го пое с две ръце, повдигна го към гърдите си, промърмори тихо няколко думи, които Трал не успя да долови, и кимна.

— Точно както очаквах — изрече той и въздъхна тежко. Шаманът върна парчето на Трал. — Този плат наистина носи символа на клана Фростулф и е бил изпreden от твоята майка. Всички ние те смятахме за мъртъв.

— Как успя да разбереш, че... — и тогава Трал осъзна докрай какво му беше казал Дрек'Тар. Надеждата отново покълна у него. — Ти си познавал майка ми? И баща ми? Кой съм аз?

Дрек'Тар вдигна глава и впери слепите си очи в младежа.

— Ти си единственото дете на нашия изчезнал вожд Дуротан и неговата сърцата съпруга Драка.

Дрек'Тар предложи на Трал да похапне апетитна яхния от месо, бульон и корени и му разказа останалата част от неговото минало или поне това, което му беше известно. Двамата седяха в пещерата на стареца. Изтегнати около буйния огън, увити с дебели кожени наметки, възрастният шаман и младият воин се чувстваха топло и уютно. Палкар — момчето, което помагаше на Дрек'Тар и бе изтичало да го

извика, когато Трал се бе пробудил — загреба с черпака от топлата яхния и внимателно постави дървената паница в ръцете на шамана. Оркът отложи разговора за по-късно и започна да се храни. Палкар стоеше мълчаливо. Чуваше се единствено пукането на цепениците в огъня и бавното, равномерно дишане на Уайз-Иър^[2], вълка спътник на Дрек'Тар.

Това беше мъчителна и трудна за разказване история и Дрек'Тар никога не бе допускарал, че отново ще говори за нея.

— Баща ти и майка ти бяха най-почитаните орки сред клана Фростулф. Преди много зими те ни напуснаха, отправяйки се със страховита задача на далечен и труден път, от който така и не се завърнаха. Не знаехме какво се е случило с тях... до този момент — той посочи към бебешката пелена. — Нишките на този плат ми разказаха, че твоите родители са били убити, а ти си оцелял и си бил отгледан от хората.

Платът беше изтъкан от вълната на верните спътници на племето — белите кози, които не се страхуваха от суровите условия в негостоприемните планини. И понеже нишките някога са били част от живо същество, те притежаваха своя собствена памет. Именно те бяха разкрили пред Дрек'Тар част от живота на младия орк и видяното от шамана потвърждаваше историята, която му бе разказал Трал.

Старецът усети съмнението на своя гостенин — как така някаква си пелена му беше „проговорила“?

— И каква беше задачата, която е струвала живота на моите родители? — попита младежът.

Дрек'Тар още не беше готов да говори за това.

— Може би ще ти разкажа някога. Но сега имаме други проблеми. Ти ме поставяш в затруднено положение, Трал. Идваш през най-тежкия от всички сезони и като членове на твоя клан ние сме длъжни да те приемем. Но това не означава, че ще получаваш топлина, храна и подслон, без да правиш нещо за останалите.

— Не съм дошъл тук, за да лентяйствам — обиди се Трал. — Аз съм силен. Мога да работя здраво, да ходя на лов. Мога да ви предам уменията на хората и да ви науча да се биете по-добре срещу тях. Мога...

Дрек'Тар вдигна повелително ръка и прекъсна неспирното бърборене на младежа. Беше се заслушал в огъня, който му нашепваше

нещо. Шаманът се наведе, за да чува по-ясно думите.

Старецът бе направо смаян. От всичките природни стихии, Огънят беше най-своенравен. Шаманът трябваше да изпълнява ред ритуали, с които да го умилостиви, преди да се обърне към него за съвет или помощ. Дори тогава елементът рядко благоволяваше да отрони повече от една-две думи. А сега Огънят му беше заговорил сам... за Трал!

В съзнанието му се вляха образите на смелия Дуротан и на прекрасната и неудържима Драка и Дрек'Тар заговори с тях в ума си:

„Все още ми липсвате, стари приятели, а ето че вашата кръв се завърна при мен. Синът ви дойде и дори Духът на огъня говори с респект за него. Но аз не мога веднага да му поверя жезъла на водачеството... Не и когато е толкова млад, още непроверен... и толкова човекоподобен!“.

— След като баща ти не се върна, водач на клана Фростулф станах аз — каза Дрек'Тар след дълго мълчание. — Приемам твоето предложение да помагаш, Трал, сине на Дуротан. Но ти ще трябва да докажеш, че заслужаваш мястото си в племето.

* * *

Шест дни по-късно, Трал си пробиваше път през снежната виелица, връщайки се към лагера на племето. На рамото му тежеше голямо животно с дълга козина, което беше убил с помощта на белите вълци. Започна да се чуди дали животът, който беше водил по време на робството, не беше по-лесен.

Побърза да прогони тази мисъл от ума си. Най-накрая мечтата му се беше сбъднала — сега поне живееше сред своя народ. Е, все още не го бяха опознали добре и някои от новите му съплеменници се отнасяха към него враждебно, а гостоприемството им беше сякаш неохотно. Винаги получаваше храна последен, преди него се хранеха дори и вълците. Спеше на най-студеното място, завиваше се с най-тънкото одеяло, ходеше на лов с най-лошите оръжия и винаги му даваха най-черната и трудна работа. Без да се противи, Трал вършеше всичко, което му казваха — почистваше ямите за отпадъци, дереше животните, които ловците убиваха, носеше дърва за огъня и го

поддържаше. Работеше смирено, защото разбираше, че го подлагат на това изпитание, за да се уверят, че той не е дошъл при клана Фростулф с надеждата, че ще го носят на ръце.

Поне белите вълци му правеха компания сред тези виелици.

Вечерта, докато седяха край огъня, Трал попита шамана какво свързва вълците с орките. При хората беше виждал много опитомени животни, но тук връзката изглеждаше по-различна и сякаш по-дълбока.

— Така е — отвърна старецът. — Вълците не са опитомени, не и по начина, по който ти разбираш думата. Аз ги поканих и те дойдоха, за да станат наши приятели. Това е част от ролята на шамана. Ние сме свързани с нещата в природата и се стараем винаги да бъдем в хармония с нея. За целия ни клан е полезно това, че вълците станаха наши спътници. Те ловуват с нас, дават ни от топлината си, когато дрехите не могат да ни сгреят, предупреждават ни за непознати, както направиха, когато дойде ти. Нали знаеш, че щеше да загинеш, ако, нашите приятели не те бяха открили? Ние сме привързани към вълците и се грижим да бъдат добре нахранени, лекуваме техните рани и пазим малките им от могъщите планински орли.

Дрек'Тар подхвърли още една цепеница в прациящия огън и продължи:

— Сключихме подобен съюз и с козите, макар че те не са толкова умни, колкото вълците. Те ни дават своята вълна и мляко. В най-тежките времена се случва някоя от тях да пожертва живота си, за да ни нахрани. В замяна на това ние ги защитаваме. Те са свободни да нарушат уговорката, когато пожелаят, но нито една от тях не го е правила през последните тридесет години.

Трал не можеше да повярва на ушите си — шаманът наистина владееше могъщи сили.

— Освен с животните, ти си свързан и с другите неща в природата, така ли?

Дрек'Тар кимна.

— Мога да призовавам снеговете, ветровете и гръмотевиците. Когато ги помоля, дори дърветата се огъват заради мен. Реките потичат натам, накъдето ги насоча.

— Щом силата ти е толкова голяма, защо продължавате да живеете на толкова сурово място? — попита Трал. — Ако това, което

ми казваш, е истина, ти би могъл да превърнеш този пуст планински връх в тучна градина. Никога няма да имате трудности при намирането на храна, враговете ви няма да ви открият...

— Така бих нарушил споразумението си с природните сили и повече никоя от тях не би ми отговорила! — изрева ядосано Дрек'Тар. На Трал му се прииска да вземе думите си назад, но вече беше твърде късно. Очевидно беше обидил стареца жестоко. — Нищо ли не разбираш? Нима общуването ти с алчните хора е изкривило душата ти до такава степен, че ти не можеш да вникнеш в същината на силите на шамана? Получавам всичко като дар, защото моля за него с уважение в сърцето си и съм готов да предложа нещо в замяна! Искам само най-прости неща, жизненонеобходимими за моя народ. Понякога моля и за нещо по-голямо, но само когато е добро, справедливо и полезно. В замяна винаги изказвам благодарност към силите на природата, защото знам, че техните дарове са взети назаем, а не купени. Когато ги призовавам, елементите идват при мен, защото сами го пожелават, а не защото аз им заповядвам! Те са могъщи сили, които действат по своя собствена воля, а не като мои роби. Пфу! Какво ли ти обяснявам! Ти никога няма да разбереш — шаманът изръмжа и обърна гръб на младежа.

В продължение на много дни Дрек'Тар не му проговори. Трал продължи да върши черната работа, но усещаше, че все повече се отдалечава от клана Фростулф, вместо да се сближава с него. Една вечер, докато почистваше ямите с отпадъци, един от по-младите орки му извика:

— Ей, робе!

— Името ми е Трал — отвърна мрачно Трал.

Другият орк сви рамене.

— Трал, роб, каква е разликата — нали двете думи означават едно и също. Моят вълк е болен и изцапа постелята си. Почисти я!

Трал изръмжа ниско и гърлено.

— Почисти си я сам! Аз не съм твой слуга, а гост на клана Фростулф — озъби се той.

— О, така ли? Значи си имаме роб на гости? Дръж, човешко момченце, почисти го! — Оркът метна одеялото, преди Трал да реагира. Мръсната постелка залепна за лицето му и той усети мириса на урина.

Нещо в него се пречупи. Кръв наля очите на Трал, обзе го ярост и той изрева от обида. Захвърли изцапаното одеяло и сви юмруци. Започна да тропа ритмично и гневно с крака, както беше правил преди много време на арената. Но тук вместо аплодираща го публика, около него се бе затворил кръг от внезапно притихнали орки, които го гледаха втренчено.

Другият орк се изпъчи упорито.

— Казах да го почистиш, робе!

Трал изрева и скочи.

Младият мъжкар понечи да се брани, но бързо беше повален от бившия гладиатор. Трал изобщо не усети болката от дълбоките рани, нанесени му от острите черни нокти на другия — до такава степен го бяха обзели гневът и обидата. Той не беше ничий роб! Никога повече! Пред него имаше враг и той знаеше как да действа в такъв случай. Притисна го силно, изви му ръцете...

Откъснаха го от младока и го захвърлиха в дълбока снежна преспа. Студът бързо възвърна разсъдъка му и той осъзна, че беше проиграл всичките си шансове да бъде приет от племето. Тази мисъл го разтърси и той остана да седи със сведен поглед, потънал до кръста в снега. Беше се провалил. За него вече нямаше място, което да нарече свой дом.

— Чудех се колко ли време ще ти отнеме да стигнеш дотук — заяви познат глас. Трал вдигна очи равнодушно и видя, че слепият шаман стои пред него. — Изненада ме с това, че издържа толкова дълго.

Трал се надигна бавно.

— Аз вдигнах ръка срещу своите домакини — промълви унило той. — Ще си тръгна веднага.

— Няма да го направиш — отвърна Дрек'Тар спокойно. Трал се обърна и го изгледа с почуда. — Това беше изпитание. Исках да проверя дали имаш нужните качества, за да бъдеш един от племето. Ако беше настоял да станеш вожд, защото притежаваш това право по рождение, щяхме да те отпратим незабавно... дори щяхме да пуснем вълците си по твоите дири, за да те прогонят надалече. Преди да те приемем, искахме да открием в теб смирението. От друга страна, ние не бихме могли да уважаваме някой, който се примирява да остане роб за прекалено дълго време. Ако не беше нападнал Утул заради обидите,

които ти отпрати, ти нямаше да си истински орк. Радвам се да разпозная в теб един смирен и същевременно горд представител на нашето племе!

Дрек'Тар положи нежно съсухрената си ръка върху мускулестото рамо на младежа.

— По пътя на шамана ще изживееш много трудности. Повярвай ми, тези две качества ще ти потрябват.

[1] Мармот (зоол. — *Arctomys marmotta*) — вид катерица с едро тяло, груба козина и къса, рунтава опашка. — Б.пр. ↑

[2] Уайз-Иър — wise (англ.) — мъдър, умен; ear (англ.) — ухо. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

О станалата част от дългата зима беше сурова, но Трал се наслаждаваше на топлината, грееща вътре в него, и не обръщаше никакво внимание на свирепите виелици. Сега той беше признат член на клана, и дори при племето Уорсонг не се бе чувствал толкова пълноценен. През деня ходеше на лов с останалите, които вече бяха негово семейство, а в свободното си време разговаряше продължително с Дрек'Тар. Нощем младият орк седеше край огъня и беше част от шумната и весела група, която пееше песни и редеше предания за отминалите славни години.

Дрек'Тар често му разказваше истории за неговия смел баща и Трал винаги биваше обземаан от гордост и щастие, когато го слушаше. Усещаше, че възрастният орк продължава да премълчава част от истината, но не искаше да насилва нещата. Вече се доверяваше напълно на стареца и вярваше, че той ще му каже онова, което трябва да знае.

Трал си намери и един неповторим приятел. Една вечер, както беше обичаят им, всички от племето бяха насядали около огъня и си приказваха. Техните вълчи спътници спяха отвъд кръга от светлина. Изведнъж един млад вълк се отдели от глутницата и приближи. Орките замлъкнаха в любопитно очакване.

— Тази млада женска е решила да направи своя Избор днес — обяви тържествено Дрек'Тар. Трал отдавна беше престанал да се учудва от мъдростта на шамана, но все пак му бе любопитно как той е разбрал какъв е полът на вълка и че е готов да направи своя Избор. Самият той дори не знаеше какво означава това.

Старецът се изправи с мъка на крака, пъшкайки болезнено, и протегна ръце към вълчицата.

— Прекрасна моя, ти искаш да създадеш връзка с някой от нашия клан. Пристъпи напред и избери онзи, с когото ще бъдеш обвързана до края на дните си — подкани я той.

Вълчицата остана спокойно на своето място. Не бързаше, ушите ѝ потръпваха, а тъмните ѝ очи внимателно се вглеждаха във всеки от присъстващите орки. По-възрастните вече имаха спътници, но много от младите още не бяха Избрани.

След кратката схватка, предизвикана от преднамерената му грубост, Утул бързо бе станал най-преданият приятел на Трал. Сега той стоеше напрегнат и беше очевидно колко силно се надява този великолепен, грациозен звяр да избере именно него.

Очите на вълчицата и Трал се срещнаха и сякаш мълния прободете телата им.

С дълги скокове красивото животно се насочи към него и легна в краката му. Погледът му се впери предано в очите на младежа. Той усети как го залива топла вълна на родство с това създание, макар то да бе различно от неговия собствен вид. Вече беше сигурен, че заедно щяха да пътуват през своя живот, докато единият от двамата не срещнеше края на дните си.

Посегна бавно и докосна прекрасно оформената глава на Сноусонг^[1]. Козината ѝ беше мека, плътна и приятна на пипане. Изпълни го чувство на нежност и привързаност. Той беше Избран и някой щеше да го обича за цял живот!

Орките нададоха одобрителни викове, а силно разочарованият Утул първи потупа Трал по рамото.

— Кажни ни нейното име — изрече Дрек'Тар.

— Казва се Сноусонг — отвърна Трал, без да разбере как го е научил. Вълчицата доволно притвори очи и той долови нейното одобрение.

* * *

Една вечер към края на зимата Дрек'Тар му разкри причината за гибелта на Дуротан.

Все по-често се разнасяше песента на капките от топящия се под лъчите на слънцето сняг. Този следобед Трал се навърташе около стареца, гледайки почтително как шаманът извършва ритуала, свързан с пролетното топене на снега. Дрек'Тар молеше Духа на водата да не бърза да се освободи от оковите на зимата и да внимава с посоката, за

да не залее с потоп лагера на клана Фростулф. Откакто го беше избрала, Сноусонг стоеше до Трал като вярна, мълчалива бяла сянка.

Трал почувства някакво раздвижване в себе си, някакво непознато усещане, и долови един тих глас: „Ние чуваме молбата ти и не я намираме за непристойна, Дрек’Тар. Няма да потечем натам, където живее твоето племе, шамане“.

Дрек’Тар се поклони и приключи церемонията според древните предписания.

— Аз го чух — заяви Трал. — Чух как снегът ти проговори!

Дрек’Тар обърна слепите си очи към младежа.

— Усетих, че го чуваш — каза той. — Явно си разбрал и възприел всичко, на което те научих, и си готов да бъдеш посветен. Това ще стане утре. Но тази вечер искам да дойдеш при мен, защото имам да ти казвам още нещо.

На смрачаване младият орк се появи пред входа на пещерата. Уайз-Иър, спътникът на Дрек’Тар, нададе щастлив вой. Шаманът даде знак на Трал да влезе.

— Седни — предложи той и Трал го послуша. Сноусонг приближи до Уайз-Иър, двата вълка се поздравиха с докосване на носовете, свиха се един до друг и бързо заспаха.

— Ти ми зададе много въпроси за своите родители и тяхната съдба. Липсата на отговори сигурно те е измъчвала. Досега се въздържах да говоря за това, но вече дойде времето да научиш истината. Обаче, първо, искам да се закълнеш в душите на предците си, че това, което ще ти кажа, няма да споделяш с никого, докато не получиш ясен знак, че то може да бъде разкрито.

— Заклевам се — отвърна тържествено Трал. Сърцето му подскачаше лудо. След толкова много години щеше да научи истината.

— Разказвал съм ти, че бяхме изпратени на заточение от Гул’дан, който е мъртъв вече — започна Дрек’Тар. — Това, което не знаеш, е защо. Никой не научи причината, освен мен и твоите родители. Такова беше желанието на Дуротан. Узнаването на истината носеше смърт, а той искаше да запази в безопасност клана си.

Трал мълчеше и не пропускаше нито дума от разказа на Дрек’Тар.

— Всички знаехме, че Гул’дан е зъл и не го вълнуват интересите на народа ни. Но за мнозина остана тайна, колко дълбоко беше

неговото предателство. Орките така и не научиха ужасната цена, която и до днес плащаме за неговите действия. Дуротан беше научил истината и затова го изпратиха в изгнание. Значително по-късно, те двамата с Драка и бебето — това беше ти, млади Трал — се отправиха към южните земи, за да разкажат на могъщия оркски вожд Оргрим Дуумхамър за предателството на Гул’дан. Така и не научихме дали твоите родители са успели да стигнат при Дуумхамър, но сме сигурни, че са ги убили, за да не разкрият онова, което знаеха.

Трал беше нетърпелив да попита какво толкова страшно са знаели баща му и майка му, но преглътна въпроса си, решавайки, че шаманът сам ще му разкрие, каквото сметне за необходимо.

Дрек’Тар направи дълга пауза, след което продължи да разказва:

— Гул’дан винаги бе искал властта единствено за себе си. За да постигне своето желание, той ни беше продал в робство. Беше събрал една група от зли оркски магьосници, наречена „Съвета в сянка“, начело на която стоеше той самият. От тях тръгнаха заповедите към целия ни народ. Но те бяха в съюз с демоните. Именно от тях бяха получили гнусните си сили и точно с тяхна помощ вдъхнаха на Ордата такава силна любов към убийствата и битките, че орките забравиха за старите си обичаи, за силата на природата и за шаманите. Вече жадуваха единствено за кръв и смърт. Виждал си червения огън в очите на орките в лагерите. По този знак можеш да познаеш, че те са били обсебени от демоничните сили.

Трал ахна. Спомни си за блесналите кървавочервени очи на Хелскрийм и за линеещото му тяло. Но Гром беше запазил разсъдъка и волята си, признаваше силата на милосърдието и не бе обхванат от безмозъчната летаргия, която Трал беше видял в лагерите. Хелскрийм сигурно постоянно се беше борил с демона в душата си. Възхищението на Трал към вожда нарасна още повече, когато осъзна колко силна беше волята му.

— Смятам, че летаргията, за която ни разказа, е предизвикана от празнотата, която орките са изпитали, след като демоничните сили са ги напуснали. Сега, без тази вътрешна енергия, те се чувстват слаби и съкрушени. Не разбират какво се е случило с тях, пък и това не ги вълнува достатъчно, за да се замислят по-сериозно върху него. Трал, те са като празни съдове, които някога са съдържали отрова. И сега отчаяно им се иска да бъдат отново напълнени с нещо благотворно.

Само опората на старите обичаи може да ги върне отново към живота. Единствено връзката с чистите сили на природата може да ги изпълни отново със смисъл от съществуването и да уталожии глада в душите им. Връщането към корените ще ги изкара от тяхното вцепенение и ще им напомни за гордите и смели прародители, от които произлизаме всички.

Сякаш хипнотизиран, Трал продължаваше да слуша Дрек'Тар, без да изпуска нито думичка.

— Твоите родители бяха научили за тази безчестна сделка. Бяха разбрали, че кръвожадността на Ордата е изкуствено създадена. Демоните и Гул'дан бяха откраднали характерната смелост на орките, насочвайки я в неправилна посока, тъй като искаха да я използват за собствените си долни цели. Дуротан беше разкрил това и нашият клан беше прокуден далече на север, за да се запази тайната. Вождът ни прие изгнанието, но когато ти се роди, осъзна, че няма право да продължава да премълчава истината. Той желаше един по-добър свят. Свят, в който да израснеш ти, Трал. Ти беше неговият единствен наследник и щеше да станеш следващият вожд на племето. Затова Дуротан и Драка поеха към южните земи, както вече съм ти казвал, за да се срещнат със своя стар приятел Оргрим Дуумхамър.

— Това име ми е познато — досети се Трал. — Той е бил могъщият боен вожд, повелителят на клановете, повел обединените им сили срещу хората.

Дрек'Тар кимна.

— Той беше добър, мъдър и смел водач на орките. Но после преживяхме унижително поражение от хората, предателството на Гул'дан беше разкрито и демоните бяха прокудени. Останалото вече ти е известно.

— Дуумхамър беше ли убит?

— Не, смятам, че не е мъртъв, но нищо не се е чувало за него оттогава. Понякога до нас достигаха странни слухове — че бил станал отшелник; че се бил укрив някъде; че също бил пленен и сега е затворник. За мнозина от народа ни той е легенда. Чакаат го да се завърне и да ни освободи от потисничеството на хората.

Трал погледна изпитателно към своя учител.

— А ти какво мислиш, Дрек'Тар?

Възрастният орк се засмя гърлено.

— Мисля — отвърна той, — че ти казах достатъчно и сега е време да си почиваш. Утре е денят на твоето посвещение, ако така са пожелали духовете на предците. Поспи, събери силите си и ела добре подготвен.

Трал се изправи и се поклони почитателно. Дори шаманът да не забележеше, той направи това заради самия себе си.

— Ела, Сноусонг — повика той и бялата вълчица тръгна кротко сред нощния мрак до спътника на живота си.

* * *

Дрек'Тар се заслуша и когато се увери, че двамата са се отдалечили, се обърна към Уайз-Иър.

— Имам една задача за теб, приятелю мой. Всъщност вече знаеш какво трябва да правиш.

Трал се опита да заспи, но сънят му убягваше. Чувстваше се неспокоен и възбуден от онова, което щеше да преживее на следващия ден. Дрек'Тар не беше му разказал нищо за посвещаването. Искаше му се да има поне някаква представа какво го очаква.

Все още лежеше буден, когато се сипна зората, изпълвайки пещерата му с бледата си светлина. Изправи се и излезе навън, където цялото племе се беше събрало и чакаше мълчаливо.

Опита се да заговори Утул, но Дрек'Тар вдигна повелително ръка.

— Не ти е позволено да произнесяш нито дума, докато не ти дам знак да говориш! — заяви той. — Тръгни към върховете сам веднага! Сноусонг трябва да остане тук. Не ти е разрешено нито да се храниш, нито да пиеш! Трябва да мислиш единствено за пътеката, по която ще поеме твоето бъдеще. Върни се при мен, когато залезе слънцето! Ритуалът ще започне тогава.

Трал се обърна послушно и пое извън лагера. Сноусонг знаеше какво се очаква от нея и не го последва. Вдигна глава нагоре и започна да вие. Останали вълци се присъединиха към нея. Техният див, сладостен вой придружаваше Трал, докато той се отправяше към планината, за да размишлява.

Денят се изниза по-бързо, отколкото Трал бе очаквал. Съзнанието му все още беше пълно с въпроси, за които нямаше отговор, и той се изненада, когато видя, че светлината вече угасва и слънцето, малка оранжева топка в зимното небе, бе започнало да се скрива зад линията на хоризонта. Трал се върна, огряван от последните лъчи, които обагряха небосклона.

Дрек'Тар го посрещна в близост до селището. Трал веднага забеляза, че двата вълка не бяха наблизко, което беше странно, но го прие като част от ритуала. Приблужи се към шамана и зачака. Възрастният орк му даде знак да го последва.

Поведе го по един нисък, покрит със сняг хребет, който Трал не беше виждал дотогава. В отговор на неизречения му въпрос, Дрек'Тар отвърна:

— Това място винаги си е било тук, но не желае да бъде забелязвано. Едва сега, когато те разпознава и посреща с добре дошъл, то става видимо за тебе.

Трал усети, че е неспокоен и нервен, но замълча, предпочитайки да не си признава. Дрек'Тар махна с ръце и пред изумените очи на Трал снегът се разтопи. Показа се голяма, кръгла скална площадка.

— Застани в средата, Трал, сине на Дуротан — заповяда Дрек'Тар. Сега гласът му не беше дрезгав и треперещ, а изпълнен със сила и мощ, които не се бяха долавяли доскоро. Младият орк се подчини на разпореждането.

— Пригответи се за среща с Духовете на природата — каза Дрек'Тар и сърцето на Трал подскочи.

Младежът зачака.

Нищо не се случваше. Всичко наоколо оставаше спокойно. Трал се размърда неловко. Слънцето съвсем се беше скрило и над тях бяха започнали да блещукат звездите. Вече усещаше как в него се надигат гняв и нетърпение, когато един глас отчетливо прозвънтя в главата му:

„Търпението е първото ти изпитание“

Трал си пое дъх уплашено. Гласът продължи:

„Аз съм Духът на земята, Трал, сине на Дуротан. Аз съм почвата, която ражда плодовете, хранещи зверовете и хората. Аз съм скалите — дълбоко заровеният скелет на света, по който ходите. Аз съм всичко, което расте и живее в моята утроба — червей или дърво, трева ши цвете. Питай ме“.

„Какво да питам?“, зачуди се Трал.

Веднага почувства странен кикот, който лекичко вибрираше през краката му.

„Да знаеш въпроса, е част от твоето изпитание“.

Отначало Трал се обърка, но после се окопоти и спокойно, както го бе учил Дрек'Тар, зададе своя въпрос:

„Ще ми даваш ли назаем своята сила и мощ, когато имам нужда от тях, за доброто на клана и на онези, на които трябва да помагам?“.

„Помоли ме“, беше отговорът.

Трал започна да тропа с крака. Усещаше, както и преди, когато бе правил така, как силата се надига у него, но този път тя не прерастваше в кръвожадност. Изпълни го усещането за мощ, а волята му стана твърда като камъка. Отдаден на тези сладки чувства, той почти не забелязваше как скалата под него започна да се тресе. Отвори очи едва когато ноздрите му се изпълниха със сладко благоухание.

В земята се беше отворила огромна цепнатина и навсякъде върху онова, което преди беше камък, сега цъфтяха цветя. Трал зяпна от изненада.

„Съгласен съм да ти дам помощта си за доброто на клана и на онези, на които трябва да помогнеш. Почитай ме и този дар ще бъде твой завинаги“.

Трал почувства как силата постепенно намалява и го оставя треперещ от мощта, която доскоро го беше изпълвала. Не му остана много време да се диви на преживяването, защото вече го зовеше нов глас:

„Аз съм Духът на въздуха, Трал, сине на Дуротан. Аз съм ветровете, които носят топлина и хлад на земята. Аз изпълвам дробовете ти. Нося птиците и насекомите, и драконите, и всички неща, които се издигат и се реят из моите висини. Питай ме“.

Този път Трал знаеше какво да прави и отново зададе своя въпрос. Но сега силата, която го изпълваше, беше различна — лека и свободна. Не му беше разрешено да говори, но от самата му душа избликна радостен смях и той не успяваше да го сдържа. Почувства как топли ветрове го гаят и прекрасни аромати се вливат в ноздрите му, а когато отвори очи, видя, че се носи високо над земята. Далече под него Дрек'Тар изглеждаше малък като буболечка. Трал не се

страхуваше. Духът на въздуха щеше да го подкрепя. Оркът го беше помолил и той се бе отзовал.

Трал се спусна внимателно надолу и докосна с крака земната твърд. Вятърът го помилва нежно и утихна.

Младежът отново усети как го изпълва сила, но този път тя беше почти болезнена. Жега кипеше в тялото му, а по зелената му кожа бе избила обилна пот. Едва преодоляваше желанието да се хвърли в близките снежни преспи. Оркът бе помолил Духът на огъня за помощта му и той се беше отзовал.

Високо във въздуха се разнесе силно прамене. Изненадан, Трал вирна глава нагоре. Светкавици вихреха опасния си танц из нощното небе, като обещание да изпълняват всяко негово желание. Цветята, изпъстрили пропуканата земя, избухнаха в пламъци, изгоряха и се превърнаха в пепел. Да, това беше страховита природна сила! Трал си помисли за приятните огънове, които грееха неговия клан, и в този миг бушуващите пламъците секнаха и на тяхното място остана само малко, уютно огънче.

Трал благодари сърдечно на Духа на огъня и усети, когато стихията го напусна. Чувстваше се изцеден от страшните енергии, които се редуваха да изпълват тялото му. Беше доволен, че му остава да опознае само още една природна сила.

Когато призова и нея, Духът на водата го заля със спокойствие и хладина и потуши жегата, останала след Духа на огъня. Пред Трал се разля видение за океана, който никога, не беше виждал. Съзнанието му се гмурна да огледа мрачните му дълбини. Нещо студено докосна кожата му. Отвори очи и видя, че над него се сипеше обилен сняг. Със силата на своята воля, Трал първо го превърна в дъжд, а после го спря напълно. Усещаше се обладан от неземна сила и спокойствие. Това му беше дарено от Духа на водата и затова Трал го изпрати с дълбоки и сърдечни благодарности.

Младежът вдигна поглед към Дрек'Тар, но шаманът поклати глава отрицателно.

— Твоето изпитание още не е приключило — каза той.

Внезапно в Трал нахлу нов могъщ прилив на сили, който го разтърси от главата до петите. Той извика задавено. Разбира се, как беше могъл да забрави петата природна сила!

Духът на живота.

„Ние сме Духът на живота, същността и душите на всички живи същества. Ние сме по-могъщи от всички останали. Надминаваме по сила дори трусовете на Земята, ветровете на Въздуха, пламъците на Огъня и потоците на Водата. Говори, Трал, и ни кажи защо смяташ, че си достоен за нашата помощ!“

Трал напълно забрави да диша. Беше завладян от бушуващите в него енергии. Отвори очи и видя как из въздуха се носеха бледи бели сенки. Вълк, коза, орк, човек, елен... Осъзна, че това бяха душите на живите създания. Усети как у него се надига вълна от отчаяние при мисълта, че беше длъжен да се грижи за всички тях — те бяха толкова много!

Духовете един след друг изпълваха ума и сърцето му и бързо го напуснаха. Трал се чувстваше смазан от дългата им върволица, но се стегна, съсредоточи вниманието си и се постара да посрещне подобаващо всеки посетител и да покаже своето уважение. Дори неговите огромни жизнени сили се оказаха недостатъчни за тази тежка задача и той падна на колене. Усещаше главата си тежка като камък.

Нежна мелодия се разнесе наоколо и Трал се огледа.

Сега сенките се носеха из въздуха в спокоен танц и той разбра, че го одобряват и смятат за достоен. Призрачен елен подскачаше край него. През целия си живот от тук насетне, когато отхапеше къс еленско месо, Трал щеше да усеща неговия Дух и щеше да му благодари за това, че го е нахранил.

Следваше Духът на орките и той изпита сродство с всеки орк, който се беше родил някога под слънцето.

Човешкият Дух напомняше повече за сладостното присъствие на Тарита, отколкото за черната жестокост на Блакмуър, макар в това видение да се преплитаха както ярки, така и мрачни, тъмни сенки.

Техният танц му показва още нещо: нещата в живота бяха свързани и ако някой шаман опиташе да разкъса тези нишки, без да проявява внимание и уважение към Духовете, делото му бе обречено на провал.

Скоро всички духове изчезнаха и пред Трал остана да трепти единствено въздухът, празен и чист. Останал без сили, младият шаман се строполи напред. През целия си живот не се бе чувствал толкова изтощен и слаб. Върху рамото си усети успокоителната ръка на Дрек'Тар. Старецът му помогна да се изправи.

— Браво на теб, дете мое — проговори Дрек'Тар, а гласът му трепереше от вълнение. — Надявах се да те приемат... Трябва да знаеш нещо: за последен път нов шаман бе посветен преди много десетилетия. Сега сме останали едва неколцина, всичките старци като мен. Духовете ни бяха сърдити заради черната сделка на нашите магьосници и мощта, която те използваша за порочните си цели. Страхувах се, че стихииите са решили никога повече да не помагат на недостойния ни народ. Сега разбрах, че те са чакали да се появи някой с чисто сърце, който да заслужава даровете им. Ти си първият от дълги години, на когото те оказват тази чест. Освен това, искам да знаеш още нещо: през целия си живот не съм виждал по-силен шаман от теб, а ти едва сега започваш да се учиш.

— Аз... аз смятах, че духовете ще ме изпълнят с усещане за надмощие — заекна Трал с отпаднал глас. — А вместо това... се чувствам толкова смирен...

— Точно това те прави достоен — Дрек'Тар погали бузата на Трал. — Дуротан и Драка биха се гордели с теб.

[1] Сноусонг — snow (англ.) — сняг; song (англ.) — песен. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

С подкрепата, която духовете му бяха обещали, Трал се чувстваше по-уверен от всякога. Дрек'Тар продължаваше да му разкрива тайните на шаманството и сега упражняваха различните „призиви“, както ги наричаше възрастният орк.

— Магьосниците биха ги определили като заклинания — обясняваше той на Трал, — но ние, шаманите, им казваме просто „призиви“. Отправляме молби към силите на природата, а те ни отговарят, когато сметнат за добре.

— Случвало ли се е някога да не отговорят? — попита Трал.

Дрек'Тар замълча.

— Да — отвърна бавно той. Те седяха в пещерата на стареца и разговаряха до късно през нощта. Трал ценеше много тези разговори и винаги след тях се чувстваше просветлен.

— Кога? Защо? — попита Трал и после добави бързо: — Не ми отговаряй, ако не искаш да си спомняш за това.

— Макар и новак, ти вече си шаман — започна да обяснява Дрек'Тар. — Трябва да познаваш нашите ограничения. Срамувам се от това, но трябва да призная, че неведнъж съм искал неподходящи неща. Веднъж помолих за потоп, който да отнесе едно човешко селище. Бях огорчен и ядосан, защото хората бяха избили мнозина от нашия клан, но в техния лагер имаше и жени, и деца... Затова Водата не пожела да го направи.

— Но нали винаги е имало потоци — каза Трал. — Много невинни хора са загинали, без това да е ставало по нечия молба.

— Природните сили не съществуват, за да се занимават само с нашето племе, Трал — отвърна Дрек'Тар. — Не претендирам, че познавам техните цели и намерения. Те не ги обсъждат с мен. Духът не отвърна на моята молба, защото според него е било жестоко да издави стотици хора, които е сметнал за невинни. По-късно, когато гневът ми се поохлади, осъзнах, че не съм бил прав да го искам.

— За какво друго са ти отказвали?

Дрек'Тар се поколеба.

— Ти сигурно си мислиш, че цял живот съм бил стар и мъдро съм ръководил духовния живот на племето.

Трал се ухили.

— Никой не се ражда стар, Велики шамане.

— Понякога ми се иска да бе станало точно така. Но нявга и аз бях млад като теб и кръвта ми кипеше във вените. Имах самка и дете, които за нещастие загубих.

— В битка срещу хората?

— Не. Те просто бяха повалени от коварна болест и всички молби за пощада, които отправях към природните сили, бяха напразни. В своята печал аз се разгневих — гласът на Дрек'Тар натежа от тъга. — Настоявах пред духовете да върнат живота на моите скъпи същества. Така силно ги разгневих, че те дълги години отказваха да отговарят на моите призови. Заради моя егоизъм много други от нашия клан също пострадаха, защото силите на природата ни бяха изоставили. По-късно разбрах колко глупаво е било моето желание и помолих духовете за прошка. И те ми простиха.

— Но... според мен е било напълно естествено да поискаш твоите любими същества да бъдат излекувани — каза Трал. — Духовете е трябвало да те разберат и да ти помогнат от съчувствие.

— О, разбраха ме. Моята първа молба беше смирена и природните сили ме изслушаха със състрадание, преди да ми откажат. Следващите ми думи бяха изпълнени с гневно настояване и Духът на живота се обиди, че толкова грубо се осмелявам да нарушавам връзката си с него.

Дрек'Тар протегна ръка и я постави върху рамото на Трал.

— Напълно вероятно е — продължи възрастният орк — ти също да познаеш болката от загубата на любими същества, Трал. Трябва да запомниш, че Духът на живота има причини за всичко, което прави, и ти си длъжен да ги уважаваш.

Младият шаман кимна, изпълнен с печал от загубата, която бе понесъл Дрек'Тар. Не намираше сили да го обвини, че от мъка се беше разбеснял срещу елементите на природата.

— Къде е Уайз-Иър? — попита той, за да смени темата.

— Не знам — на Трал му се стори, че отговорът е подозрително безразличен. — Той е мой спътник, а не роб. Напуска ме, когато

пожелае, и се връща, когато сам реши.

Сякаш за да го увери, че няма намерение да се скита някъде и да го изоставя, Сноусонг положи глава върху коленете на младия орк. Той я почеса зад ушите, пожела лека нощ на своя наставник и тръгна към собствената си пещера, за да поспи.

* * *

Дните се точеха съвсем еднообразни, изпълнени с труд и с вечерни забавления край огъня. Трал прекарваше времето си в уроци с Дрек'Тар, а понякога тръгваше на лов с някоя от излизащите групи. Използваше връзката си с природните сили и ги молеше да помогнат на неговия клан: призоваваше Духа на земята, за да му подсказе къде са дивечовите стада, и Духа на въздуха, за да промени посоката на вятъра така, че миризмата на ловците да не ги издава на бдителните животни. Към Духа на живота се обърна с молба за помощ един-единствен път, когато храната в селото беше на привършване и няколко дни поред нямаха никакъв късмет в лова.

Бяха забелязали следи от елени в гората — имаше купчинки прясна тор и кората на дърветата беше обелена тук-там. Но хитрите животни все им се изплъзваха. Всички от клана Фростулф бяха гладни, а децата бяха започнали да линейт опасно бързо.

Трал затвори очи и разпери ръце.

„Дух на живота, моля те, помогни ми да спася своя клан! Няма да вземем повече, отколкото е нужно, за да нахраним гладните. Моля те, Дух на елена, направи саможертва заради нас! Няма да прахосаме твоите дарове и ще те почетем подобаващо. Животът на мнозина зависи от саможертвата на един!“.

Младият шаман се надяваше, че думите му са правилни. Изрече ги с уважение в сърцето, но досега не беше отправял подобна молба. Когато отвори очи, той видя един бял елен, който стоеше само на хвърлей разстояние от него. Спътниците му сякаш не забелязваха видението. Еленът склони глава в мълчалив поздрав, а очите му срещнаха погледа на Трал. Красивото животно се обърна и започна да се отдалечава с дълги подскоци и Трал видя, че то не оставя никакви следи върху снега.

— Следвайте ме — извика той. Ловците от клана Фростулф се запровираха по тясната пътечка след Трал и не след дълго видяха грамаден, здрав елен, който лежеше в снега. Единият му крак стърчеше извит под неестествен ъгъл, а меките му, кафяви очи бяха изпълнени с ужас от болката. Снегът наоколо беше разхвърлян при опитите му да стане, но личеше, че животното не може повече да се изправи.

Трал се приближи и му изпрати мислено послание, за да го успокои:

„Не се страхувай — каза той. — Твоята болка скоро ще свърши, а животът ти ще продължи в нас. Благодаря ти, братко, за твоята саможертва“.

Еленът се отпусна и положи глава върху снега. Младият шаман приклекна и го докосна нежно. Бързо, за да не му причинява допълнителни мъки, счупи дългия му врат. Погледна към останалите и видя, че те го гледат със страхопочитание. Тази вечер племето щеше да се нахрани заради саможертвата на елена, а не поради уменията на ловците.

— Ще вземем това животно, ще изядем неговото месо, от костите му ще направим дръжки за нашите сечива, а от кожата му — дрехи. И нека запомним, че то ни оказа чест, като ни подари живота си.

* * *

Пролетта вече приближаваше и сега Трал работеше рамо до рамо с Дрек'Тар. Двамата молеха Земята да влее сили в непокълналите още семена, за да могат те да израстат като силни растения. Елените, козите и другите, зверове щяха да се хранят с тях и на свой ред щяха да осигурят препитание на клана. Отправяха молби и към Водата, за да спасят своето селище от пролетното топене на снеговете и от лавините, които всеки миг бяха готови да се откъснат от върховете и да пометат всичко пред себе си. Постепенно Трал ставаше все по-силен и ловък в шаманството. До такава степен се беше отдал на новото си поприще, че почти не обръщаше внимание на останалия свят и затова остана изненадан от първите жълти и лилави цветя, подали листенцата си над пролетния сняг.

Веднъж, завръщайки се, след като беше събирал свещени билки в планината, Трал откри с изумление, че кланът Фростулф има гост.

Новодошлият орк изглеждаше огромен, макар да беше трудно да се прецени дали е мускулест, защото бе загърнат плътно в огромно черно наметало. Беше се привел в близост до огъня и сякаш не усещаше топлината на пролетния ден.

Сноусонг се втурна напред с размахана опашка, за да потърка носа си в този на Уайз-Иър, който отново се беше завърнал незначайно откъде. Трал се обърна към Дрек'Тар:

— Кой е непознатият?

— Странстващ отшелник — отвърна Дрек'Тар. — Не го познаваме. Каза, че се изгубил в планините, Уайз-Иър го открил и го довел при нас.

Трал погледна към лицата, пълна с топла яхния, която странникът държеше в огромната си длан. Също така забеляза колко учтиво се отнасяха към него всички останали от клана.

— Приемате го с повече доверие, отколкото проявихте към мен — заяде се той, въпреки че не изпитваше никакво раздражение от факта.

Дрек'Тар се засмя.

— Той дойде при нас с молба да го подслоним само за няколко дни, преди да продължи по пътя си. Не развяваше окъсана пелена, тъкана от някой Фростулф, нито искаше да бъде приет като свой. Освен това не се появи в разгара на зимата, а в по-подходящ момент. Пролетта вече настъпва и има изобилие от храна, която можем да споделим с него.

Трал призна, че шаманът има право. Отиде при непознатия и приседна до него, за да му окаже необходимото уважение, което според традицията дължаха на всеки гост.

— Привет, страннико. Отдавна ли обикаляш по света?

Оркът го изгледа изпод качулката, засенчила неговото лице. Сивите му очи гледаха строго, но отговорът му беше учтив и дори почтителен.

— По-дълго, отколкото бих желал да си спомням, млади момко. Задължен съм ви за това, че ме подслонихте. Досега смятах, че прокуденият клан Фростулф е само легенда, измислена от сподвижниците на Гул'дан за сплашване на останалите орки.

Чувството на преданост към неговия клан накара Трал да отвърне:

— Били сме заточени тук несправедливо, но въпреки това продължаваме да отстояваме своето достойнство дори на това сурово място.

— Научих, че доскоро и ти си бил чужденец сред своя клан — заяви непознатият. — Разказвах ми за теб, млади Трал.

— С добри думи, надявам се — каза Трал, който не беше сигурен накъде върви разговорът.

— Достатъчно добри — отговори загадъчно непознатият. Той продължи да загребва от яхнията си и Трал видя, че ръцете му са жилести и силни.

— От кой клан си ти, приятелю?

Ръката с лъжицата замръзна на половината път до устата му.

— Вече нямам клан. Скитам се самичък.

— Всички ли бяха избити?

— Някои бяха избити, а другите са пленени... Впрочем последните също са мъртви, макар и не телом, а само духом — отвърна оркът с болка в гласа. — Но нека не говорим повече за това.

Трал наклони глава на една страна. Изпитваше неудобство в присъствието на този непознат, а освен това го глождеше някакво съмнение. Нещо в странника не беше точно такава, каквото изглеждаше. Младият шаман се изправи, кимна и потърси Дрек'Тар.

— Би трябвало да държим под око новодошлия — рече Трал на своя наставник. — У него има нещо, което не ми харесва.

Дрек'Тар отметна глава назад и се разсмя.

— Когато дойде при нас, самият ти беше обект на недоверие, а ето че сега се отнасяш по същия начин към този изгладнял странник. Трал, Трал... имаш да учиш още толкова много...

Докато вечеряха, младежът продължи да наблюдава внимателно непознатия, но се стремеше да не го прави твърде очевидно. Онзи носеше огромна торба, до която не позволяваше да се докосва никой. Така и не свали черното си наметало. Отговаряше на въпросите учтиво, но много лаконично и не разкриваше почти нищо за себе си. Трал научи единствено, че оркът бил отшелник от двадесет години и обикалял самичък по света, отдаден на своите спомени за славните предишни дни, но без да прави нещо, за да ги върне.

По едно време Утул попита:

— Виждал ли си концентрационните лагери? Трал разправя, че затворените там напълно били изгубили волята си.

— Да, но в това няма нищо странно — заяви непознатият. — Вече няма за какво да се борят.

— Има достатъчно неща, за които трябва да се борим — изрече Трал, чийто гняв се разгоря внезапно.

— За свободата. За нашето място под слънцето. За опазването на собствените ни корени и традиции.

— Щом е така, защо вие от клана Фростулф се криете тук горе в планините? — попита заядливо странникът.

— А ти защо си се крил досега в южните земи! — не му остана дължен Трал.

— Аз нямам намерение да подбуждам орките да отхвърлят оковите си и да въстават срещу своите нови господари — отвърна непознатият спокойно, без да приеме предизвикателството.

— Не смятам да оставам дълго тук — обяви Трал.

— Щом настъпи пролетта, възнамерявам да се присъединя към великия вожд Гром Хелскрийм, за да помогна на неговия благороден клан Уорсонг да нападне лагерите. Ще подбудим нашите братя да се надигнат срещу хората, които не са техни господари, а тирани, държащи ги затворени против волята им! — Трал бе скочил на крака, отпусайки гнева си на воля заради обидата, която този непознат се беше осмелил да изрече. Очакваше Дрек'Тар да го смърри, но възрастният орк мълчеше, заслушан в спора, и замислено почесваше своя вълк зад ушите. Останалите членове на клана Фростулф се забавляваха от репликите, които си разменяха двамата, и също не се намесваха.

— Гром Хелскрийм — усмихна се презрително непознатият и махна пренебрежително с ръка, — този обладан от демони мечтател. Не, вие от клана Фростулф постъпвате съвсем правилно, като се криете в този пущинак. Виждал съм какво могат да ни сторят хората. За нас е най-добре да ги избягваме, търсейки потайни места, където те не могат да ни открият.

— Бях отгледан от хората. Повярвай ми, зная, че те не са непогрешими! — извика Трал. — И ти казвам, че ти също не си, страхливецо!

— Трал... — обади се Дрек'Тар най-накрая, нарушавайки своето мълчание.

— Не, господарю Дрек'Тар, няма да замълча! Този... този... той идва при нас, търси нашата помощ, яде край огъня ни и се осмелява да обижда смелостта на клана ни, дори на цялата ни раса! Аз няма да търпя това! Не съм вожд и не настоявам за това право, макар че трябваше да бъда мое по рождение! Но като обикновен воин настоявам за правото си да предизвикам този непознат и да му натикам думите обратно в гърлото с върха на меча си!

Очакваше страхливият отшелник да се уплаши и да помоли за извинение, но вместо това онзи се изсмя и се изправи в цял ръст — беше висок почти колкото Трал. При движението наметалото му се разгърна и младежът успя да надникне под него. За негово голямо изумление, арогантният непознат беше покрит от глава до пети в черна броня, поръбена с месинг. Някога, в по-добри дни, тя сигурно е била впечатляваща, но сега металните ѝ плочи бяха очукани, а месингът отдавна не блестеше.

Непознатият отвори своята торба и извади най-големия боен чук, който Трал някога беше виждал. С видима лекота го хвана в ръка, нададе свиреп боен рев и го размаха над главата си.

— Да видим дали ще успееш да го направиш, хлапако! — изрева той.

Останалите орки също закрепяха с гърлените си гласове и се отдръпнаха назад, вместо да наскочат и да защитят застрашения член на клана си. Някои дори се настаниха по-удобно, за да наблюдават схватката. Трал се изненада. Само Сноусонг остана при него, като се премести между своя другар и непознатия. Козината около врата ѝ настръхна и тя оголи зъбите си.

Какво ставаше тук? Той хвърли поглед към Дрек'Тар, който седеше спокойно и безучастно.

Много добре. Който и да бе този странник, той беше обидил Трал и клана Фростулф и младият шаман бе длъжен да защити засегнатата чест дори с цената на живота си.

Мечът му не беше тук, но Утул бързо му подаде дълго копие. Пръстите на Трал се склчиха около дръжката и той започна да тропа с крака, подготвяйки се за битката. Веднага усети как Духът на земята му предложи помощ. Внимателно отказа, защото не искаше да обижда

природната сила. С тази битка можеше да се справи и сам. Трябваше да даде един доста закъснял урок на този арогантен непознат.

Трал усети, как земята потрепери под краката му, изразявайки съгласие. Отначало странникът изглеждаше изумен, а след това сякаш остана доволен. Хвърли се в неудържима атака, преди младият орк да успее да се приготви.

Трал блокира удара с копието си, но то не беше предназначено да отбива огромни бойни чукове. Здравата дръжка се пречупи на две като клечка. Младежът напразно се огледа за друго оръжие. Концентрира се, очаквайки следващата атака и се подготви да използва една отлична стратегия, прилагана от него многократно на арената, когато го бяха пускали да се бори с голи ръце срещу въоръжен противник.

Непознатият отново замахна с тежкия боен чук. Трал приклегна, избегна удара и се завъртя пъргаво, с намерението да хване оръжието и да го изтръгне от хватката на своя враг. За негово изумление, този път номерът не мина. Когато ръцете му се заключиха около дръжката, странникът я дръпна бързо към себе си. Трал падна по очи, а непознатият се хвърли отгоре му и го възседна.

Младият боец започна да се извива и успя да се обърне встрани, като приклепци между глезените си единия крак на своя противник. Направи рязко движение и непознатият се олюля и загуби равновесие. Сега и двамата се въргаляха по земята. Трал удари с юмрук китката на ръката, която държеше чука. Странникът изръмжа от болка и отпусна своята хватка. Трал грабна бързо чука и скочи на крака, размахвайки оръжието високо над главата си.

Спря навреме. Тъкмо щеше да стовари тежкия каменен чук върху черепа на своя противник, когато неочаквано го прониза една мисъл — това беше орк, а не човек, излязъл срещу него на бойното поле. При това беше гост на неговото племе и храбър воин, редом с когото би се гордял да влезе в битка.

Докато по-младият воин се колебаеше, олюлявайки се под тежестта на бойния чук, непознатият изръмжа и се хвърли в атака. Върна му номера, който Трал беше използвал срещу него преди малко — замахна с крак напред и го подсече. Стиснал чука, младият шаман не успя да се задържи изправен, залитна и падна. Преди да разбере какво става, другият орк вече беше скочил върху него. Здравите му пръсти се впиха в гърлото на младежа.

Всичко около Трал почервеня. Обзе го свирепа ярост и той започна бясно да се мята. Противникът му беше защитен с броня и бе голям почти колкото него, но младият воин беше по-гъвкав, успя да се освободи и прикова другия под себе си.

Започна да го души, но множество ръце го обгърнаха и го отделиха от жертвата му. Той ревеше и се дърпаше, защото кръвожадността, разгоряла се в сърцето му, настояваше да бъде задоволена. Осем орка от клана Фростулф бяха нужни, за да го задържат прикован към земята, докато червената мъгла пред очите му се разсее и дишането му се успокои. Когато кимна, че всичко е наред, те го пуснаха и му помогнаха да се изправи.

Пред очите му отново изникна непознатият. Той пристъпи напред и се доближи, все още задъхан от напрежението.

Най-неочаквано странникът избухна в гръмогласен смях.

— Много време изтече, откакто някой за последен път ме е предизвиквал — изрева весело той, без да изглежда сърдит, че Трал едва не бе разпилял мозъка му по земята. — И вече не помня преди колко години загубих двубой, макар и само от приятел. Единствено твоят баща го е постигал, млади Трал, дано духът му да почива в мир. Хелскрийм не ме е излъгал. Изглежда, открих своя нов заместник.

Протегна ръка към Трал, но той само я изгледа и се озъби:

— Заместник? Аз те победих, страннико, при това със собствения ти чук. Не знам нито една причина на победителя да се полага второто място.

— Трал! — Гласът на Дрек'Тар изплющя като гръмотевица.

— Той все още не разбира — засмя се непознатият. — Трал, сине на Дуротан, аз изминах дълъг път, за да те откроя и да проверя дали слуховете за теб са верни. Гром Хелскрийм твърди, че ти можеш да станеш мой достоен помощник, когато тръгна да освобождавам нашите събратя.

Направи кратка пауза, а в очите му проблясваха весели искрици.

— Моето име, сине на Дуротан, е Оргрим Дуумхамър.

ПЕТНАДЕСЕТ

Трал замръзна от изненада и срам. Нима беше обидил Оргрим Дуумхамър, великия боен вожд на Ордата? Най-добрият приятел на своя баща? Единственият орк, който го беше вдъхновявал през всичките тези години? Черната броня и бойният чук трябваше да му подсказват истината... Какъв глупак беше само!

Падна на колене и се простря по очи на земята.

— Най-благородни Дуумхамър, моля те за прошка! Аз не знаех... — той хвърли бърз поглед към Дрек'Тар. — Моят наставник можеше поне да ме предупреди...

— И щеше да развали всичко — отвърна Дуумхамър през смях. — Недей да се укоряваш. Аз сам потърсих битката, като те предизвиках. Искях да проверя дали наистина си изпълнен с такава страст и гордост, както въодушевено ме уверяваше Хелскрийм. Но освен доказателство получих още нещо... отнесох си пердаха! — В гърлото на вожда отново заклокочи смях, сякаш току-що беше преживял най-забавното нещо от години насам. Трал започна да се отпуска. Дуумхамър постави нежно ръка върху рамото на младежа.

— Ела и седни до мен, Трал, сине на Дуротан — продължи той. — Докато довършваме вечерята, ти ще ми разкажеш своята история, а аз ще ти разкрия някои неща за твоя баща, които досега не си чувал, защото само аз ги зная.

Трал беше преизпълнен с радост. Той посегна импулсивно и стисна ръката, която лежеше на неговото рамо. Дуумхамър внезапно стана сериозен, срещна погледа на Трал и кимна.

Сега, след като всички бяха наясно кой всъщност бе загадъчният непознат, Дрек'Тар призна, че още от самото начало бе знаел истината и всъщност точно той бе повикал Дуумхамър, изпращайки Уайз-Иър да го доведе.

Хората от клана Фростулф най-после можеха да приветстват своя почетен гост с дължимото му уважение. Те извадиха няколко заека от неприкосновения запас, намазаха ги със специални подправки и ги

провесиха над огъня да се пекаат. Хвърлиха билки в пламъците и техните опияняващи аромати изпълниха въздуха наоколо. Задумкаха барабани и запищяха гайди, а гърлените гласове на орките запяха стари песни. Радостни звуци се сляха с издигащия се към небето благоуханен дим в ритуално послание на почит към всевластните духове на природните елементи.

Трал мълчеше занемял, но Дуумхамър започна полека да измъква неговата история, като от време на време задаваше въпроси. Когато младият орк приключи със своя разказ, вождът не заговори веднага.

— Този Блукмуър — започна той — ми изглежда същия като Гул’дан. Никога не полага грижи за хората от своя народ, а мисли само за собствената си печалба и удоволствия.

Трал кимна с глава, изразявайки съгласие.

— Аз не бях единственият, който изпитваше на гърба си неговата жестокост и пьянските му изстъпления. Сигурен съм, че той мрази орките, но също така не обича и собствените си хора. Те също страдат от неговите прищевки и грубиянства, когато е в лошо настроение. Всъщност весел съм го виждал само когато печели на облозите.

— А тази Тарита и сержантът... Нямах представа, че хората също познават добротата и честта.

— Именно сержантът за пръв път ме научи да проявявам милост към поваления враг — отвърна Трал, после си спомни нещо и се разсмя. — Пак той ми показа първата хватка, която ти приложих. Много битки съм спечелил с нея.

Дуумхамър също се засмя, после отново продължи сериозно:

— От собствения си опит знам, че мъжете мразят нашия народ, а жените и децата се страхуват от нас. И все пак онова момиче Тарита се е сприятелило с теб по свое желание...

— Нейното сърце е изпълнено с любов и добрина — потвърди Трал. — Бих се гордял да я приема в своя клан, а това е най-голямата похвала, за която мога да се сетя в момента. Има дух на орк, но облагороден от състрадание.

Дуумхамър помълча известно време, после дойде неговият ред да разказва:

— Дълги години след онова позорно поражение аз живеях в усамотение. От време на време чувах какво разправят другите за мен

— че съм отшелник и страхливец, който няма смелост да си покаже лицето пред света. Знаеш ли защо странях от останалите орки, Трал?

Трал мълчаливо поклати глава.

— Защото исках да остана насаме със себе си и да проумея какво ни се беше случило. Да размишлявам на спокойствие, припомняйки си какви бяхме преди. Понякога, също както тази вечер, аз присядах край нечий лагерен огън, приемах гостоприемството на непознати и внимавах какво си говорят, за да се поуча от тях — той се запъна за миг. — Случи се така, че също като теб опознах човешките затвори отвътре. За известно време бях пленник на крал Теренас Лордеронски, който ме показваше на гостите си като някаква екзотична играчка. Накрая избягах от неговия дворец, както ти си избягал от Дърнхолд. После преживях няколко ужасни месеца в един от лагерите. Там видях какво е да бъдеш пречупен и отчаян. Това едва не се случи и с мен.

Дуумхамър се извърна от огъня и впери поглед в Трал. Сивите му очи бяха чисти и ясни. В тях не гореше злият огън, който обагреше зениците на Хелскрийм.

— Духът ми оцеля и аз не се предадох — продължи Дуумхамър, — прескочих стената и се озовах на свобода. С изненада открих, че е лесно да се направи, както си разбрал и ти. Трудно е само за онези, които са загубили душата си и сега се въргалат из калта. Ние, които сме отвън, бихме могли да ги освободим, но не можем да им вдъхнем нов кураж. Ако прасето обича кочината си, отворената врата не означава нищо за него. Същото е и с орките в лагерите — сами трябва да излязат през вратата, когато я отворим за тях.

Трал започна да схваща какво се опитваше да му каже Дуумхамър:

— Искаш да кажеш, че не е достатъчно да разрушим стените, за да освободим нашия народ. Така ще свалим оковите от ръцете им, но тези в душите ще останат.

Дуумхамър кимна.

— Първо, някой трябва да отиде при тях и да им припомни пътя на шаманите и уважението към природните сили, да им помогне да очистят заразените си духове от отровата на демоните и да им подсказе как да върнат храбростта в сърцата си. Трал, ти вече си спечелил доверието и възхитата на клана Уорсонг и техния водач. А ето че сега и Фростулф, най-свободолюбивият и горд клан, който

познавам, е готов да те последва в битка. Ако съществува жив орк, който може да накара нашите пречупени братя да си припомнят своето велико минало, това си ти.

Трал си спомни лагерите, вонята и калта, печалната гледка на душевно опустошение в тези грамадни тела... и как се бе измъкнал от хората на Блакмуър едва в последния момент.

— Отвращавам се от това място, но бих се върнал доброволно там, щом има надежда да разбудя орките отново — каза Трал. — Обаче трябва да знаеш, че Блакмуър силно желае да ме залови отново. На два пъти успях да му се изплъзна на косъм. Възнамерявах да поведе атака срещу него в някой близък ден, но...

— Но това се прави с войска — допълни Дуумхамър. — Повярвай ми, Трал, разбирам от тези неща. Знам всичко, което се е случвало по тези земи, нищо че бях самотен скитник. Не се притеснявай, ще оставим фалшиви следи, които Блакмуър и хората му да проследят. Така ще го заблудим относно истинските ти намерения.

— Началниците на лагерите вероятно имат моето описание и заповеди да ме търсят — припомни Трал.

— Те ще се оглеждат за един грамаден, силен и интелигентен Трал с наперен вид — отвърна Дуумхамър. — И няма да обърнат внимание на някой победен, окалян и пречупен орк. Можеш ли да прикриваш упоритата си гордост, приятелю мой? Можеш ли да я преглътнеш временно и да се преструваш, че вече нямаш нито дух, нито собствена воля?

— Ще ми бъде трудно — призна Трал, — но ще го направя, ако с това ще мога да помогна на поробения си народ.

— Ти си достоен син на Дуротан — заяви Дуумхамър със странно дрезгав глас.

Още откакто старият шаман му бе разкрил истината за смъртта на неговите родители, един въпрос упорито чоплеше ума на Трал. Сега той се поколеба за миг, но реши, че трябва да узнае всичко.

— Дрек'Тар ми каза, че Дуротан и Драка тръгнаха, за да се срещнат с теб и да ти разкажат за предателството на Гул'дан и за нечистите сили, с които той се бил сдружил, с цел да се сдобие с по-голяма власт. Показах на шамана своята бебешка пелена и тя му разкри, че моите родители са загинали от насилствена смърт, а пък Блакмуър ми е разправял, че ме е намерил захвърлен сам в гората, сред

телата на неколцина съсечени орки и един бял вълк. Моля те, кажи ми... баща ми срещна ли се с теб?

— Срегнахме се — отвърна мрачно Дуумхамър — и аз изпитвам огромен срам и вина, че не можах да го опазя жив. Дуротан и Драка пристигнаха, носейки теб, млади Трал, и ми разказаха за предателството на Гул'дан. Познавах баща ти като велик вожд и му повярвах с цялото си сърце. Обещах му своята подкрепа. Реших, че е опасно да го виждат в моя лагер и затова го изпратих заедно с Драка на едно недалечно място, за което смятах, че е безопасно. По-късно научих, че неколцина от моите собствени воители са били шпиони на Гул'дан. Не съм напълно сигурен, но смятам, че именно боецът, когото бях изпратил за водач на Дуротан, всъщност е извикал неговите убийци.

Дуумхамър въздъхна дълбоко, сякаш тежестта на целия свят се беше стоварила върху него и широките му и силни плещи едва я удържаха.

— Дуротан беше мой приятел — продължи бойният вожд, — бих отдал живота си за него и семейството му, но вместо това станах неволна причина за тяхната смърт. И сега мога да изкупя греха си, само като помагам на техния син. Ти си член на един горд и благороден род, Трал, въпреки името, което си решил да запазиш. Нека почетем твоите родители заедно.

* * *

Няколко седмици по-късно, в разгара на пролетта, Трал нахлу с гръм и трясък в едно селце, поръмжа малко срещу земеделците и се остави да бъде заловен. Щом мрежата капан се уви около него, той оклюма и започна да хленчи жално, за да накара войниците да повярват, че духът му е сломен.

Дори когато го освободиха от мрежата в лагера, той внимаваше да не се издаде. Но щом войниците престанаха да му обръщат внимание, Трал започна да се оглежда и си набеляза малцината орки, в които сякаш имаше оцеляла искрица от предишния огън.

Започна да разговаря приятелски с онези, които желяха да го изслушат. В мрака, докато пазачите дремеха на своите постове, Трал

им разказваше истината за древните традиции на техния род. Припомняше им за шаманите и обясняваше, че те черпят своите необикновени сили от единението си с природата.

Разкри пред тях и своите собствени умения. Неведнъж се намираще някой по-недоверчив орк, който настояваше за доказателство. Трал не накара земята да се разтресе, нито призова светкавици и гръмотевици. Вместо това, той взе шепя от калта и потърси живота, останал в нея. По негова воля, пред изумените погледи на затворниците, от кафявата пръст изникнаха тревички и цветя.

— Дори онова, което изглежда мъртво и грозно, притежава сила и красота — каза Трал на онемелите от почуда наблюдатели. Те вдигнаха очи към него и сърцето му подскочи радостно в гърдите, когато забеляза по лицата им плахи проблясъци на надежда.

Докато Трал живееше доброволно като затворник, помагайки на пленените орки да дойдат на себе си, клановете Фростулф и Уорсонг бяха обединили силите си под водачеството на Дуумхамър. Те наблюдаваха лагера, където се намираще младият шаман, и очакваха неговия сигнал.

Отне му повече време, отколкото бе очаквал, за да подбуди затворените орки да започнат да мислят за бунт, но най-сетне моментът бе настъпил. Посред нощ, когато сред тишината се носеше само лекото похъркване на пазачите, Трал падна на колене върху твърдата земя, вдигна ръце и помоли Духовете на водата и огъня да му помогнат да освободи народа си.

И те се отзоваха.

Започна да се сипе лек дъждец. Три ослепителни светкавици разцепиха небето. Гръмотевици разтърсиха земята. Това беше уговореният сигнал. Затворниците стояха на групи, развълнувани и изплашени, и стискаха в ръцете си самоделни оръжия от камъни, тояги и всевъзможни други предмети, каквито можеха да бъдат намерени из лагера. Чакаха Трал да им каже какво да правят.

Ужасяващ писък, по-оглушителен от гръмотевиците, разкъса нощта. Сърцето на Трал трепна от радост. Той би могъл да разпознае този звук навсякъде — това беше бойният призив на Гром Хелскрийм. Ревът накара орките от лагера да подскочат във въздуха, но Трал се провикна успокоително:

— Нашите са пред стените! Те са дошли да ни освободят!

Часовите се бяха разбудили от цялата тази дандания и сега се суетяха около своите постове, но вече беше твърде късно. Трал отново се помоли на Духа на огъня.

Назъбена мълния удари предната стена, където бяха разположени повечето от пазачите. Грохотът на гръмотевицата и писъците на охраната се смесиха в един ужасен хор. Младият шаман примигна сред настъпилата тъмнина.

Когато зрението му се проясни, той видя грамадната пролука, която се беше образувала в стената. През нея нахлуваше вълна от едри зелени тела. Те се нахвърлиха върху пазачите и сломиха съпротивата им с почти небрежна лекота. Тази гледка изтръгна вълна от радостни възгласи сред орките от лагера.

— Не усещате ли нещо да се раздвижва във вас? — изрева Трал. — Не усещате ли копнеж да се включите в битката и да извоювате своята свобода? Хайде, тръгвайте след мен!

Без да поглежда дали останалите го следват, Трал се втурна към пролуката. Зад гърба си чу техните нерешителни гласове, чиято сила нарастваше с всеки изминал момент. Внезапно усети остро парване в лявата си ръка. Изръмжа, погледна към нея и видя, че там се е забила дебела стрела с черни пера, която се беше показала и от другата страна. Престана да обръща внимание на болката — щеше да се погрижи за раната по-късно, когато изведеше всички от лагера.

Битката кипеше навсякъде около него, стомана срещаше стомана и се чуваха звуците на остриета, забиващи се в плът. Някои от поумните пазачи се бяха досетили какво става и се опитваха да препречат изхода със собствените си тела. За миг на Трал му стана жал за безсмислената им смърт, но реши, че няма време за излишни чувства, тръсна глава и се втурна в атака.

Издърпа меч от ръката на един от падналите мъже и с лекота отхвърли назад неопитния пазач, който пръв се нахвърли върху него.

— Вървете! По-бързо! — викаше той на затворниците, сочейки пробойната в стената със свободната си ръка. Отначало орките стояха като вкаменени, после един от тях нададе рев и се втурна напред, а другите го последваха бързо. Трал вдигна оръжието си, замахна и пазачът се стовари в калта, разреждайки я със своята кръв.

Задъхан от напрежение, Трал се огледа. Около него бяха останали само бойците на клановете Уорсонг и Фростулф, вплетени в битка с последните живи пазачи. Вътре нямаше повече затворници.

— Отстъпваме! — извика шаманът и се затича към купчината нажежени камъни, които някога бяха представлявали стената на лагера, и към спасителния мрак на нощта. Неговите братя от двата клана го последваха веднага. Един-двама пазачи се опитаха да ги преследват, но орките бяха по-бързи и скоро ги оставиха далече зад себе си.

Бяха се уговорили да се срещнат при една древна каменна грамада. Нощта беше тъмна, но техните очи не се нуждаеха от светлината на луните, за да виждат. Когато Трал пристигна, около осемте извисяващи се камъка вече се бяха събрали десетки орки.

— Успяхме! — извика един мощен глас вдясно на Трал. Той се обърна и видя Дуумхамър. По плочите на черната му броня просветваха алени капки от пролятата човешка кръв. — Успяхме! Вие сте свободни, братя мои! Вие сте свободни!

И този вик, който полетя сред безлунната нощ, изпълни с радост сърцето на Трал.

* * *

— Имай предвид, че съм склонен да отрежа от раменете прекрасната ти глава, ако ми носиш лоша новина, както подозирам — изръмжа Блакмуър на злочестия вестоносец пред него, който имаше на портупея^[1] си отличителните белези на ездач от концентрационните лагери.

Войникът пребледня и започна да отстъпва към вратата.

— Тогава няма да говоря, милорд — отвърна той.

Вдясно пред Блакмуър имаше бутилка, която продължаваше да отвлича вниманието на генерала. Той се опита да обърне гръб на нейните призови, макар дланите на ръцете му да се бяха изпотили.

— В такъв случай нека отгатна сам. Отново е избухнало въстание в някой от лагерите, всички орки са избягали на свобода и никой не знае къде са отишли.

— Лорд Блакмуър — запелтечи младият вестоносец, — ще ми отрежете ли главата, ако потвърдя вашите думи?

Гневът на генерала избухна внезапно и силно. Блакмуър го усети почти като физическа болка, която веднага бе последвана от мрачно, меланхолично отчаяние. Какво ставаше тук? Как можеха тези тъпи животни, тези проклети овце в оркиска кожа да съживят духа си, да пожелаят свобода, да претрепят своите пазачи и да избягат? Какви бяха тези орки воители, появили се от нищото, въоръжени до зъби и изпълнени с омраза и ярост, забравени от десетилетия? Носеха се слухове, че Дуумхамър, проклета да е черната му душа, е изпъзлял от скривалището си и сега предвождал тези набези из лагерите. Един от пазачите дори се кълнеше, че видял черната броня с месингов обков, с която бе прочут този мерзавец.

— Можеш да си задържиш главата — заяви Блакмуър, чиито мисли правеха все по-малки кръгчета около бутилката, а ръцете му скоро щяха да посегнат към нея без разрешение. — Ще ти е нужна, за да отнесеш обратно едно съобщение до твоите началници.

— Сър — продължи нещастно вестносецът, — ако разрешите да добавя...

Блакмуър впери в него кървясал поглед.

— Какво повече може да има?

— Този път подстрекателят е разпознат със сигурност. Той е бил...

— Дуумхамър, да, чух слуховете за него.

— Не, милорд — вестносецът преглътна с мъка. Блакмуър виждаше едрите капки пот по челото на младежа. — Начело на тези бунтове е... Трал, милорд.

Блакмуър усети как кръвта напуска лицето му.

— Ти си един проклет лъжец, моето момче — изрече меко той. — Признай си.

— Милорд, бих искал да мога, но говоря самата истина. Моят началник водил ръкопашен бой с него и каза, че разпознал лицето му на светлината на светкавиците. Помнел Трал от гладиаторската арена.

— Идвам да му отрежа езика на този твой началник, задето говори такива глупости! — изрева Блакмуър.

— За съжаление, сър, ще трябва да копаете на два метра в земята, за да стигнете до езика му — отвърна вестносецът. — Той умря от раните си един час след битката.

Онемял от тези новини, Блакмуър се отпусна назад в стола и се опита да си събере мислите. Една бърза глътка щеше да му помогне сега, но внимаваше да не пие пред публика. Вече се чуваха подмятания за „онзи вечно пиян глупак“.

„Не — той облиза устни. — Аз съм Еделас Блакмуър, господар на Дърнхолд и началник на лагерите... Аз обучих това измамно зеленокожо животно с черна кръв и пак аз трябва да съм способен да го надхитря... в името на Светлината, само една глътка, да спрат да ми треперят ръцете...“

Странно чувство на гордост се прокрадна у него. Значи през цялото време е бил прав за Трал. Той си знаеше, че бе открил нещо специално, нещо повече от един обикновен орк. Само ако Трал не беше отхвърлил с презрение предоставената му възможност! Сега двамата заедно можеха да предвождат нападение срещу Алианса. Блакмуър би могъл да язди начело на предани орки, подчинени на неговите заповеди! Глупав, глупав Трал. За един кратък миг мислите на Блакмуър се върнаха обратно към последния побой, който бе нанесъл на домашния си любимец. Може би това беше капката, от която бе преляла чашата...

Не! Той нямаше вина, че робът му беше толкова непокорен. Сега Трал бе обърнал гръб на всички свои привилегии и се беше съюзил с онези ръмжащи, смърдящи и свирепи животни. Нека си носи последствията!

Блакмуър вдигна очи към трепереция пред него вестоносец и се насили да му се усмихне. Войникът се поотпусна, усмихвайки се плахо в отговор. Генералът взе едно перо, потопа го в мастилницата и започна да пише съобщение. Когато свърши, посипа хартията с фин пясък, за да попие мастилото, и я размаха във въздуха, за да изсъхне. После внимателно сгъна посланието, капна малко разтопен восък върху него и го подпечата с пръстена си.

Подаде го на вестоносеца с думите:

— Отнеси това на своя офицер. И пази грижливо главата си, млади господине.

Войничето, което още не смееше да повярва на добрия си късмет, се поклони дълбоко и побърза да изчезне, преди Блакмуър да е променил решението си. Останал сам, генералът грабна бутилката, изскубна тапата и започна да прелива течността на големи глътки в

гърлото си. Когато я свали от устните си, няколко капки от течността се разляха по жакета му. Забърса петното небрежно с ръкав и остави останалите грижи на слугите.

— Тамис! — изрева той.

Вратата моментално се отвори и слугата подаде главата си през процепа.

— Да, сър?

— Тичай да намериш Лангстън — Блакмуър се усмихна мрачно.
— Имам една малка задача за него.

[1] Портупей — презраменен ремък за окачване на меч. — Б.р. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Трал бе успял да се промъкне в три от лагерите и беше освободил орките от тях. Разбира се, след първото нападение охраната навсякъде беше засилена, но все още си оставаше трогателно небрежна. Войниците, които „залавяха“ Трал, сякаш никога не очакваха от него да причини каквито и да било неприятности.

Обаче по време на битката за третия лагер, един човек го беше разпознал. Орките вече не можеха да разчитат на изненадата, както досега, и тримата с Дуумхамър и Хелскрийм бяха решили, че ще бъде прекалено рисковано за Трал да продължава да се преструва на обикновен затворник.

— Твоят дух, приятелю мой, успя да ни пробуди. Не бива повече да се излагаш на такива опасности — заяви Хелскрийм. Очите му пламтяха, но Трал вече знаеше какъв бе произходът на този адски огън.

— Не мога да оставя другите да се изправят срещу опасностите, докато аз се крия на сигурно място зад предните редици — отвърна Трал.

— Не ти предлагаме такова нещо — каза Дуумхамър. — Но тактиката, която използвахме досега, стана прекалено рискована и се налага да я обмислим отново или да я променим.

Тримата се смълчаха, всеки потънал в собствените си мисли.

— Хората обичат да приказват помежду си — каза Трал след малко, припомняйки си слухове и историите, които беше слушал, докато живееше в Дърнхолд. Младите новобранци бяха разговаряли свободно в негово присъствие, тъй като бяха смятали, че той е прекалено глупав, за да ги разбере. Все още го болеше от този спомен, но все пак по този начин той беше научил много неща за тях.

— Затворниците няма как да не са разбрали — продължи той, — че някои от другите лагери са били освободени. Дори да не са подслушвали специално, все някой от тях е дочул, че нещо се е случило. Според мен, посланието ни вече е достигнало до тях, независимо от това, че аз не съм бил там, за да им говоря за древните

традиции на народа ни. А щом пътят вече е прокаран, остава ни надеждата, че те сами ще успеят да открият собствената си пътека към свободата.

Точно така и се оказа.

В четвъртия лагер гъмжеше от въоръжени пазачи, но природните стихии продължаваха да се отзовават на призивите на Трал. Това му даваше основание да вярва, че каузата му е добра и справедлива — в противен случай духовете щяха да му откажат своята помощ.

Този път се оказа значително по-трудно да сломят съпротивата на охраната и мнозина от най-добрите воители на Дуумхамър изгубиха живота си. Но затворените зад дебелите стени орки отвърнаха спонтанно на призива да се освободят от своите окови и се изсипаха през пролуката, включвайки се в битката в решителния момент.

Новата Орда нарастваше почти ежедневно. По това време на годината уловът на дивеч беше богат и последователите на Дуумхамър не оставаха гладни.

Един ден до Трал достигна новината, че няколко орки самоволно бяха решили да нападнат едно отдалечено човешко градче и бяха избили много от невъоръжените му жители. Това го разгневи безмерно. Той бързо научи кой е бил водачът на това клане и още същата нощ отиде в лагера на неговата група. Сграбчи изумения орк за врата и го тръшна по гръб на земята.

— Ние не сме касапи! — викна Трал. — Ние се борим, за да освободим нашите поробени братя! Наши противници са въоръжените войници, а не децата и доячките на кози!

Оркът започна да се оправдава и Трал го цапардоса свирепо с опакото на ръката си. Главата на онзи се отметна встрани и от устата му потече кръв.

— Горите гъмжат от зайци и елени! От всеки лагер, който освобождаваме, си набавяме храна в изобилие! Затова нямате никакво оправдание да тормозите мирните хорица, които не са ви направили нищо лошо! От днес насетне ще се биете само където ви изпратя и само срещу когото ви кажа! И ако някой отново причини злина или смърт на невъоръжен човек, просто за да се позабавлява, това няма да му се размине безнаказано! Разбрахте ли ме?

Оркът кимна. Всички останали, които бяха насядали около лагерния огън и с опулени очи гледаха раздаването правосъдие, също

заклатиха глави в съгласие.

Трал омекна малко.

— Подобно поведение повече подхождаше на старата Орда, когато я предвождаха черните магьосници. И точно то ни докара до концентрационните лагери и едва не унищожи целия ни народ. Ние ще бъдем свободни — никога не се съмнявайте в това, но не трябва да се превръщаме отново в сбирщина от главорези, които съществуват единствено за да сеят смърт. Нека оставим в миналото старите обичаи и да започнем да се бием като горди воители, защото в избиването на деца няма никаква чест.

Изпратен от слисано мълчание, той се обърна, за да си ходи.

Изведнъж в мрака се дочу боботещ смях. Трал се обърна и видя стоящия недалече Дуумхамър, когото първоначално не беше забелязал.

— Тръгнал си по трудна пътека — заяви великият боен вожд. — Жаждата за кръв е дълбоко вкоренена в техните сърца.

— Не мисля така — отвърна Трал. — Според мен, някога орките са били благородни воители. По-късно сме били покварени и превърнати в кръвожадни убийци. В марионетки, танцуващи по заповедите на демони и предатели сред нашия народ.

— Това... това беше ужасяващ танц — прозвуча от мрака гласът на Гром Хелскрийм, толкова глухо и безжизнено, че Трал едва го разпозна — Мощта, която те ни дадоха... тя беше като най-сладкия мед, като най-ароматния плод. Ти имаш късмет, че никога не си пил от този отровен кладенец, Трал. Сега, когато тази сила ни е отнета, жаждата е просто... просто непоносима — при тези думи Гром потрепери.

Трал положи ръка върху рамото на Хелскрийм.

— И все пак ти си устоял, смели вожде — каза той. — Моят кураж бледнее в сравнение с теб.

Червените очи на Хелскрийм горяха в мрака и на тяхната светлина Трал видя усмивката, която се разля по устните на вожда на клана Уорсонг.

* * *

В най-мрачните часове на нощта новата Орда, предвождана от Дуумхамър, Хелскрийм и Трал, обгради петия лагер.

Съгледвачите се завърнаха от своя обход.

— Пазачите са нащрек — съобщиха те на Дуумхамър. — По стените са разположени двойно повече войници, отколкото е обичайно. Запалени са и много огньовете, така че те могат да виждат не по-зле от нас.

— Освен това имат и пълната подкрепа на луните — отбеляза Дуумхамър, поглеждайки към облещените сфери, едната в сребърно, а другата в синьо-зелено. — Бялата дама и синьото ѝ чедо не са на наша страна тази нощ.

— Не можем да чакаме още две седмици — вметна Хелскрийм. — Ордата изгаря от нетърпение за справедлива битка и ние сме длъжни да нанесем своя удар, докато бойците все още са достатъчно въодушевени и имат сили да устояват на апатията.

Дуумхамър кимна, макар че продължаваше да изглежда загрижен. Той се обърна към съгледвачите и попита:

— Има ли някакви признаци, че хората очакват нападение?

Това беше малко вероятно, защото орките се стараеха да не избират лагерите в някакъв определен ред. По този начин хората нямаше да могат да се досетят къде ще бъде следващото нападение, за да им устроят засада. Но бившият гладиатор добре познаваше Блакмуър и беше наясно, че рано или късно сблъсъкът с него беше неизбежен.

„Някой ден — помисли си Трал — късметът ще ни изневери“.

Въпреки че го привличаше мисълта най-после да се срещне в честна битка с бившия си господар, той осъзнаваше какво щеше да означава това за бойците от Дърнхолд. За тяхно добро Трал се надяваше решителната битка да не се състои точно тази вечер.

Съгледвачите поклатиха отрицателно глави.

— Тогава да тръгваме — каза Дуумхамър.

В пълна тишина зелената вълна се спусна по хълма към лагера.

Почти бяха стигнали до стената, когато вратите се разтвориха широко и през тях се изсипаха десетки въоръжени рицари на коне. Трал видя черния сокол върху знамената в червено и златно и разбра, че все пак сблъсъкът, от който се беше опасявал, щеше да се състои именно днес.

Бойният писък на Хелскрийм разцепи въздуха и почти успя да заглуши виковете на хората и чаткането от копитата на техните коне. Вместо да се почувстват обезкуражени от мощта на своите врагове, бойците на Ордата изглеждаха съживени и готови да отвърнат на предизвикателството.

Трал отметна глава назад и нададе собствения си боен вик. Въпреки почти непреодолимото желание да се втурне напред и да влезе в битката, младият шаман се удържа. Щеше да има достатъчно време за това, но първо трябваше да направи всичко по силите си, за да наклони везните в полза на орките.

Двете войски бяха прекалено близо една до друга, затова той не посмя да призове страховитите сили на мълниите и земетресението, защото можеха да пострадат и неговите бойци, но имаше и други природни елементи, които също можеше да помоли за помощ.

Стъпил здраво върху земята, той затвори очи и потърси Духа на живота. Видя в съзнанието си един грамаден бял жребец — Духът на всички коне — и отправи своята молба към него:

„Хората избиват моя народ с помощта на твоите деца. Но конете също са застрашени. Ако ги помолиш да хвърлят ездачите си на земята, те ще бъдат свободни да отидат на безопасно място“.

Грамадният кон се замисли.

„Тези мои деца са обучени да се бият. Те не се страхуват от мечовете и копията“.

„Но няма никаква причина да умират точно днес. Ние се опитваме да освободим своите братя. Това е справедлива кауза, а смъртта на децата ти не е необходима“.

Грамадният кон отново се замисли върху думите на Трал и накрая кимна с огромната си бяла глава в знак на съгласие.

На бойното поле внезапно настъпи истински хаос, когато конете започнаха да се изправят на задните си крака, мъчейки се да хвърлят своите ездачи. Войниците се опитваха да ги усмирят, но това се оказа невъзможно. Някои от жребците започнаха да се търкалят по земята, а други се впуснаха в бесен галоп, отнасяйки разярените, но безпомощни рицари заедно със себе си.

Сега беше време да помоли за помощ и Духа на земята:

„Дървета, които ни осигурявате подслон... ще помогнете ли на справедливата ни кауза?“.

„Да“, появи се отговор в мислите му. Трал отвори очи и се загледа напрегнато. Дори с неговото великолепно нощно зрение му беше трудно да се ориентира, но все пак успя да различи какво се случваше.

Корените на горските дървета, наобиколили лагера, започнаха да се изстрелват от земята и да улавят падналите от конете си мъже. Горските гиганти увиваха дългите си жилести пипала около хората също толкова плътно, колкото се стягаха мрежите капани на човешките магьосници. За облекчение на Трал, орките не се втурнаха да колят падналите рицари, които лежах безпомощно, притиснати отвсякъде. Вместо това зелената вълна се нахвърли върху войниците, които все още бяха свободни и започна да ги притиска навътре към лагера.

Вратите избълваха поредните нови противници, но тези бяха пешаци. Дърветата не изпратиха корените си в атака за втори път — те вече бяха помогнали с всичко, с което бяха решили. Въпреки огорчението си, Трал им благодари и започна да си блъска главата какво ново да измисли.

Накрая реши, че е направил всичко, което беше по силите му като шаман. Време беше да вземе лично участие в битката. Стисна огромния си меч, подарък от Хелскрийм, и се втурна надолу по хълма в помощ на своите братя.

Лорд Карамин Лангстън никога не беше изпитвал по-голям ужас през живота си. Прекалено млад, за да е влизал в бой при последния сблъсък между човечеството и орките, той жадно бе поглъщал разказите на своя идол лорд Блакмуър. Генералът му беше представял войната лесна като ловен излет в безопасните лесове около Дърнхолд, само че далеч по-вълнуваща. Неговият покровител не беше споменавал нищичко за писъците и стенанията, които сега пронизваха ушите на младия благородник, нито за вонята на кръв и мръсотия, нито за това колко страшни изглеждаха враговете им. Не, битките винаги биваха описвани като главозамайваща веселба, която подбуждаше слушателите да изпитват желание за баня, вино и компанията на любвеобилни жени.

Елементът на изненада беше на страната на хората. Те бяха готови да посрещнат зелените чудовища. Как така всичко се беше объркало? Защо конете — всичките отлично обучени да участват в бой — бяха избягали или хвърлили ездачите от гърбовете си? Каква зла

магия бе накарала земята да изстреля тези бледи ръце, които пленяваха хората му? Откъде се бяха взели тези грамадни бели вълци и как знаеха кого да нападат?

Лангстън нямаше отговор на нито един от тези въпроси. Официално той все още командваше отряда, но беше загубил всякакъв контрол, когато от земята бяха изникнали онези страховити пипала. Сега наоколо цареше единствено паника. Разнасяха се звуците от удари на меч, посрещан от щит или плът, и стонове на умиращите.

Самият Лангстън не знаеше с кого се бие. Беше прекалено тъмно, за да вижда, и той размахваше сабята си насам-натам, плачейки и хълцайки при всеки див удар. Понякога усещаше, че оръжието му се забива в плът, но с повечето от ударите си просто разсичаше въздуха. Сили му даваше само чистият ужас, а някаква далечна частица от съзнанието му се удивляваше на това, че все още не беше загинал.

Силен удар върху неговия щит разтърси ръката му и чак зъбите му изтракаха. Лангстън с мъка успя да се задържи прав след атаката на едно същество, което беше изключително високо и неимоверно силно. За кратък миг неговият поглед срещна този на противника и устата му зяпна от изненада.

— Трал! — извика той.

Очите на орка се разшириха от почуда, когато го разпозна, а след това се присвиха от гняв. Лангстън видя един грамаден зелен юмрук да се издига във въздуха и светът около него спря да съществува.

* * *

Трал не даваше и пукната пара за живота на хората на Лангстън. Те стояха между него и затворените му събратя. Войниците бяха влезли доброволно в битката и ако загинеха, значи такава е била съдбата им. Но той желаше да запази командира им жив, защото имаше специални планове за него.

Бившият гладиатор добре помнеше дребната сянка, която постоянно се беше навъртала около Блакмуър. Лангстън никога не бе говорил много, само беше гледал към генерала с раболепно изражение, а спрямо Трал не беше проявявал нищо друго, освен ненавист и презрение. Оркът знаеше, че никой не стои по-близо до неговия враг от

този жалък слабохарактерен плужек, и макар Лангстън да не го заслужаваше, воинът щеше да се погрижи той да оцелее в битката.

Вдигна на рамо изпадналия в безсъзнание капитан и тръгна да си пробива път обратно през налитащите един към друг орки и хора. Втурна се бързо към гората и хвърли Лангстън на земята до дънера на един древен дъб, сякаш човекът не беше нищо повече от чувал с картофи. „Пази го добре, докато се върна“, помоли той старото дърво. В отговор гигантските корени се надигнаха и обгърнаха изпънатото тяло на човека без никаква нежност.

Трал се затича обратно към битката. Обикновено освобождаването на затворниците приключваше удивително бързо, но този път нещата се бяха закучили. Когато шаманът се върна сред другарите си, боят продължаваше и сякаш нямаше да свърши никога. Въпреки това повечето от пленниците вече бяха успели да избягат.

Воинът си проби път през редиците на хората и започна да претърсва лагера. Там откри няколко орки, които все още клечаха присвити по ъглите. Отначало те се отдръпваха боязливо от него, а на Трал му беше трудно да им говори ласкаво и нежно, докато кръвта му кипеше от битката. Въпреки това, един по един, той успяваше да ги придума да тръгват и те се втурваха към свободата покрай биещите се воини.

Когато се убеди, че всички обитатели на лагера са излезли, Трал отново се хвърли в кипящата битка. Той се огледа. Хелскрийм беше тук и се биеше с цялата сила и страст на един истински демон. Но къде беше Дуумхамър? Великият боен вожд обикновено обявяваше отстъпление по това време, така че орките да могат да се прегрупират, да се погрижат за ранените си и да се подготвят за своето оттегляне.

Битката беше кървава и твърде много от неговите братя по оръжие вече лежах мъртви или умираха от раните си. Трал, като заместник на Дуумхамър, пое върху себе си задължението да извика:

— Отстъпвайте! Отстъпвайте!

Обзети от кръвожадност, мнозина не го чуха. Трал притичваше от воин на воин, отбиваше атаки и викаше думата, която орките никога не обичаха да чуват, но която беше необходима, дори жизненоважна за тяхното оцеляване:

— Отстъпвайте! *Отстъпвайте!*

Виковеите му най-после пробиха през мъглата на бойната страст и след няколко довършващи удара орките се обърнаха и тръгнаха да напускат вкупом пределите на лагера. Трал чакаше извън стените и подканваше своите бойци да побързат. Мнозина от рицарите се втурнаха да ги преследват, но орките бяха по-големи, по-силни и побързи. Когато и последният от тях вече тичаше нагоре по хълма, Трал се завъртя, заби крака в зловонната кал, примесена с кръв, и отново призова Духа на земята.

Земята се отзова. Почвата под лагера се разлюля и в нея започнаха да се образуват процепи. Пред очите на Трал, оградилата затвора здрава каменна стена се срути и разпадна на съставляващите я камъни. Письци проглушиха ушите на шамана, но това вече не бяха бойни призиви, а истински викове на ужас. Той бързо прогони обзелото го съжаление. Тези рицари бяха дошли тук по заповед на Блакмуър. Повече от сигурно бе, че на тях им е било наредено да избият колкото могат повече орки, да затворят оцелелите отново в лагери и да пленят Трал, за да го върнат отново към робството. Сами бяха избрали да изпълняват тези заповеди и заслужаваха да платят за това с живота си.

Земята се нагъна и разкриви. Письците бяха заглушени от ужасяващия грохот на срутващи се постройки и дробящи се камъни. А след това звуците спряха точно толкова бързо, колкото бяха започнали.

Настъпи тишина.

Трал стоеше и гледаше към натрупаните отломки, които някога бяха представлявали концентрационен лагер за неговия народ. Изпод развалините се чуваха тихи стенания, но той беше превърнал сърцето си в камък. Неговите воители също бяха ранени, те също стеноха — дългът му беше преди всичко към тях.

Той затвори очи за миг, за да изрази своята благодарност към Земята, после се обърна и забърза към мястото, където се бяха събрали орките.

След подобна битка винаги цареше невероятен хаос, но на Трал му се струваше, че сега всичко изглежда още по-объркано от обичайното. Той още не беше стигнал до върха на хълма, когато го пресрещна тичащият срещу него Хелскрийм.

— Дуумхамър... — изстърга гласът на Гром. — По-добре побързай.

Сърцето на Трал подскочи тревожно. Не и Дуумхамър. Не бе възможно той да е в опасност... Заместникът на бойния вожд последва Хелскрийм, пробивайки си път през гъсто скупчените орки до мястото, където Оргрим Дуумхамър, обърнат на една страна, лежеше в основата на дебело вековно дърво.

Трал извика от ужас. От широкия гръб на Дуумхамър стърчеше счупената дръжка на копие. Докато младежът гледеше вцепенен, двамата лични ординарци на вожда свалиха овалния му нагръдник. Чак тогава се видя, че през черния вълнен плат, който служеше за подплата под тежката броня, се подаваше блестящият в червено връх на копието. То бе проболо Дуумхамър с такава сила, че беше минало през задната плоча, изхвъркнало бе от другата страна на тялото му и беше нащърбило нагръдника отвътре.

До вожда беше коленичил Дрек'Тар, който усети присъствието на Трал и вдигна слепите си очи към него. Поклати леко глава, а след това се изправи и отстъпи назад.

Могъщият воин го повика по име. Потресен, Трал се запрепъва, приближи се до Дуумхамър и приклепна край него.

— Ударът беше подъл — изстърга гласът на вожда. От устата му бликаше кръв. — Аз бях прободен в гръб.

— Господарю мой — промълви нещастно Трал. Дуумхамър му махна с ръка да замълчи.

— Имам две заръки към теб, Трал. Трябва да продължиш това, което започнахме заедно. Аз водех Ордата досега, но не ми е било писано да продължа — той се намръщи, потръпна от болка и продължи: — Сега титлата на боен вожд е твоя, Трал, сине на Дуротан. Искам ти да облечеш моята броня и да носиш моя боен чук.

Дуумхамър посегна към Трал и хвана неговата окървавена ръка.

— Знаеш какво да правиш — продължи Дуумхамър. — Не бих могъл... да се надявам на по-добър наследник. Твоят баща би бил толкова горд... Помогни ми...

С треперещи ръце Трал започна да помага на двамата млади орки да свалят парче по парче бронята, с която Дуумхамър беше известен на всички. Но копието, което все още се подаваше от гръба на вожда, беше приковало задната ѝ част към него и тя не можеше да бъде махната изцяло.

— Това е втората ми молба — изръмжа Дуумхамър. Около поваления герой вече имаше тълпа и постоянно прииждаха още орки. — Голямо безчестие ще бъде да умра от толкова страхлив удар — заяви той. — Няма да приключа живота си с това парче човешка подлост в тялото ми — едната му ръка се премести към върха на копието. Пръстите му потрепериха немощно, след което ръката се отпусна. — Опитвах се да го издърпам сам, но не ми достигнаха силите... Побързай, Трал. Направи го заради мен.

Трал имаше чувството, че невидими ръце стискат и смазват гръдния му кош. Той кимна. Сви пръстите си около дръжката на копието, в близост до тялото на Дуумхамър, като се опитваше да не мисли за болката, която знаеше, че ще причини на своя приятел и наставник.

Дуумхамър извика колкото от болка, толкова и от гняв.

— Дърпай! — изрева той.

Трал затвори очи и дръпна. Окървавената дръжка мръдна няколко сантиметра навън. Ревът, който нададе Дуумхамър, разби сърцето на младежа.

— Още веднъж! — извика вождът. Трал си пое дълбоко въздух и дръпна с все сила, надявайки се този път да изтегли цялото копие. То се измъкна толкова внезапно, че воинът залитна и падна.

Черно-червена кръв започна да струи обилно от смъртоносната дупка в гърдите на Дуумхамър. Хелскрийм, който стоеше до Трал, прошепна:

— Видях как стана това. Случи се, преди да накараш конете да изхвърлят ездачите. Той се биеше сам срещу осмина конници. Беше най-голямата проява на смелост, която съм виждал.

Трал кимна като в унес, а след това застана на колене до Дуумхамър.

— Велики вожде — прошепна тихо Трал, така че да го чуе единствено Оргрим. — Страхувам се. Не съм достоен да нося твоята броня и да размахвам твоето оръжие.

— Не съществува друг жив орк, по-достоен за моя боен чук — отвърна Дуумхамър с вял глас. — Ти ще ги отведеш... до победата... Ще ги отведеш... до свободата...

Очите му се затвориха и Дуумхамър се наклони напред към Трал. Младият шаман го улови и го задържа дълго в прегръдката си.

Усети ръка върху рамото си. Беше Дрек'Тар, който му помогна да се изправи.

— Всички те гледат — каза му Дрек'Тар с приглушен глас. — Не ги оставяй да паднат духом. Длъжен си веднага да облечеш бронята и да им покажеш, че имат нов вожд.

— Трал — заяви един от ординарците на покойния, който бе дочул думите на Дрек'Тар, — бронята... — Той преглътна с мъка. — Плочата, която беше пронизана... тя ще трябва да бъде заменена.

— Не — отвърна твърдо Трал. — До следващата битка ти ще я поправиш. Няма да я заменя, а ще я запазя в чест на Оргрим Дуумхамър, който отдаде живота си за свободата на нашия народ.

Дълбоко в себе си той тъгуваше, но запази изражението на лицето си непоколебимо. Изправи се и остави на ординарците да го облекат в легендарната броня. Събралата се тълпа гледаше смълчано и с благоговение. Съветът на Дрек'Тар беше разумен — това беше най-правилното решение. Трал се наведе, вдигна грамадния чук и го размаха над главата си.

— Оргрим Дуумхамър ме провъзгласи за следващия боен вожд — извика той. — Това е титла, която не съм искал, но ще приема, подчинявайки се на неговата последна воля. Кой ще тръгне с мен, когато поведе нашия народ към свободата?

Надигна се мощен рев, изпълнен с тъга по смъртта на техния водач, но в него се долавяше и огромна надежда. Докато Трал стоеше, вдигнал прочутото оръжие на Дуумхамър, за първи път изпита увереност, че въпреки всички трудности, победата щеше да бъде тяхна.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Завладян от мъка и движен от гняв, Трал отиде до мястото, където Лангстън отчаяно се мъчеше да се освободи от неумолимите корени на дървото.

Рицарят се сви уплашено, когато бойният вожд застана над него, облечен в легендарната си черна броня. Очите на човека бяха разширени от ужас.

— Би трябвало да те убия — заяви мрачно Трал. Образът на умирация пред очите му Дуумхамър беше все още жив в неговото съзнание.

Лангстън облиза пресъхналите си устни.

— Милост, лорд Трал — примоли се той.

Трал приклепна на едно коляно и доближи лицето си на няколко сантиметра от това на човека.

— А ти проявявал ли си милост към мен? — изрева той. Лангстън потрепна при този вик. — Някога да си ме защитил и да си казал: „Блакмуър, стига си го бил“ или: „Блакмуър, той направи всичко по силите си“? Някога да са излизали такива думи от устата ти?

— Много пъти ми се е искало да ги кажа — промълви мъжът.

— Сега си вярваш — заяви Трал, изправи се и изгледа отгоре своя пленник, — но се съмнявам, че някога наистина си го помислял. Нека престанем с лъжите. Животът ти има известна стойност за мен... засега. Ако ми кажеш това, което искам да науча, ще те освободя заедно с твоите хора и ще ви оставя да се върнете при долния си господар.

Лангстън го погледна с недоверие.

— Имаш думата ми — добави Трал.

— Колко струва думата на един орк? — попита Лангстън, събрал смелост за кратко.

— Струва твоят жалък живот, нищожество! А сега ми кажи следното: откъде знаехте кой лагер се каним да нападнем? Шпионин ли имате сред нас?

Лангстън изглеждаше като нацупено дете и не желаше да отговори. Вождът отправи молба към вековното дърво и корените се стегнаха още по-здраво около тялото на капитана. Човекът изпъшка и впери изумен поглед в Трал.

— Да — отвърна оркът, — дърветата се подчиняват на моите заповеди. Същото правят и природните стихии — нямаше намерение да обяснява на Лангстън за връзката между шамана и духовете. Нека си мисли, че Трал има абсолютен контрол над цялата природа. — А сега отговори на въпроса ми.

— Няма шпионин — заяви с пресипнал глас мъжът. Корените, прегърнали здраво гърдния му кош, затрудняваха дишането му. Трал ги помоли да охладят малко хватката. — Блакмуър изпрати по един отряд от рицари във всеки от лагерите.

— Значи, независимо къде щяхме да се появим, щяхме да се натъкнем на неговите хора — Лангстън кимна утвърдително. — Това не е най-удачното използване на военните ви сили, но изглежда свърши работа. Какво друго можеш да ми кажеш? Какво е предприел Блакмуър, за да си подsigури моето връщане? Колко голяма е неговата войска? Отговаряй веднага, ако не искаш да усетиш как този корен се увива около гърлото ти!

Въпросното жилесто пипало сякаш го чу и погали нежно врата на Лангстън. Съпротивата на човека се строши като стъклен бокал, изпуснат върху камък. Очите му се изпълниха със сълзи и той започна да хлипа. Трал беше отвратен, но не чак толкова, че да не изслуша внимателно думите на своя пленник. Рицарят започна да бълва цифри, дати, планове, дори спомена, че пиенето на Блакмуър бе започнало да оказва влияние върху неговите преценки.

— Той отчаяно желае да те залови, Трал — подсмръкна Лангстън, вдигнал зачервен поглед към орка. — Ти беше ключът към всичко.

Трал незабавно застана нащрек и заповяда:

— Обясни по-подробно.

Когато хищните корени отпуснаха тялото му, духът на Лангстън сякаш се приповдигна, той стана по-словоохотлив и побърза да разкаже всичко, което знаеше, до последната подробност.

— Ти беше ключът към всичко — повтори той. — Още когато те намерил, Блакмуър разбрал, че би могъл да те използва. Първо, като

гладиатор, а след това, и като нещо повече — човекът изтри сълзите от лицето си и се опита да възвърне част от своето достойнство. — Не си ли се чудил защо те научи да четеш, защо ти показваше карти? Защо играеше с теб на „Ястреби и зайци“ и на други стратегически игри?

Трал кимна, изпълнен с напрежение и очакване.

— Той го направи, защото искаше в един бъдещ момент ти да поведеш армия. Армия от орки.

Гняв заля Трал.

— Лъжеш! Защо Блакмуър ще иска да поведе враговете му?

— Защото вече нямаше да бъдете негови врагове — отвърна Лангстън. — Ти щеше да поведеш орките срещу Алианса.

Трал остана с отворена уста. Не можеше да повярва на ушите си. Знаел бе, че Блакмуър е жесток и лукав, но... Това би било предателство с невероятни размери, при това срещу целия му народ! Не можеше да бъде вярно! Обаче Лангстън изглеждаше напълно искрен, а и след като изумлението му отмина, Трал осъзна, че всичко изглежда съвсем логично.

— Ти съчетаваш най-доброто от двата свята — продължи Лангстън. — Мощта, силата и кръвожадността на орките, в комбинация с интелекта и стратегическите познания на хората. Ако бе застанал начело на орките, щяхте да станете непобедими.

— А Еделас Блакмуър нямаше да бъде само генерал-лейтенант, ами... какво? Крал? Абсолютен монарх? Господар на всичко?

Лангстън започна да кима утвърдително с глава.

— Не можеш да си представиш какъв е станал, откакто ти избяга. На всички нас, които сме около него, ни е много тежко.

— Тежко? — озъби се Трал. — Допреди година ме пребивахте всеки ден и ми внушавахте, че съм само едно нищожество! На арената ежедневно се изправях срещу смъртта! Това значи да ти е тежко! Моят народ и аз се борим за своя живот! Ние се борим за свобода! *Това*, Лангстън, това е наистина тежко! Не ми говори за болка и трудности, защото не си изпитал почти нищо от тях.

Лангстън отново се умълча, а Трал се замисли върху току-що чуто. Това беше смела и дръзка игра, но каквито и да бяха отвратителните му качества, генералът си беше смел и дързък човек. Бившият роб бе подочул това-онова за семейния позор на Блакмуър. Еделас винаги беше изпитвал желание да изтрие петното на

предателството от своето име, но корените на срама вероятно бяха дълбоки и сигурно стигаха чак до сърцето му.

И все пак, ако целта на Блакмуър е била да спечели пълната преданост на Трал, защо не се беше отнасял по-добре с него?

В съзнанието на орка изведнъж изплуваха спомени, които той беше забравил от години: забавната игра на „Ястреби и зайци“ със смеещия се Блакмуър; чинията със сладкиши, донесена от кухнята, след една изключително добра битка; одобрителната ръка, поставена върху огромното рамо на Трал, когато той бе успял да разреши някаква невероятно коварна стратегическа задача...

През цялото време Блакмуър бе възбуждал много и различни чувства в Трал: страх, възхищение, омраза, презрение. Но за първи път оркът осъзна, че в много отношения мъжът заслужаваше съжаление. Едно време Трал се беше чудил защо човекът понякога беше открит и весел, с тих и културен глас, а на следващия ден ставаше груб и гаден, със завален и креслив говор.

Сега вече разбираше. Бутилката бе впила ноктите си в него както орел в уловения заек.

Блакмуър беше човек, разкъсван между различни крайности. Опитваше се да преодолее позора на своя баща и същевременно замисляше ново, още по-гнусно предателство. Характерът му се колебаеше между брилянтен стратег и страхлив, злобен побойник. Човекът вероятно се беше опитвал да се отнася към младия орк по възможно най-добрия начин, който му беше известен.

Трал усети как гневът го напуска. Изпитваше огромно съжаление към генерала, но това не променяше нищо. Бойният вожд все така възнамеряваше да освободи своя народ и да му помогне да преоткрие своето наследство. Но на пътя му продължаваше да стои Блакмуър — една пречка, която трябваше да бъде преодоляна.

Оркът погледна отново към проснатия пред него Лангстън. Усетил промяната, мъжът му се усмихна, макар и все още страхливо.

— Аз държа на думата си — каза Трал. — Ти и твоите хора сте свободни да си вървите. Можете да тръгвате веднага. Без оръжия, без храна и без коне. Ще бъдете проследени, но няма да виждате кой ви наблюдава. И ако замислите някоя засада или опитате да ни атакувате отново, ще бъдете безпощадно избити. Разбра ли ме?

Лангстън кимна. С рязко движение на главата, Трал му даде знак, че може да си върви. Мъжът нямаше нужда от втора подкана. Веднага скочи на крака и хукна.

Трал го изгледа как изчезва в нощта, заедно с останалите обезоръжени рицари. Оркът се взря сред дърветата и забеляза един бухал, който от известно време го наблюдаваше втренчено с огромните си очи.

Отправи мислена молба към нощната птица:

„Последвай ги, приятелю мой, ако нямаш нищо против. И веднага ми съобщи, ако замислят някакви враждебни действия“.

С тихо пърхане на крилете бухалът излетя от клона и пое след бягащите мъже.

Трал въздъхна дълбоко. Вътрешната енергия, която му бе давала сили през дългата и кървава нощ, беше на привършване. Той си спомни, че бе получил няколко рани и от загубата на кръв беше на ръба на пълното изтощение. Но за себе си щеше да се погрижи по-късно. Сега го чакаха някои по-важни задължения.

* * *

Грижата да приберат своите мъртви и да ги подготвят за ритуалното погребение им отне остатъка от нощта. На сутринта черен дим на гъсти кълба започна да се издига в ясното небе. Трал и Дрек'Тар бяха отправили молба към Духа на огъня да гори по-буйно от обичайното и бързо да превърне телата в пепел, която Духът на въздуха да разпръсне и върне отново на природата.

Най-голямата и най-пищно украсена погребална клада беше издигната в чест на загиналия велик боен вожд на всички кланове. С общи усилия Трал, Гром Хелскрийм и още двама орки едва успяха да вдигнат върху кладата грамадното тяло на Оргрим Дуумхамър. Дрек'Тар почтително намаза голото тяло с благовония, изричайки думи, които Трал не успя да чуе. После шаманът повика Трал и двамата заедно нагласиха Дуумхамър в предизвикателна поза. Мъртвите му пръсти бяха огънати и незабележимо завързани около дръжката на един огромен меч.

При Дуумхамър бяха положени останките и на други четирима смели бойци, загинали в страшната битка. Това бяха свирепите, предани вълци, които не бяха съумели да избегнат оръжията на хората. Единият лежеше в краката на вожда, други два отстрани, а на почетното място над главата се беше изтегнал посивелият, безстрашен Уайз-Иър. Дрек'Тар погали стария си приятел за последен път и после отстъпи назад от кладата.

Трал очакваше шаманът да произнесе прощалните слова, подходящи за случая, но вместо това Гром Хелскрийм избута него напред. Младежът се обърна неуверено към тълпата, която притихнала стоеше край останките на своя велик боен вожд.

— Живея сред своя собствен народ отскоро — започна той. — Не познавам добре традициите, свързани с отвъдния живот. Но знам едно: Дуумхамър загина смело, по най-подходящия за един орк начин. Той падна в битка, докато освобождаваше своите поробени братя.

Трал погледна към лицето на мъртвия орк и продължи:

— Оргрим Дуумхамър, ти беше най-добрият приятел на моя баща. Зная, че не бих могъл дори да се надявам да познавам по-благородно създание от тебе. Нека е лек и весел пътят ти към отвъдното и дано духът ти да почива в мир.

След тези думи той затвори очи и помоли Духа на огъня да приеме героя. Огънят незабавно се разгоря, по-буен и жарък от всякога. Тялото скоро бе погълнато и обвивката, която бе приютявала непримиримия дух, наричан Оргрим Дуумхамър, престана да съществува.

Но делото, за което той се беше борил и загинал, никога нямаше да бъде забравено.

Трал отметна глава назад и нададе печален рев. Останалите се присъединиха към него един след друг, изразявайки своята болка и ярост. Ако духовете на предците бяха наоколо, щяха да се трогнат от звучните вопли, оплакващи Оргрим Дуумхамър.

След като ритуалът приключи, Трал приседна тежко на земята до Дрек'Тар и Хелскрийм. Последният също бе получил наранявания, но и той, като Трал, ги понасяше стоически. Бяха забранили на Дрек'Тар да се доближава до бойното поле и той бе останал да се грижи за ранените. Ако нещо се случеше на Трал, старецът оставаше единственият шаман между тях и животът му беше прекалено

скъпоценен, за да бъде рискуван. Все пак той не беше чак толкова стар, че да не се почувства обиден от тази заповед.

— Кой ще бъде следващият лагер, който ще атакуваме, мой бойни вожде? — попита с уважение Хелскрийм.

Трал се стресна, като чу тази титла. Все още не беше привикнал с факта, че Дуумхамър вече го няма и сега той е предводител на хиляди орки.

— Няма да нападаме повече лагери — отвърна той. — Силите ни вече са достатъчно големи.

Дрек'Тар се намръщи.

— Но затворените ни събрата продължават да страдат!

— Така е — съгласи се Трал, — но аз имам план, чрез който да ги освободим всичките наведнъж. За да убиеш чудовището, трябва да му отсечеш главата, а не ръцете и краката един по един. Време е да отсечем главата на концентрационните лагери!

На светлината на огъня очите му заблестяха.

— Ще нападнем Дърнхолд!

* * *

На следващата сутрин Трал обяви плана си пред останалите воини и беше посрещнат с шумни овации. Новата Орда вече се чувстваше готова да се пребори със средището на властта. Орките се чувстваха съживени след битката от предишната нощ и бяха окрилени от помощта на природните сили, които Трал и Дрек'Тар умееха да призовават. Загубите им не бяха големи, макар сред тях да беше един от най-великите оркски воини, а мнозина от враговете им лежах мъртви под срутените останки на лагера. Грачещите над него гарвани пируваха богато.

Сега се намираха на няколко дни път от крепостта, но храна имаше в изобилие и духът на бойците беше приповдигнат. Още преди слънцето да се бе по-казало изцяло над хоризонта, оркската Орда, предвождана от своя нов боен вожд, вече се движеше равномерно и неумолимо към Дърнхолд.

* * *

— Естествено, че не съм му казал нищо — заяви Лангстън, докато отпиваше от чашата си с вино. — Той ме плени и ме подложи на мъчения, но езикът ми не отрони нито дума, уверявам те. Възхитен от твърдостта и смелостта ми, той реши да освободи мен и моите хора.

Вътрешно Блакмуър силно се съмняваше в това, но не го изрази на глас.

— Разкажи ми още за онези чудеса, които си го видял да прави — каза генералът.

Щастлив от това, че си беше върнал доверието на своя наставник, Лангстън се впусна да разказва приказна история за корени на дървета, които пленявали рицари, за гръмотевици, които удряли по заповед, за добре обучени коне, захвърлили ездачите си вкупом, и за самата земя, която се разтърсила и срутила каменното укрепление. Ако Блакмуър не се беше наслушал вече на подобни разкази от малцината завърнали се мъже, вероятно щеше да си помисли, че Лангстън е започнал да надига бутилката по-здраво и от него.

— Значи съм бил на правилния път — започна да размишлява Блакмуър на глас, отпивайки нова глътка вино. — Вече виждаш какво представлява Трал и какво е постигнал с тази жалка сбирщина пропаднали, зеленокожи затворници.

Генералът изпитваше мъчителна ярост при мисълта, че се бе намирал толкова близо до възможността да използва за собствените си цели тази нова и очевидно могъща Орда. В съзнанието му отново се появи образът на Тарита и той се сети за писмата ѝ до неговия роб. Както обикновено, гневът му беше примесен със странна остра болка, надигнала се в душата му. Блакмуър така и не беше казал на своята любовница, че се бе натъкнал на цялата ѝ лична кореспонденция. Дори с Лангстън не беше споделил за това и сега се радваше, че бе взел такава мъдро решение.

— Страхувам се, че другите може и да не са били толкова издръжливи на мъченията колкото теб, приятелю мой — заяви той, опитвайки се безуспешно да прикрие сарказма в гласа си, но Лангстън беше толкова напреднал с виното, че сякаш не го забеляза. — Трябва да приемем, че на орките им е известно всичко и оттук нататък да

действаме съобразно това. Длъжни сме да мислим като Трал. Какъв е неговият следващ ход? Каква е крайната му цел?

„И как, в името на ада, да открия начин да го върна при себе си?“.

* * *

Макар че предвождаше армия от почти две хиляди орки, които несъмнено щяха да бъдат забелязани, Трал правеше всичко по силите си, за да прикрие своя поход. Той молеше Земята да заличава следите и Въздуха да отнася миризмите далече от всякакви зверове, които можеха да вдигнат тревога и да издадат присъствието им. Не беше много, но никоя предпазливост не беше излишна.

Издигнаха лагера си на няколко километра южно от Дърнхолд, в една дива част на гората, която хората обикновено избягваха. Заедно с малка група от съгледвачи, Трал се насочи към едно конкретно място, намиращо се недалече от стените на крепостта. И Гром Хелскрийм, и Дрек'Тар се бяха опитали да го разубедят, но той бе настоявал на своето.

— Имам план — беше отвърнал Трал, — чрез който можем да постигнем целта си без ненужно кръвопролитие.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Дори в най-студените зимни дни, стига да нямаше снежни вихрушки, Тарита отиваше да провери удареното от мълния дърво. И всеки път, когато надникнеше в черната му коруба, там нямаше нищо.

Днес тя се наслаждаваше на завръщането на по-топлото време, макар че подгизналата пръст мокреше нейните ботуши и неведнъж успяваше да събуе някой от тях от краката ѝ. Но тази принудителна игра — да се бори да ги вади от калта и да ги обува отново, беше незначителна цена за възможността да вдишва свежите благоухания на пробуждащата се гора, да се наслаждава на проникващата през короните на дърветата слънчева светлина и на удивителните цветни отблясъци, изпъстрящи ливадите и гората.

Целият Дърнхолд говореше за подвизите на Трал. Единственото, което тези приказки успяваха да постигнат, беше да накарат Блакмуър да пие все повече и повече. Понякога това не беше чак толкова лошо. Напоследък често ѝ се случваше да влезе в неговите покои и да намери господаря на Дърнхолд заспал, проснат на пода, на стола или в леглото, гушнал бутилката до себе си. В такива нощи Тарита Фокстън въздъхваше от облекчение, затваряше внимателно вратата и се връщаше да спи сама в собствената си малка стаичка.

Младият лорд Лангстън се бе завърнал преди няколко дни и беше разказал история, която бе прозвучала толкова абсурдно, че едва ли можеше да уплаши дори някое невръстно дете. И все пак... нима тя самата не беше чела за древните сили, които орките бяха притежавали някога? Сили, използвани в хармония с природата преди много, много време... Тарита знаеше, че Трал е изключително интелигентен, и нямаше да се изненада, ако разбереше, че той е овладял тези древни изкуства.

Тя се приближи към старото дърво и погледна в корубата му по навик, за всеки случай.

И ахна от изненада. Ръката ѝ се стрелна към устата, а сърцето ѝ затуптя толкова бурно, че тя се уплаши да не припадне. Там, скътана в

черно-кафявата празнота, лежеше нейната огърлица. Верижката сякаш улавяше слънчевите лъчи и грееше като малък сребърен маяк. Тарита посегна с треперещи пръсти към нея и я взе, но от вълнение я изпусна.

— Колко съм непохватна! — укори се тя сама и хвана огърлицата малко по-внимателно.

А може би това беше някакъв капан? Възможно бе да са заловили Трал и да са му взели медальона. Може би дори бяха познали, че той принадлежи на Тарита. Обаче, освен ако младият орк не беше разказал за тяхната уговорка, кой би могъл да знае, че трябва да постави верижката тук?

Тарита беше сигурна само в едно — никой не би могъл да принуди Трал да проговори.

Радостни сълзи изпълниха блесналите ѝ очи и се стекоха по бузите. Тя ги изтри с опакото на лявата си ръка, защото в дясната продължаваше да стиска огърлицата с полумесеца.

Той беше тук, някъде в тези гори, вероятно се криеше в пещерата под скалата, която приличаше на дракон. Чакаше я да отиде и да му помогне, нали му беше обещала? Сигурно беше ранен. Тя стисна огърлицата в шепа и я прибра внимателно на сигурно място в пазвата си. По-добре никой да не зърва „изчезналото“ украшение.

Тарита тръгна обратно към Дърнхолд. Чувстваше се щастлива, че ще види отново Трал, защото изпитваше тъга, откакто се бяха разделили, пък и бе изпълнена с тревога за неговата безопасност.

* * *

Денят сякаш се точеше цяла вечност. За първи път Тарита беше доволна, че ястието за вечеря щеше да бъде риба. Неведнъж ѝ бе прилошавало от недобре сготвената риба и всички знаеха това. Главният готвач в Дърнхолд беше стар ветеран, участвал в битките преди двадесетина години заедно с Блакмуър. Той беше назначен на този пост като награда за службата си, а не заради готварските си умения.

Естествено, тя не вечеряше с Блакмуър на масата в голямата банкетна зала. Господарят не би допуснал една обикновена слугиня да седи до него пред всичките му благородни приятели. „Достатъчно

добра за леглото, но не чак толкова, че да стана съпруга“, помисли си тя горчиво. Но поне тази вечер това щеше да ѝ бъде от полза.

— Изглеждаш ми малко замислена, мила моя — каза Тамис на дъщеря си, когато седнаха да вечерят заедно на малката масичка в тяхната кухня. — Нали не се е случило... нещо?

Леко изостреният тон на гласа му и стреснатият поглед, който ѝ хвърли нейната майка, накараха Тарита да се усмихне. Те бяха загрижени, да не би да е забременяла. Това също щеше да ѝ помогне за нейната малка измама тази нощ.

— Нищо не се е случило, тате — отвърна тя и го докосна по ръката. — Но тази риба... как ти се струва вкусът ѝ? На мен нещо ми понамира св.

Клания бодна от собствената си вечеря.

— Вкусът ѝ е съвсем нормален, като знаем как готви Рандръл.

Честно казано, рибата дори беше апетитна, но Тарита продължи да играе своята игра — лапна нова хапка, сдъвка я, преглътна и изкриви лице в отвратена гримаса. Избута демонстративно чинията подалеч от себе си. Докато нейният баща ѝ белеше портокал, младата жена затвори очи и изплака:

— Съжалявам... — тя изскочи на бегом от кухнята и изтича към собствената си стая, като издаваше звуци, все едно щеше да повръща. Влезе в своята спалня, която се намираще на същия етаж, надвеси се над нощното гърне и продължи да се преструва. Тарита се разсмя наум — щеше да бъде доста забавно, ако не разиграваше този цирк заради толкова важна причина.

На вратата ѝ се почука настойчиво.

— Скъпа, аз съм — извика Клания и отвори вратата. Тарита бутна нощното гърне под леглото, за да не се вижда, че е празно. — Милото ми дете. Изглеждаш пребледняла като чаршаф.

Поне за това Тарита нямаше нужда да се преструва.

— Моля те... може ли тате да поговори с господаря? Не мисля...

Лицето на Клания порозовя. Всички знаеха, че Тарита бе станала любовница на Блакмуър, но никой не говореше за това открито.

— Разбира се, скъпа моя, разбира се. Искаш ли да спиш при нас тази вечер?

— Не — отвърна бързо Тарита. — Не, благодаря, добре съм. Просто искам да остана сама за малко — тя отново вдигна ръка пред

устата си и Клания кимна състрадателно в знак на съгласие.

— Така да бъде, скъпа Тари. Лека нощ. Повикай ни, ако имаш нужда от нещо.

Майка ѝ затвори вратата след себе си и Тарита въздъхна дълбоко от облекчение. Сега трябваше да изчака, докато стане безопасно да излезе. Стаята ѝ се намираще в близост до кухнята — едно от малкото места, където нямаше жива душа през нощта.

Когато всичко утихна, младата жена излезе.

Първо, отиде в кухнята, където сложи в една торба всичката храна, която успя да намери. По-рано през деня тя беше накъсала няколко свои стари рокли на превръзки, в случай че Трал имаше нужда от такава помощ.

Навиците на Блакмуър бяха неизменни като изгревите и залезите на слънцето. Ако започнеше да пие още рано на вечеря, както обичайно правеше, той беше готов да я забавлява в спалнята си веднага след като се нахранеше. После заспиваше почти мъртвешки сън и много малко неща бяха в състояние да го разбудят преди зазоряване.

Тя бе подслушала прислужващите в банкетната зала и се беше уверила, че както обикновено, господарят вече бе започнал да пие. Блакмуър не беше я виждал тази вечер и заради това вероятно бе в гадно настроение, но вече би трябвало да е заспал.

Младата жена внимателно отключи покоите му, влезе вътре и затвори вратата съвсем тихо. Посрещна я звучно хъркане. Тя се успокои и продължи да се движи по-спокойно.

Веднъж, преди много месеци, когато беше обърнал няколко чаши повече, Блакмуър се беше разбъбрил. Сигурно вече беше забравил, че ѝ е разкрил тази тайна, но тя все още помнеше. Сега отиде до малкото бюро в ъгъла и издърпа най-долното чекмедже. Натисна го леко отстрани и фалшивото дъно падна, откривайки миниатюрно секретно отделение.

Вътре имаше ключ, който тя извади, после постави обратно дъното и затвори внимателно чекмеджето. Насочи се към огромното легло с балдахин.

На каменната стена от дясната му страна висеше красив гоблен. Върху него беше изобразен доблестен рицар, повел двубой със свиреп черен дракон, охраняващ купчина съкровища. Тарита отметна гоблена

встрани и откри своето истинско съкровище. Отзад имаше тайна врата. Съвсем тихо тя вкара ключа в бравата, завъртя го и отвори.

Каменни стъпала водеха надолу към мрака. Студен въздух я удари в лицето, а миризмата на влага и мухъл подразниха нейното обоняние. Тя преглътна с мъка и се изправи лице в лице със страха си. Блакмуър спеше дълбоко, но рискът беше прекалено голям. Ако той разбере какво смята да прави, несъмнено щеше да заповяда да я нашибат с камшик.

„Мисли за Трал — си каза Тарита. — Мисли за това, срещу което се е изправял той“.

Заради него тя можеше да преодолее страха си от тъмнината.

Затвори вратата след себе си и внезапно се озова в толкова пълен мрак, че почти можеше да го усети по кожата си. В нея се надигна сляпа паника, като в затворена птица, но Тарита се насили и се пребори със страха си. Нямаше никаква опасност да се изгуби тук — тунелът отвеждаше само на едно място. Тя види няколко дълбоки, успокоителни глътки въздух и тръгна.

Започна да слиза предпазливо по стълбите, като след всяко стъпало внимателно протягаше крак напред, за да напипа следващото. Най-накрая усети равна повърхност под стъпалата си.

Тарита си спомни думите на Блакмуър: „Трябва да се грижим за безопасността на господарите, мила моя — беше заявил той, надвесен над нея и тя бе подушила неговия наситен с алкохолни пари дъх. — Ако ни обсадят, това е начинът ние двамата с теб да се озовем в безопасност“.

Тунелът сякаш се точеше безкрайно. Нейните страхове се бореха за контрол над съзнанието ѝ, като постоянно ѝ нашепваха: „Ами ако се срути? Ами ако изходът е затрупан след всичките тези години? Ами ако някъде в тъмнината се спъна и си счупя краката?“.

Тарита ядосано заглуши тези ужасни мисли. Очите ѝ се опитваха да се приспособят към мрака, но в тунела нямаше абсолютно никаква светлинка и те се напругаха напразно.

Потрепери — толкова студено беше тук долу, в тъмнината...

После, сякаш след цяла вечност, проходът постепенно започна да се изкачва нагоре. Тарита потисна импулса да се затича напред. Нямаше да си прости, ако точно накрая изпаднеше в паника и си

счупеше краката. Затова продължи да върви равномерно, макар че едва се сдържаше да не ускори крачка.

Нейното въображение ли ѝ правеше номера, или наистина виждаше светлинка напред в мрака? Не, тя не си измисляше. Пред нея определено ставаше по-светло. Тарита забави ход. Кракът ѝ се спъна в нещо, тя залитна напред и си удари коляното и едната ръка. Тук имаше камъни с различна височина... Стъпала! Протегна ръка напред и започна да се изкачва бавно нагоре, стъпка по стъпка, докато най-накрая опипващите ѝ пръсти не докоснаха дървена повърхност.

Капак! Стигнала беше до капак. Завладя я поредната страховита мисъл. Ами ако изходът беше заключен? Нима това не звучеше логично? Щом някой можеше да избяга от Дърнхолд по този тунел, то пък друг, с враждебни намерения, можеше да се опита да влезе... Естествено, че трябваше да бъде заключено или поне да има спуснато резе...

Но капакът беше отключен. Тя протегна ръце и натисна с всички сили. Древните панци изскърцаха протяжно и капакът се отвори с лекота, описа дъга и се удари звучно в стената. Тарита подскочи. Едва когато подаде глава през правоъгълния отвор и лунната светлина ѝ се стори по-ярка дори от слънцето, тя въздъхна с облекчение и повярва, че най-сетне кошмарното ѝ пътешествие беше свършило.

Ноздрите ѝ доловиха познатата миризма на коне, кожа и сено — беше се озовала в някаква конюшня. Тарита изпълзя от тунела и зашепна нежно и успокоително на конете, които се обръщаха и поглеждаха към нея с любопитство. Те бяха четири, а такъмите им висяха на стената. Веднага се досети къде се намира. В близост до пътя, но доста далече от Дърнхолд, имаше пощенска станция, където ездачите, чиято работа не търпеше отлагане, сменяха изтощените си коне с отпочинали.

Тарита внимателно затвори тайния капак и го затрупа с малко сено. Отиде до портата на конюшната и я отвори. Примигна заради ярката синьо-бяла светлина на двете луни.

Както беше предполагала, намираще се в покрайнините на малко селце, на известно разстояние от Дърнхолд. Жителите тук си изкарваха прехраната като прислужници на обитателите на крепостта. Тарита спря за момент, колкото да се ориентира, и почти незабавно разпозна скалата, която като дете ѝ беше приличала на кацнал дракон.

Гладен и може би ранен, Трал щеше да я чака в пещерата отдолу. Носена на крилете на радостта от своята победа над мрачния тунел, Тарита тръгна забързано нататък.

* * *

Когато я видя да се изкачва по ниския хълм, посребрена от светлината на луните, Трал изпита огромно затруднение да сдържи радостния си вик, но се задоволи просто да се втурне към нея.

Тарита се спря, след това вдигна полите си и също хукна към него. Ръцете им се срещнаха и притиснаха една в друга, а когато тя отметна качулката си назад, оркът видя, че устните ѝ бяха широко разтворени в усмивка.

— Трал! — възкликна възторжено. — Толкова се радвам да те видя, скъпи приятелю! — Тя стисна два от неговите пръсти, които собствените ѝ мънички ръце едва успяха да обхванат и едва не заподскача от вълнение.

— Тарита! — избоботи нежно той. — Добре ли си?

Усмивката ѝ леко помръкна, след това изгря отново.

— Достатъчно добре. А ти? Слушахме много за твоите подвизи! Никога не е приятно, когато лорд Блакмуър е в гадно настроение, но понеже това означава, че ти си свободен, аз започнах да очаквам с нетърпение неговия гняв. Ох... — тя стисна за последен път ръцете му, след това ги пусна и посегна към торбата, която бе оставила на земята. — Не знаех дали не си ранен или гладен. Не можах да взема много неща, но донесох всичко, което намерих. Има малко храна и известно количество превръзки. Радвам се да видя, че нямаш нужда от тях...

— Тари — каза нежно Трал, — не съм сам.

Той даде знак на своите съгледвачи, които чакаха в пещерата, и те се показаха навън. Върху лицата им бяха изписани гримаси на неодобрение и враждебност. Орките се изправиха в цял ръст, скръстиха ръце върху грамадните си гърди и впиха кръвнишки погледи в младата жена. Трал внимателно следеше нейната реакция. Тя изглеждаше изненадана, дори за един кратък миг по лицето ѝ пробягна страх. Той знаеше, че не би могъл да я вини за това — двамата му

съгледвачи бяха положили максимални усилия, за да изглеждат възможно най-свирепи. Накрая тя се усмихна и пристъпи към тях.

— Щом сте приятели на Трал, значи сте и мои приятели — каза тя и протегна ръка напред.

Единият от тях изсумтя презрително и избута ръката ѝ встрани — не чак толкова силно, че да я нарани, но все пак достатъчно, за да я накара да залитне.

— Бойни вожде, ти искаш прекалено много от нас! — изръмжа той на оркски. — Обещахме да щадим женските и техните малки, както ти ни заповяда, но няма да...

— Напротив! — отвърна Трал. — Това е жената, която рискува живота си, за да ме освободи от моето робство. Тази вечер тя отново рискува живота си, за да дойде тук и да ни помогне. На Тарита може да се има доверие. Тя е различна — той се обърна към нея и я погледна с обич. — Тя е специална.

Съгледвачите продължаваха да я гледат заплашително, но вече не бяха толкова уверени в своето поведение. Те се спогледаха, след което всеки от тях стисна ръката на Тарита.

— Благодарим ти за всичко, което си донесла — каза Трал, преминавайки отново на човешката реч.

— Можеш да бъдеш сигурна, че храната ще бъде изядена, а превръзките запазени. Не се съмнявам, че ще имаме нужда от тях.

Усмивката по лицето на Тарита помръкна.

— Сигурно възнамеряваш да нападнеш Дърнхолд — каза тя печално.

— Искан ми се да го избегна, но ти познаваш Блакмуър не по-зле от мен. Утре моята армия ще стигне до крепостта, готова за атака. В Дърнхолд е съсредоточен контролът над всички концентрационни лагери. Когато го разбием, ще освободим нашите събратя наведнъж. Но първо искам да дам на генерала възможност да преговаря с нас. Ако се договорим, няма да пролеем нито капка кръв. Всичко, което искаме, е да освободим орките и после ще оставим хората на мира. Моля те, поговори с него.

Светлата ѝ коса блестеше като направена от чисто сребро под светлината на двете луни, когато Тарита поклати глава натъжено.

— Той никога няма да се съгласи — каза тя. — Прекалено честолюбив и горд е, за да мисли за доброто на онези, които са под

негово командване.

— Тогава остани при нас — помоли я Трал. — Моите хора имат заповед да не нападат жените и децата, но в разгара на битката не бих могъл да гарантирам тяхната безопасност. Ще се изложиш на риск, ако се върнеш в крепостта.

— Ако открият, че липсвам — отвърна Тарита, — ще заподозрат, че става нещо, и ще бъдат нащрек. Може дори да ви открият и да ви нападнат първи. Освен това, в крепостта са моите родители. Не се съмнявам, че Блакмуър ще излее гнева си върху тях. Моето място винаги е било в Дърнхолд, дори и сега.

Трал я изгледа нещастно. За разлика от нея, той знаеше какъв хаос настава по време на всяка битка. Би предпочел да я види на сигурно място, но не знаеше как може да я убеди.

— Ти си много смела — заговори неочаквано единият от съгледвачите. — Рискуваш собствената си безопасност, за да ни помогнеш да освободим нашия народ. Нашият боен вожд е казвал истината. Изглежда някои човеци наистина познават честта — оркът ѝ се поклони.

Тарита очевидно остана доволна. Тя се обърна отново към Трал.

— Знам, че би прозвучало глупаво, но те моля да се пазиш. Искам да се видим отново утре вечер и да отпразнуваме твоята победа — тя се поколеба и добави: — Чух слухове за твоите свръхестествени сили, Трал. Вярно ли е?

— Не знам какво си чула, но аз действително изучих уменията на шаманите. Да, мога да контролирам природните стихии.

Лицето ѝ просия.

— Тогава Блакмуър не би могъл да надделее срещу теб. Бъди милостив в своята победа, Трал. Ти знаеш, че не всички сме като него.

Тя наведе глава и свали сребърната верижка с полумесеца. Пусна я в ръката на Трал и сви пръстите му около нея.

— Заповядай. Искам пак да я вземеш. Толкова дълго беше в теб, че не смятам за правилно отново да я нося. Дай я на своето дете, когато имаш такова. Може би някой ден ще ме запознаеш с него.

И както бе направила преди толкова много месеци, Тарита пристъпи напред и прегърна Трал. Този път той не беше изненадан от нейната постъпка, а се зарадва и я прегърна в отговор. Внимателно

погали с ръка златистата ѝ копринена коса, като отчаяно се надяваше, че и двамата щяха да оцелеят в предстоящия сблъсък.

Тя отстъпи назад, повдигна се на пръсти, за да докосне неговото лице, кимна на останалите и решително закрачи по обратния път. Със странно свито сърце, продължавайки да стиска здраво нейната огърлица, Трал я гледаше как се отдалечава.

„Пази се, скъпа Тари, пази се!“

* * *

Едва когато се отдалечи на значително разстояние от орките, Тарита си позволи да се разплаче. Беше толкова уплашена, направо вцепенена от страх — въпреки смелите ѝ думи, на нея никак не ѝ се умираше. Надяваше се, че Трал щеше да съумее да контролира своята войска.

Осъзна, че той беше неповторим. Не всички орки споделяха неговата търпимост към хората. Само ако имаше някакъв начин Блакмуър да бъде вразумен! Но това беше също толкова вероятно, колкото и внезапно да ѝ поникнат криле, с които тя да отлети надалече от всичко.

Макар че беше човек, тя желаше победа за орките и за Трал. Знаеше, че ако той оцелее, към хората щеше да бъде проявена милост. Ако пък победеше Блакмуър... е, това, което Трал бе преживял като роб, щеше да е нищо в сравнение с новите му мъчения.

Тя се върна в малката конюшня, отвори тайната врата и пристъпи надолу в тунела. Мислите ѝ бяха толкова съсредоточени върху Трал и предстоящия сблъсък, че този път тъмнината изобщо не успя да я притесни.

Все още потънала в дълбок размисъл, младата жена изкачи стъпалата, тихо отвори вратата и внимателно пристъпи вътре.

Внезапно стаята бе озарена от ярка светлина.

Тарита ахна от изненада. Няколко въоръжени войници едновременно бяха смъкнали покривалата на своите скрити фенери. В един стол, точно срещу тайната врата, седеше Блакмуър, а до него беше застанал Лангстън.

Генералът беше абсолютно трезвен и тъмните му очи проблясваха на трепкащата светлина. Устните му се разкривиха в мрачна усмивка, напомняща озъбването на гладен хищник.

— Добра среща, предателко моя — каза той с кадифен глас. — Чакахме те да се върнеш.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Денят беше влажен и мъглив. Трал надушваше предстоящия дъжд. Той би предпочел да грее ярко слънце, за да вижда по-добре своите врагове, но ако завалеше, може би водните пръски щяха да поохладят малко страстите на неговите бойци. Освен това младият шаман можеше да усмири дори порой, ако заплющеше твърде силно. Все пак реши да не променя времето.

Двамата с Хелскрийм и малка група от клана Фростулф щяха да тръгнат напред, а останалата част от армията щеше да ги следва на известно разстояние. Искаше му се да могат да вървят през гората, за да използват прикритието на дърветата, но войска от почти две хиляди орки се нуждаеше от път. Ако Блакмуър бе поставил съгледвачи, те неминуемо щяха да вдигнат тревога. Трал не си спомняше генералът някога да бе правил подобно нещо, но изглежда сега цялата ситуация беше коренно различна от преди.

Неговият малък авангард, въоръжен и облечен в брони, напредваше равномерно по пътя към Дърнхолд. Трал призова една пойна птичка и я помоли да огледа местността напред. Тя се върна след няколко минути и той чу в ума си нейния доклад:

„Те са ви видели и бързат обратно към крепостта. Други се придвижват в кръг наоколо“.

Трал се намръщи. Цялата тази организация беше прекалено добра за Блакмуър. Въпреки всичко вождът знаеше, че неговата армия превъзхожда мъжете от Дърнхолд в съотношение почти четири към едно.

Птичката, кацнала на един от грамадните му пръсти, чакаше и той отново се обърна към нея:

„Полети назад към моята армия, малко птиче, и потърси слепия стар шаман. Предай му това, което каза на мен.“

Пойната птичка, чието тяло сияеше в пъстри цветове, кимна със синята си главичка и отлетя, за да изпълни молбата на Трал. Освен че

беше шаман, Дрек'Тар беше и опитен боец. Той знаеше как да постъпи след това предупреждение.

Групата ускори крачка и продължи да напредва към Дърнхолд. Пътят криволичеше и след поредния завой пред тях се извиси гордата, каменна снага на крепостта. Трал усети промяна в настроението на своите бойци.

— Вдигнете знамето на примирието — разпореди той. — Нека спазим правилата и дано това възпре хората да открият огън по нас, веднага щом ни видят.

Вождът се надяваше да не се стига до бой, но все пак се подготвяше и за тази възможност. Не беше много убеден, че Блакмуър ще прояви дори капка здрав разум.

— В предишните атаки ние прегазихме лагерите с лекота — продължи Трал, — но сега сме изправени пред много по-костелив орех. Дърнхолд е замък, който няма да падне лесно. Все пак помнете ми думите: ако преговорите се провалят, дори дебелите стени няма да го спасят.

Докато се движеше напред със свитата си, Трал видя раздвижване по бойниците на крепостта. Той присви очи и забеляза дулата на насочените към тях оръдия. Стрелци с лъкове тичешком заемаха своите позиции, а няколко десетки рицари на коне излязоха в галоп през портата и се подредиха в редица пред нея. Насочили напред дългите си пики, те зачакаха нови заповеди.

Трал продължаваше да върви. Върху стените, точно над грамадните порти, се забеляза ново раздвижване и сърцето на вожда бясно се разтуптя. Там се беше изправил Еделас Блакмуър.

Бойният вожд спря. Вече бяха достатъчно близо, за да се чуват.

— Я виж ти — разнесе се заваленият глас, който Трал си спомняше прекалено добре. — Ако не ме лъжат очите, т'ва е моят малък домашен орк, но вече поотраснал.

Трал не се съдържа и отговори на тази грубост:

— Имаш много здраве от мен, генерал-лейтенанте — извика той. — Аз съм тук не като домашно животно, а като предводител на армия, която на няколко пъти разби твоите хора на пух и прах. Но днес няма да вдигна ръка срещу тебе, освен ако ти не ме принудиш.

* * *

Лангстън бе застанал до господаря си върху укреплението и направо не можеше да повярва на своите очи: Блакмуър се беше натряскал до козирката. Капитанът нееднократно бе помагал на Тамис да пренасят техния повелител до леглото, но никога досега не беше виждал генералът да успява да се държи на краката си толкова пиян.

Какви ги вършеше този човек?

Предната вечер Блакмуър беше изпратил един опитен съгледвач след Тарита. Този изкусен в прикриването със зорко око мъж сам бе вдигнал резето от капака на вече не толкова тайния тунел, за да може момичето да излезе. После я беше проследил до пещерата, където бе подслушал нейния разговор с Трал и още неколцина орки. Беше я наблюдавал как им дава храна, и дори, в името на Светлината, беше видял, как тя *прегръща* чудовището!

След вечеря Блакмуър се беше преструвал на пиян, но всъщност бе напълно трезвен, когато изненаданото момиче бе влязло обратно в стаята. Първоначално Тарита беше отказала да отговаря, но разбирайки, че са я проследили, беше побързала да увери Блакмуър, че Трал е я повикал, за да им предложи примирие.

Самата идея се беше сторила изключително обидна на генерала. Той бе побързал да освободи останалите присъстващи. Докато се бе отдалечавал, до Лангстън бяха продължили да достигат ругатните на разгневения господар и дори звучните плясъци от шамари.

Видя Блакмуър чак на следващата сутрин, но междувременно Тамис му беше разказал какво е предприел повелителят. Генералът бе изпратил най-бързите си ездачи да доведат подкрепления, но те все още се намираха на около четири часа път от Дърнхолд.

В този момент бе логично да протакат възможно най-дълго срещата си с орка, който бе вдигнал знаме за примирие. Трябваше да го забаламосват, докато пристигне помощта. Всъщност етикетът задължаваше Блакмуър да изпрати своя собствена малка група, която да преговаря с орките. Капитанът очакваше той да издаде подобна заповед всеки миг. Да, това наистина беше единствената разумна алтернатива. Ако съгледвачите наистина бяха преброили правилно, в

което Лангстън не се съмняваше, армията на орките наброяваше над две хиляди.

А в Дърнхолд имаше само петстотин и четиридесет мъже, но едва четиристотин от тях бяха обучени воители.

Докато обикаляше постове и се оглеждаше неспокойно, Лангстън забеляза раздвижване на хоризонта. Орките бяха прекалено далеч от него, за да ги различи поединично, но той видя огромното зелено море, което се стичаше надолу по хълма, и чу равномерно, стряскащо биене на барабани.

Това бе армията на Трал.

Макар че утринта беше облачна и студена, Лангстън усещаше, че го облива гореща пот.

* * *

— Мно'о мило, Трал — отвърна Блакмуър. Пред погледа на отвратения Трал, бившият военен герой залитна и едва успя да се удържи на стената. — Какво си намислил?

За пореден път в сърцето на орка се надигнаха едновременно омраза и жал.

— Ние не желаем да се бием повече срещу хората, освен ако не ни принудите да се защитаваме. Но ти държиш стотици орки в плен, Блакмуър, в своите зловеци лагери. Те ще бъдат освободени, по един или друг начин, но заедно можем да уредим това без ненужно кръвопролитие. Освободи доброволно всички пленници и ние ще се върнем обратно в пустошта, оставяйки хората на мира.

Блакмуър отметна глава назад и се разтресе от смях.

— Ох — изхълца той, изтривайки сълзите от очите си. — Ох, ти си бил по-интересен дори от кралския шут, Трал, робе мой. Кълна се, че ми е по-забавно да те наблюдавам сега, отколкото докато се биеше на арената. Чуй се само! В името на Светлината, ти дори използваш правилни, завършени изречения! И какво? Мислиш си, че разбираш от политика?

* * *

Лангстън усети, че някой го дърпа за ръкава. Той подскочи от изненада и когато се обърна, видя сержанта.

— Не храня голяма любов към тебе, Лангстън — изръмжа мъжът и му отправи свиреп поглед. — Но ти поне си трезвен. Трябва да накараш Блакмуър да млъкне! Свали го веднага от там! Вече си виждал на какво са способни орките!

— Ние не можем да се предадем! — възкликна Лангстън, макар че дълбоко в сърцето си желаше да направят точно това.

— Не — отвърна сержантът, — но трябва поне да изпратим навън наши мъже, които да ни спечелят време, докато пристигнат съюзниците ни. Той изпрати хора да повикат подкрепления, нали? Надявам се, че поне това е направил!

— Разбира се, че изпрати — изсъска Лангстън. Блакмуър бе чул разговора им и сега обърна кървясалите си очи към тях. В краката на командира имаше малка торба и той едва не се препъна в нея.

— А, сержанте! — избоботи Блакмуър, залитайки напред. — Трал! Тук имам един твой стар приятел!

Оркът въздъхна. Лангстън си помисли, че той изглежда най-спокоен от всички.

— Съжалявам, че си още тук, сержанте — каза Трал.

— Аз също — промърмори мъжът, после отвърна високо: — Отдавна не сме се виждали, Трал.

— Убеди Блакмуър да пусне всички орки от лагерите и се кълна в честта, която притежавам и на която ти си ме научил, че никой зад тези стени няма да пострада.

— Господарю мой — каза нервно Лангстън. — Спомнете си за силите, които той освободи при последния сблъсък! Освен това Трал ме беше пленил, но удържа на думата си и ме пусна. Не забравям, че той е само един орк, но...

— Чуваш ли, Трал? — изрева Блакмуър. — Ти си само един орк! Дори то'а идиот Лангстън го разбира! Как така човек ще са предаде на един орк? — Той отново залитна напред и пак му се наложи да се подпре на стената.

— Защо го направи, Трал? — изплака съкрушено генералът. — Аз ти дадох всичко! Ти и аз, двамата с теб, щяхме да поведем твоите зеленокожи срещу Алианса и щяхме да имаме всичката храна, вино и злато, и власт, за които някога сме си мечтали!

Лангстън гледаше към своя командир с ужасен поглед. Блакмуър крещеше за своите предателски намерения с цяло гърло, та да могат да го чуят всички. Поне още не беше натопил самия капитан, но и това можеше да се случи. На младия мъж му се прииска да има достатъчно кураж просто да блъсне Блакмуър от стената и да предаде незабавно крепостта на орка.

Трал не пропусна възможността:

— Чухте ли това, мъже на Дърнхолд? — изрева той. — Вашият господар е предател! Въстанете срещу него, затворете го и в края на този ден вие все така ще разполагате с живота и крепостта си!

Не последва внезапен бунтовен щурм, но Трал не се учуди — мъжете бяха свикнали да се подчиняват сяпко.

— За последен път те моля, Блакмуър. Преговаряй или ще загинеш.

Блакмуър се изправи в цял ръст. Трал видя, че той държи нещо в дясната си ръка. Някаква торба.

— Това е моят отговор, Трал!

Блакмуър бръкна в торбата и извади някакъв предмет. Трал не можа да различи какво беше това, но видя, че сержантът и Лангстън се отдръпнаха отвратени. След това предметът полетя към него, падна на земята, изгърколи се и спря точно в краката му.

Сините очи на Тарита гледаха безжизнено към него от отрязаната й глава.

— Ето как постъпвам аз с предателите! — изкрещя Блакмуър, клатейки се бясно върху стената. — Така правя с онези, които обичам, а те ме предават... които само взимат, а не дават нищо в отплата... и които помагат на трижди проклетите орки!

Но Трал не го чуваше вече. В ушите му ревяха гръмотевици. Краката му омекнаха и той се строполи на колене върху земята. В гърлото му се надигна жлъч. Зрението му се замъгли.

Не може да бъде! Не и Тари!

Дори проклетият Блакмуър не беше способен да постъпи така подло с някой невинен!

Умът му упорито отказваше да изпадне в несвяст и той продължаваше да гледа към дългата златна коса, сините очи и окървавената отсечена шия. Тогава ужасяващият образ се разводни. Сълзи започнаха да се стичат по лицето му. Задъхан от болка, Трал си

спомни думите, които Тарита му беше казала преди толкова много време:

„Това са сълзи. Те се появяват, когато сме тъжни и нещастни, когато сърцата ни са препълнени с толкова много болка и скръб, че тя няма откъде другаде да излезе“.

Но неговата болка имаше къде да се излее! Тя можеше да се превърне в действие, в отмъщение! Зрението на Трал се обагри в червено, той отметна глава и изрева с такъв гняв, какъвто не бе изпитвал никога през живота си. Викът прогори гърлото му с първичната си ярост.

Небето завря и закипя. Десетки светкавици раздраха облаците, заслепявайки за миг всичко живо. Разяреният трясък на гръмотевиците, който последва, едва не оглуши мъжете в крепостта. Мнозина от тях изтърваха оръжията си и се сринаха на колене, вцепенени от ужас пред гневната небесна картина, която очевидно отговаряше на убийствената ярост на предводителя на орките.

Блакмуър се засмя, защото явно погрешно бе взел яростта на Трал за безпомощна мъка. Когато и последният гръмотевичен екот затихна, генералът извика:

— Казвах, че не можеш да бъдеш пречупен, Трал! Е, аз те пречупих! Аз те пречупих!

Оркът впи изгарящ поглед в Блакмуър. Дори от това разстояние той успя да види как кръвта се оттича от лицето на мъжа, когато неговият враг най-после започна да осъзнава какво бе разбудил с бруталното си убийство.

Трал се беше надявал всичко да протече тихо и в мир. Но действията на генерала бяха унищожили напълно тази възможност. Блакмуър нямаше да доживее следващия изгрев на слънцето, а тази крепост щеше да бъде срината до основи!

— Трал... — обади се Хелскрийм, който не беше сигурен в какво състояние се намира неговият боен вожд.

Трал, чиито гърди все още бяха стегнати от мъка, го прониза с поглед. По широкото му зелено лице все още се стичаха сълзи, когато вдигна грамадния си боен чук и затропа с крака в завладяващ, неизменен ритъм.

Останалите също се присъединиха към него и земята потрепери.

* * *

Лангстън не можеше да отдели очите си от главата на момичето, която лежеше на земята недалече от основата на крепостната стена. Той чувстваше, че му се повдига от отвращение. Знаел бе, че Блакмуър е жесток човек, но никога не си беше представял, че е способен на такова нещо...

— Какво си направил, дръвник?! — Тези думи изригнаха от устата на сержанта, който сграбчи Блакмуър и го извъртя с лице към себе си.

Блакмуър започна да се смее истерично.

Лангстън изстина вътрешно, когато чу бойните резове, а после почувства как камъкът започна да потреперва под краката му. Осмели се да се обади:

— Господарю, той кара земята да се тресе... трябва да бягаме!

— Две хиляди орки, тропаци с крака, това кара земята да се тресе! — озъби му се Блакмуър, после залитна обратно към стената, очевидно решил да продължава да измъчва орка с думи.

Изгубени сме, помисли си Лангстън. Вече беше прекалено късно да се предадат. Трал щеше да използва своята демонична магия, за да унищожи крепостта и всички в нея като отмъщение за момичето. Устата му се отвори, но от нея не излезе нито дума. Той усети, че сержантът сега беше впил поглед в него.

— Проклети да сте всички вие, благородни, безсърдечни копелета! — изсъска сержантът, след което изрева: — *Огън от всички батареи!*

* * *

Трал дори не трепна, когато оръдията затрецяха, макар зад гърба си да чуваше викове на агония. Шаманът вожд призова Духа на земята, изля болката си и Земята се отзова. Тя се надигна и започна да се пропуква в идеално права линия, която тръгваше от краката на Трал и стигаше до гигантските порти, сякаш отдолу минаваше тунелът на някое грамадно подземно чудовище. Вратите се разтърсиха. Камъните

около тях се разлюляха и започнаха да падат парчета, но крепостта издържа, защото беше построена по-здраво, отколкото издигнатите набързо лагери.

* * *

Блакмуър изпищя. Светът около него внезапно се проясни и за първи път, откакто се бе натряскал толкова, че да издаде заповедта за екзекуцията на Тарита Фокстън, той отново започваше да мисли ясно.

Лангстън не беше преувеличил. Магическите сили на Трал наистина бяха огромни, а тактиката му да пречупи орка се беше провалила. Всъщност той бе разбудил невероятен гняв и сега, докато Блакмуър гледаше, обзет от паника, стотици... не, хиляди грамадни зелени тела се стичаха надолу по пътя като смъртоносна вълна.

Трябваше да бяга! Трал щеше да го убие — Блакмуър не се съмняваше. Оркът непременно щеше да го открие и умъртви заради това, което беше сторил на Тарита...

„Тари, Тари, аз те обичах. Защо ми причини това?“

Наблизо някой пищеше като обезумял. Лангстън викаше в едното му ухо, а лицето му беше мораво. Видя, че очите на капитана щяха да изхвъркнат от ужас. Гласът на сержанта също ревеше нещо, но и двамата сякаш издаваха безсмислени звуци. Блакмуър погледна безпомощно към тях.

Сержантът изплю още няколко ядни думи, след това се обърна към хората си. Те продължаваха да зареждат оръдията и да стрелят, а под тях, пред стените на крепостта, рицарите пришпориха конете си и се втурваха в атака срещу оркската армия. Блакмуър чу бойни викове и дрънчене на стомана. Черните брони на неговите мъже се смесиха със зелените кожи на орките, а тук-там проблясваше бяла козина, сякаш... в името на Светлината, Трал наистина ли беше успял да призове белите вълци във войската си?

— Прекалено много — прошепна той. — Те са прекалено много. Толкова са много...

Стените на крепостта се разтърсиха за пореден път. Генералът беше завладян от страх, какъвто не бе изпитвал никога през живота си.

Свлече се на колене и в тази поза, пълзящ като плъх, той се спусна надолу по стълбите и стигна до вътрешния двор.

Всички рицари бяха извън укреплението. Там, както предположи Блакмуър, те се биеха и загиваха. Мъжете, които бяха останали вътре, крещяха и събираха каквито оръжия им видяха очите — коси, вили, дори дървените тренировъчни оръжия, с които като по-млад Трал бе усъвършенствал бойните си умения.

Странна, но позната миризма изпълваше ноздрите на генерала. Страх, ето какво беше тя. Самият той бе вонял по този начин в предишни битки, но беше забравил как се бунтува стомахът му от това.

Събитията не трябваше да се развиват по този начин. Орките, напирасци от другата страна на вече поддаващата врата, трябваше да бъдат неговата армия. Техният предводител, който сега се намираще отвън и крещеше ожесточено името на Блакмуър отново и отново, трябваше да бъде негов смирен и покорен слуга. Тарита също трябваше да бъде тук... къде беше тя между другото... И тогава той си спомни. Спомни си как със собствените си уста беше изрекъл заповедта за отнемането на живота ѝ.

Повърна пред погледа на собствените си мъже, защото му беше зле — и физически, и душевно.

* * *

— Той изгуби контрол! — изрева Лангстън на сантиметри от ухото на сержанта, опитвайки се да надвика целия шум от оръдията, ударите на мечове върху щитове и писъците от болка. Стените се разтресоха за пореден път.

— Той отдавна е изгубил всякакъв контрол! — извика в отговор сержантът. — Вие командвате сега! Какво искате да направим?

— Да се предадем! — изпищя Лангстън без колебание. Сержантът, който наблюдаваше битката, развихрила се под него, поклати отрицателно глава.

— Твърде късно е за това! Блакмуър обрече всички ни! Засега трябва да се бием, докато Трал не реши, че отново желае да преговаря за мир... ако това изобщо стане някога. Какво искате да направим? — повтори настоятелно сержантът.

— Аз... аз... — всякакво подобие на логични разсъждения се беше изпарило от съзнанието на Лангстън. Това нещо, наричано битка, не му беше в кръвта... вече два пъти се беше пречупвал. Знаеше си, че е страхливец, и се презираше за това, но така не променяше нищо.

— Искате ли аз да поема командването на отбраната на Дърнхолд, сър? — попита сержантът.

Лангстън с благодарност обърна навлажнените си очи към по-възрастния мъж и кимна.

— Много добре — отвърна сержантът, извъртя се с лице към хората в двора и започна да крещи заповеди.

В този момент портите се натрошиха и вълна от орки нахлу в двора на една от най-здраво построените крепости по тези земи.

ДВАДЕСЕТ

Сякаш небесата се продъниха и от тях се изсипа пороен дъжд, който залепи тъмната коса на Блакмуър върху неговата глава. Той се подхлъзна върху неочаквано превърналата се в кал земя. Падна тежко и си изкара въздуха. Мъжът се насили да се изправи на крака и продължи да тича напред. Имаше само един-единствен изход от този кървав, оглушителен ад!

Стигна до покоите си и се хвърли към бюрото, потърси ключа с треперещи пръсти. Изтърва го на два пъти, преди да стигне с олюляване до гоблена край леглото. Дръпна покривалото със замах и отключи бравата.

Блакмуър се втурна напред, забравил за стъпалата, и се изтърколи надолу по тях. Въпреки че беше мъртвопиян, а може би и точно заради това, той се отърва само с няколко синини. Светлината, проникваща през вратата на спалнята, осветяваше прохода едва на няколко метра, след което следваше плътен мрак. Изруга, че не се бе сетил да си вземе лампа, но вече беше твърде късно за това. Беше твърде късно за толкова много неща...

Хукна през тунела, колкото го държаха краката. Искаше да се измъкне и да избяга в гората. Щеше да се върне по-късно, когато клането приключеше. Щеше да се престори, че... всъщност и той не знаеше какво точно. Все щеше да измисли нещо.

Земята се разлюля отново, Блакмуър изгуби равновесие и падна. Усети как върху него се посипаха дребни камъчета и пръст. Когато трусят най-сетне отмина, мъжът се изправи и тръгна напред с протегнати ръце. Навсякъде из въздуха се стелеше прах и той започна да кашля.

Малко по-нататък пръстите му се натъкнаха на огромна купчина скални отломъци. Тунелът се беше срутил. В продължение на няколко секунди Блакмуър се опитваше разярено да си пробие път. След това, хлипайки, се свлече на земята. Ами сега? Какво щеше да стане с него?

Земята пак се разтресе, Блакмуър скочи на крака и се затича по обратния път. Вината и страхът от орките бяха силни, но инстинктът му за оцеляване беше по-могъщ. Оглушителен звук прониза въздуха и Блакмуър с ужас разбра, че тунелът отново се срутва, но този път съвсем близо зад него. Паниката му придаде нови сили и той затича към спасителния изход, изпреварвайки само с една-две стъпки падащия свод, който продължаваше да се разрушава, следвайки го по петите.

Мъжът се запрепъва нагоре по стъпалата и се хвърли в стаята си, точно когато и последната част от прохода рухна с гръм и трясък. Падна на пода и сграбчи килима, сякаш той можеше да му предложи солидна защита в този внезапно полудял свят. Ужасяващите земни трусове продължаваха и май нямаха никакво намерение да спрат.

След няколко мига, които му се сториха като часове, земята отново утихна. Блакмуър не смееше да помръдне и продължаваше да лежи по лице на пода, дишайки тежко.

С ясен звън във въздуха прелетя меч и се забодде на сантиметри от носа му. Мъжът изпищя и се дръпна назад. Вдигна поглед и видя, че пред него стоеше Трал, стиснал друг меч в ръка.

В името на Светлината, нима бе забравил колко *грамаден* беше този орк? Облечен в черна броня и размахващ огромния си меч, той се извисяваше над проснатия на пода Блакмуър така, както планинските върхове се извисяват над равнините. Нима в здравата му челюст винаги се беше долавяла такава твърдост, такава... присъствие?

— Трал — заекна Блакмуър, — мога да ти обясня...

— Не — отвърна спокойно Трал, което изплаши човека повече, отколкото ако върху него се беше изсипал страшен гняв. — Не можеш да ми обясниш. За такава неща оправдание няма. Има само битка, която отлагам отдавна. Дуел до смърт. Вземи меча!

Блакмуър събра крака под себе си.

— Аз... аз...

— Вземи меча — повтори Трал с дълбок глас. — Иначе ще те понижа така, както си седиш, свил се като уплашено дете.

Блакмуър посегна с трепереща ръка и хвана дръжката на оръжието.

„Добре“, помисли си Трал. Блакмуър поне щеше да му достави удоволствието да се бие срещу него.

Първият човек, когото бе потърсил, беше Лангстън. Беше му изключително лесно да сплаши младия лорд и онзи веднага му беше разкрил съществуването на подземния тунел, предвиден за бягство. Болка бе пронизала Трал, когато той се беше досетил, че сигурно по този път Тарита се бе промъкнала, за да се срещне с него.

Той беше призовал земетресение, което да срути тунела, така че Блакмуър да бъде принуден да се върне обратно. Докато го чакаше, Трал беше разбутал мебелите встрани, за да очисти малко свободно пространство за този последен сблъсък.

Блакмуър се изправи с мъка на крака. Наистина ли това беше същият мъж, на когото се бе възхищавал и от когото се беше страхувал като млад? Направо не можеше да повярва. Сега от човека беше останала само една развалина — и морална, и физическа. Трал отново изпита съжаление към него, но то не му даваше право да забрави всички зверства, които беше извършил Блакмуър.

— Хайде, ела ми — изръмжа Трал.

Блакмуър се хвърли напред. Той се оказа по-бърз и съсредоточен, отколкото Трал беше очаквал, имайки предвид неговото състояние, и оркът бе принуден да реагира незабавно, за да избегне пробощдането. Парира удара и зачака следващата атака на мъжа.

Двубоят сякаш посъживи господаря на Дърнхолд. На лицето му се изписа гняв и решимост, а движенията му станаха по-отмерени. Мъжът се престори, че атакува отляво, след което замахна от дясната страна. Но Трал успя да блокира с лекота дори този подъл удар.

Сега самият орк тръгна в атака, изненадан и донякъде доволен, че Блакмуър съумява да се защитава успешно. Успя да засегне мъжа откъм незащитената му страна. Човекът оцени тази своя слабост и започна да се оглежда за нещо, което да му послужи като щит.

Трал с лекота откъсна вратата на стаята от нейните панци и я хвърли към Блакмуър.

— Страхливецо, скрий се зад това! — извика му той.

От вратата би излязъл прекрасен щит, за който и да е орк, но тя беше прекалено голяма за Блакмуър. Той я изблъска разярено встрани.

— Все още не е твърде късно, Трал! — заяви човекът, с което изненада орка. — Присъедини се към мен и двамата ще обединим нашите сили! Ще освободя всички орки, останали в лагерите, ако ми

дадеш думата си, че те ще се бият под моите знамена! Искам и ти да направиш същото!

Трал беше толкова разгневен от това предложение, че не успя да парира навреме следващата вероломна атака на Блакмуър. Преди оркът да вдигне меча си, острието на мъжа се стрелна към него и с трясък отскочи от черната броня. Само тя спаси Трал от смърт, защото ударът беше наистина великолепен.

— Явно все още си пиян, Блакмуър, щом смяташ, че аз някога ще забравя лицето на погубената от теб Тарита!

Пред погледа на Трал отново падна червена пелена, защото споменът за втрещените в него мъртви сини очи беше непоносим. Досега той беше сдържал ръката си, опитвайки се да даде някакъв шанс на Блакмуър, но сега запрати всичко това по дяволите. Нахвърли се върху човека с безпощадната ярост на приливна вълна, стоварваща се върху крайбрежен град. С всеки гневен удар отмъщаваше за мъченията, които в младостта си беше изпитал от ръцете на този мъж. Когато мечът на Блакмуър излетя от неговата ръка, Трал си представи отново лицето на Тарита и приятелската усмивка, която тя беше отправяла еднакво лъчезарно към хора и орки, без да прави разлика между тях.

Натика Блакмуър в ъгъла на стаята. Мъжът успя да измъкне кама от ботуша си и замахна към лицето на Трал, като едва не го прониза в окото. Оркът изрева отмъстително и стовари меча си върху тази човешка отрепка.

Блакмуър не умря веднага. Лежеше и дишаше тежко, а пръстите му стискаха немощно раната, от която на тласъци бликаше червен поток. Човекът вдигна поглед към Трал, но очите му вече бяха започнали да се оцъклят. Струйка кръв се стичаше от устата, която, за изненада на орка, успя да промълви:

— Ти си това... в което аз те превърнах... толкова съм горд... — след тези думи Блакмуър се отпусна и притихна.

* * *

Трал напусна укреплението и влезе във вътрешния двор. Посрещна го пороен дъжд. Хелскрийм прецапа през локвите към него.

— Докладвай! — заповяда Трал, докато очите му преценяващо оглеждаха обстановката.

— Превзехме Дърнхолд, мой бойни вожде — каза Хелскрийм. Той беше покрит с кръв и изглеждаше изпаднал в екстаз, а червените му очи горяха диво. — Подкрепленията на хората са на много километри оттук. Повечето от онези, които оказваха съпротива, най-накрая се предадоха. Почти приключихме с претърсването на крепостта и отделянето на онези, които не участваха в боя. Женските и техните малки са невредими, както ти нареди.

Трал видя групи от своите воини, обградили скупчени мъже, които бяха насядали в калта и гледаха свирепо към победителите. От време на време някой от тях надигаше глава и бълваше люти закани, но бързо му припомняха какво му е положението. Вождът забеляза, че никой от орките не си позволяваше да наруши неговата заповед, нахвърляйки се срещу победените.

— Намери ми Лангстън — Хелскрийм хукна да изпълнява нареждането, а Трал тръгна да оглежда пленниците. Някои от хората бяха ужасени, а други все още бяха настроени войнствено, но вече беше напълно ясно кой контролира Дърнхолд сега. Вождът се обърна и видя Хелскрийм, който вече се връщаше и тикаше Лангстън пред себе с добре премерени бодвания на меч.

Човекът незабавно падна на колене пред Трал. Изпълнен с отвращение, оркът му заповяда да се изправи.

— Предполагам, че ти командваш сега?

— Ами, сержантът... да. Да, аз командвам.

— Имам една задача за теб, Лангстън — Трал се наведе и лицето му се изравни с това на човека. — И ти, и аз знаем за предателството, което планирахте двамата с Блакмуър. Ти си бил съгласен да измениш на своя Алианс. Предлагам ти възможност да изкупиш тази своя грешка и ти препоръчвам да се възползваш от нея.

Очите на Лангстън се взряха в тези на Трал, а страхът малко по малко напусна лицето му. Той кимна.

— Какво трябва да направя?

— Искам да отнесеш едно послание до твоя Алианс. Разкажи им какво се случи днес. Кажи им, че ако изберат пътеката на мира, ние сме готови да започнем търговия и сътрудничество с тях, при условие че освободят останалите в лагерите орки и ни отстъпят земя, при това

хубава, върху която да се заселим. Но ако предпочетат пътя на войната, те ще срещнат враг, какъвто дори не са сънували. Сигурно помните, че преди време ние бяхме могъща сила... Това е нищо в сравнение с противника, срещу когото бихте се изправили днес. Ти имаше изключителния късмет да оцелееш в цели два сблъсъка с моята армия. Не се съмнявам, че ще успееш да опишеш по подходящ начин пълната дълбочина на заплахата, която в момента представляваме за вас. За доброто на твоя народ, надявам се, че те ще те изслушат. А сега върви.

Дори калта, размазана по лицето на Лангстън, не успяваше да прикрие неговата бледност, но въпреки това той не сведе погледа си пред Трал.

— Дайте му кон и провизии — заповяда вождът, след като се убеди, че посланието му беше разбрано. — Лангстън е свободен да отиде при своите командири.

Хелскрийм сграбчи мъжа за ръка и го поведе към конюшната.

Трал видя, че орките, които не бяха заети с охрана на пленниците, вече се занимаваха със събиране на провизии съгласно неговите заповеди. Конете, говеда, овце, чували със зърно, чаршафи за превръзки... Новата Орда скоро щеше да притежава всичко, от което се нуждаеше една армия.

Имаше още един човек, с когото Трал трябваше да разговаря и скоро го откри. Мъжете на сержанта не бяха предали своите оръжия, но също така и не ги използваша. Орки и хора стояха въоръжени едни срещу други, но никой от тях не изпитваше особено желание да продължи битката.

Очите на сержанта се присвиха напрегнато, когато видя приближаващия се Трал. Кръгът от орки се раздели, за да пропусне своя боен вожд. Отначало двамата само се гледаха изпитателно. След това по-ловко, отколкото човекът бе очаквал, ръката на Трал се озова до ухото на сержанта, стисна здраво златната халка между дебелиите си пръсти и със същата бързина я пусна, като остави обещата да виси на нейното място.

— Ти ме обучи добре, сержанте — прогърмя гласът на Трал.

— Ти беше отличен ученик, Трал — отвърна предпазливо сержантът.

— Блакмуър е мъртъв — съобщи Трал. — В момента извеждаме вашите хора от крепостта и събираме провизии. Дърнхолд продължава

да си стои на мястото, само защото такава е моята воля — за потвърждение на своите думи, той тропна с крак по земята и тя отново се раз люля яростно.

— Ти ми разказа за милостта — продължи Трал — и сега би трябвало да се радваш, че си ми преподал този урок. Възнамерявам да изравня Дърнхолд със земята след няколко минути. Вашите подкрепления няма да пристигнат навреме, за да ви помогнат. Ако твоите хора се предадат, на тях и техните семейства ще им бъде позволено да си тръгнат оттук. Ще се погрижим да получите храна и вода, дори оръжия. Онези, които не се предадат, ще загинат под развалините. Без тази крепост и нейните рицари, които охраняват лагерите, за нас ще бъде лесно да освободим останалата част от нашите събратя. Именно това беше моята цел още от самото начало.

— Наистина ли? — попита сержантът. Трал беше сигурен, че човекът си мисли за Блакмуър.

— Моята цел е справедливостта — отвърна Трал. — Винаги съм се стремял към нея и ще продължавам да я следвам.

— Имам ли думата ти, че никой от хората няма да пострада?

— Имаш я — заяви Трал и вдигна глава, за да огледа стоящите наоколо мъже. — Ако не окажете съпротива, ще ви бъде позволено да си тръгнете свободно.

В отговор сержантът хвърли оръжието си върху разкаляната земя. Настъпи мълчание, след което и останалите хора направиха същото. Битката беше приключила.

* * *

Когато орките и оцелелите хора се бяха отдръпнали на безопасно разстояние от крепостта Дърнхолд, Трал призова Духа на земята за последен път.

„Това място не върши добро, а само придава сили на злото. Затова сега нека се срути!“.

Той разпери ръце и започна да тропва ритмично с крак по земята. Затвори очи и си припомни своята тясна килия, мъченията, на които го беше подлагал Блакмуър, омразата и презрението в очите на хората, с които беше тренирал заедно. Докато се ровеше из тези спомени, те му

причиняваха изненадващо силна болка. Изживяваше всеки от тях отново за миг, след това го пускаше да си отиде завинаги.

„Нека се срути. Нека се срути!“.

Земята се разтърси за последен път. Трясъкът при раздробяването на грамадните камъни беше оглушителен. Пръстта се устреми нагоре, сякаш искаше да погълне крепостта. Символът на всичко, срещу което Трал се беше борил, се срути сред фонтани от прах. Когато земята най-последно се успокои, от могъщото укрепление Дърнхолд бяха останали само огромни купчини камънак и натрошени парчета дървесина. Силни възгласи на одобрение се надигнаха сред редиците на орките. Изтощени и потънали в мрачни мисли, хората гледаха мълчаливо.

Някъде под тези развалини се намираше и тялото на Еделас Блакмуър.

— Докато не го погребеш в сърцето си, няма да успееш да го заровиш достатъчно дълбоко — разнесе се глас зад гърба му. Трал се обърна и погледна към Дрек’Тар.

— Ти си мъдър, Дрек’Тар — каза му Трал. — Може би прекалено мъдър.

— Добре ли се почувства, когато го уби?

Трал се замисли, преди да отговори.

— Трябваше да го сторя. Блакмуър беше отрова не само за мен, но и за много други орки и хора — Трал се поколеба. — Преди да го убия, той... каза, че се гордеел с мен. Че съм станал това, в което той ме бил превърнал. Дрек’Тар, тази мисъл ме плаши!

— Разбира се, че си това, в което той те е превърнал — отвърна Дрек’Тар и Трал изпита изненада и ужас.

Възрастният шаман нежно докосна защитената му в броня ръка.

— Но също така — допълни Дрек’Тар — ти си и това, в което те е превърнала Тарита. А също и сержантът, и Хелскрийм, и Дуумхамър, и аз, че даже и Сноусонг. Ти си това, в което те е превърнала всяка спечелена или загубена битка. Ти си това, в което сам си се превърнал... Ти си Повелителят на клановете.

След тези думи старият шаман му се поклони, обърна се и си тръгна.

Трал го проследи мълчаливо с поглед. Той се надяваше някой ден да стане също толкова мъдър.

Към него се приближи Хелскрийм.

— Раздадохме на хората храна и вода, мой бойни вожде. Нашите съгледвачи докладваха, че призованите подкрепления скоро ще започнат да пристигат. Трябва да си вървим.

— След секунда. Имам още една задача за теб — той протегна свития си юмрук към Хелскрийм и го отвори. Сребърна верижка с полумесец падна в шепата на Гром. — Открий хората, наричани Фокстън. Вероятно те едва сега са научили за смъртта на своята дъщеря. Предай им това и кажи... кажи им, че тъгувам заедно с тях.

Хелскрийм се поклони и тръгна да изпълни заповедта на Трал. Бойният вожд въздъхна дълбоко. Зад гърба му оставаха развалините на крепостта Дърнхолд, олицетворяващи неговото минало. Отпред се простираше бъдещето и цяло море от орки, притихнали в очакване да ги поведе.

— Днес — извика той, повишавайки глас, за да го чуят всички, — днес нашият народ спечели славна победа. Ние изравнихме със земята могъщото укрепление Дърнхолд и счупихме пръстите на неговия юмрук, стиснал лагерите. Но още не е дошло времето за почивка. Все още не можем да заявим, че сме спечелили войната. Много наши братя и сестри все още линейт в затворите. Но ние знаем, че те скоро ще бъдат свободни. Също като вас, те скоро ще опитат вкуса на свободата и ще познаят мощта на нашата горда раса.

— Ние сме непобедими — продължи Трал — и ще ликуваме, защото нашето дело е справедливо! Да вървим! Нека отидем при лагерите, да съборим стените им и да освободим нашия народ!

Разнесоха се бурни възгласи на одобрение и Трал огледа хилядите горди оркски лица. Те ревяха от възторг и размахваха юмруци във въздуха. Всяка извивка на техните грамадни тела изразяваше радостна възбуда. Вождът си спомни за отпуснатите същества, които беше заварил в лагерите, и почувства прилив на гордост, когато осъзна, че точно той ги беше вдъхновил да възродят отново своя дух.

Докато слушаше орките да скандират неговото име, Трал усети как го изпълва дълго жадуваното спокойствие. След толкова много години на търсене, най-накрая беше намерил истинската си съдба и дълбоко в сърцето си вече знаеше кой е:

Трал, син на Дуротан и боен вожд на Ордата.

Беше намерил своето място.

Издание:

Кристи Голдън. Повелителят на клановете

Серия Warcraft, №2

Превод: Светослав Иванов Ковачев, 2006 г.

Художествено оформление на корицата: Сам Дидие, 2006 г.

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Компютърна обработка: Калин Гарабедян

Коректор: Юлиана Василева

Американска, второ издание

Формат 70/100/32

Печатни коли 21

ИК „ХЕРМЕС“ — Пловдив, 2006 г.

ISBN-10: 954-26-0407-6

ISBN-13: 978-954-26-0407-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.